அகநானூறு வசனம்

(இரண்டாவது)

மணி மிடை பவளம்

ஆக்கியோன் :
யாழ்ப்பாணத்து நவாலியூர்
திரு. ந. சி. கந்தையா பிள்ளை.
(தமிழகம், தமிழர் சரித்திரம், பத்துப்பாட்டு வசனம், பரிபாடல் வசனம், கலிங்கத்துப்பரணி வசனம், பதிற்றுப் பத்து வசனம், முதலியவும் பிறவுமாகிய பல நூல்களின் ஆசிரியர்.)

ஒற்றுமை ஆபீஸ்,
தியாகராயநகர், மதறாஸ்.

 1941 [விலை ரூ. 1

அச்சாகும் நூல்கள்.

1. சங்கநூல் அகராதி
   (சங்ககால இலக்கியங்களிலும் தொலகாப்பியத்தி லும் உள்ள சொற்கள் மாத்திரம்.)

2. சங்க நூலாராய்ச்சி
   (எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டு என்பவற்றைப் பற்றிய தனித்தனி ஆராய்ச்சி உரைகள)

அகநானூறு வசனம்

இரண்டாவது

* மணி மிடை பவளம்

121 பாலை

இது, நேரிறையாற் றலைமகளை உடன் வருமெனக் கேட்ட தலைமகன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

நாணமும் மகிழ்ச்சியு முடைய நெஞ்சே! முது வேனிற் காலத்துக் கடிய வெய்யிலெறிக்கும். அக லுள் சிறு குளம் வற்றிக் கலங்கல் நீருடைய தாயிருக் கும். அதனிடத்தே வெட்டிய சிறு குழியிடத்தில் உவர் நீர் முடியாத கலங்கல் நீர் நிற்கும். வீரமு டைய ஆண்யானை அக்கலங்கல் நீர் கலங்கியுடைய இளம் பெண்யானையின் பிடியொடு தடவும். பின்பு செங்கோல் அம்பின் வெள்ளிய பூக்கள் சிதையும்படி அலர்ந்து அடுக்குச் செய்ய, வழியின் அருகே நிற்கும் அசோகமரத்தில் தங்கிய உடலை உரைஞ்சித் தொழிந்துகொள்ளும். இம் மரத்தின்

“ இல்லையாய் நிலையாகப் பெற்ற பயன் மெய்யுணர் பொருளுக்கு முன் இல்லைமையால்.”

ஐத நிழலில் (என்காதலி) கூட வந்து எம்மோடு தங்குவாள்? கொலை செய்யும் கணையுடைய மழவர், வழிப் போக்கர் கட்டுச் சாதங் கட்டிச் சென்றபனை யோலையைப் பொறிக்கிடங்கு களின் மீது இட்டு வைப்பார். அவ்வோலைகளைச் சூறைக்காற்று எடுத்தலால் நேர்ந்த ஓசையை மானேறு, தன் பெண் மானின் ஓசை என்று கருதி அதனை அழைக்கும். அழகிய கண்களுடைய குரங்குகள் உறையும் இவ்வகையான கானத்திலே என்னுடன் அவள் செல்வாளென விசாலித்த மிருதுவான கண்ணையுடைய தொழி கூறினள். (தலைவி தங்கிச் செல்வாள் எனத் தோழி கூறினள் எனச் சேர்த்துக்கொள்க.) —மதுரை மருதனிள நாகன்

122 குறிஞ்சி

இது, இரவுக்குறிக்கண் தலைமகன் சிறைப் புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகள் சொல்லியது.

ஆரவாரம் மிக்க இம்முதிய ஊரிடத்தே மிக்கசுள் ளையுண்ணும் மாந்தர் உறைவர். இம்மூதூரிடத்து விழாக்கள் இல்லையாயினும் அவர்கள் உறங்கார்கள் ஆவர். வளப்பம் மிக்க கடை வீதியிலும் பிறவீதி களிலு முள்ளவர்கள் உறங்கினும் வலிய பேச்சை யும் கடுஞ்சொல்லையுமுடைய அன்னை உறங்காளா வள். வீட்டில் வைத்து அரிய காவலைச்செய்யும் அன்னை துஞ்சினும் உறங்காத கண்ணையுடைய காவலர் குறுகுவார்கள். விளங்குகின்ற வேலையு டைய காவலர் உறங்கினும் கூரிய பல்லும் வல

மாகச் சுருண்டவாலும் உடைய நாய் குரைக்கும்; ஆரவாரஞ் செய்யும் வாயுடைய நாய் குரையாது அடங்கில் அகன்ற ஆகாச வீதியில் உள்ள சந்திரன் பகல் போன்ற நிலாவைப் பரப்பி விரியும். சந்திரன மலையிடத்தே மறைந்து மிக்க இருள் வந்து சூழ்ந்த தாயின் வீட்டு எலியை உணவாகக் கொள்ளும் வலிய வாயையுடைய கூகை, பேய்கள் உலாவும் யாமத்தில் அச்சந்தரும்படி குழறும். வசித்தற்கு மரப் பொந்துகளை விரும்புகின்ற கூகைச் சேவல் குரலடங்கி மடியின் வீட்டுக் கூரையிலிருக்கும் கோழிச்சேவல் கூவும். இவை எல்லாம் அடங்கிய காலத்தும் ஒரு நாளும் என் நெஞ்சை விட்டு நீங்காத என் காதலர் வாரார். அதனால் பருக்கைக்கற்கள் உள்ளிட்ட சதங்கைகள் ஒலிக்க மிகவேகமாகப் பாய்ந்து செல்லும் குதிரைகளையும், காவல் வேலியையுமுடைய திதியனது உறையூரைச் சூழ்ந்த கல்லுகள் மிகவுடைய புறங்காடு போன்ற பல இடையூறுகளை யுடையதாயிருந்தது எங்களது களவொழுக்கம். —பரணர்.

123 குறிஞ்சி

இது, தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

நெஞ்சே! கேட்பாயாக: உறுதியான விரதமுடைய ஆன்றோர் உண்ணாமையின் வாடிய மருங்கினையுடையவராவர். மலையிடத்துள்ள சிறு வழியிடத்துக் கூட்டமாகச் செல்லும் காட்டுயானைகள்

அவ்வுண்ணா நோன்பினர்போல அழகு கெடும் குன்றைக் கடந்து பொருள் பெறவும் மாட்டாய். அழகிதாக ஐவகையாகக் கோதிப் பின்னி முடிந்த கூந்தலுடையவளது நல்ல மார்பைச் சேர்ந்தபின் வறுமையை அஞ்சி வருந்தி உடைகுவை.

பெருங் கொடையுடைய கோசர், நிலவுபோல் விளங்கும நெய் பூசிய வேலையும், மழைமுகில் போன்ற பல பரிசைகளையுமுடையர். அக்கோசரது, மூங்கிலை அழிக்கும் காவிரி கடலோடு சங்கமிக்கின்ற துறையிடத்துப் பெரிய கடல்நீர் இறவோடு வந்து பூவோடு பெயரும். அதுபோல சென்று தேடப் படும பொருளை நீ ஓரிடத்திற் கொள்வாய்.

—காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக்காரிக் கண்ணனார்.

124 முல்லை

இது, தலைவன் தேர்ப்பாகற் குரைத்தது:

பகைவர் யானையோடு நல்ல ஆபரணங்களையும் கொண்டுவந்து வணங்கித் தமது திறைகொடுக்க 'செல்லுக' என்பனாயின், அரசன், நிலம் கொள்ளாது நெருங்கிய சேனையோடு இன்றே புறப்படுவான். அது உண்மையாகும்.

பெரிய வீட்டிடத்து மாடத்தே சிறந்த படுக்கையிடத்து, எனது வருத்தத்தைத் தீர்க்கும் நன்மையுடைய என் காதலி, இனிது உறைவாள். யான் பாசறையிடத் திருந்த வருத்தம் நீங்கும்படி மின்

திமிர்ந்தாற்போன்று பொன்னு லலங்கரிக்கப்பட்டனவும், தேரிற் பூட்டப்பட்டனவும், மட்டஞ்செய்த பிடரி மயிருடையனவும், கையைப் பறிக்கின்றனவுமாகிய குதிரைகளை, பெரிய மழைக்குத் தழைத்த பசிய முல்லைக்கொடியின் விரிந்து கமழ்கின்ற பூக்களை ஊதும் வண்டுகள் ஓடும்படி காலையிற் செலுத்துவாயாக; மாலைக்காலத்தில் காவலரது முழவு ஓசை பெரிய நிலாமுற்றத்துக் கேட்கின்றதும், நிரையாகி எய்து மறையும் பதுக்கிடங்களையுடைய நீண்ட மதிலாற் சூழப்பட்டுள்ளதுமாகிய ஊரை அடைவோம்.

—மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார்.

125 பாலை

இது, தலைமகன் வினைமுற்றி மீண்டமை தோழி புணர்ந்த தலைமகள் சொல்லியது:

மதயானையை ஒத்த முகிற்கூட்டங்கள் பெரிய மழையைப் பெய்யும். அதனால் பெரிய முத்துப் போன்ற பெரிய அரும்பு முதிர்ந்த இண்டங்கொடியின் ஆலாங்கட்டிபோன்ற வெள்ளிய பூக்கள் உதிரும். மெல்லிய வாலுடைய முந்திரியின் காதுபோலக் காது நிரம்பிய கொழுமையான குவளை மலர்கள் முறுக்கவிழும். மழை பெய்த முகில்கள் மதமடங்கிய யானையைப்போல், பெய்து வறிதாகி விசும்பின் திசைகளில் உயர்ந்து செல்லும். வாடைக் காற்றே! பனி பெய்கின்ற நடுயாமத்திலே அரத்தினால் அறுத்துச் செய்த வளை கழலும்படி தோள்

நெகிழ நிரம்பாத வாழ்க்கையினராய் தனி உறை வோரின் தன்மையை ஆராயாது, என்னைக் கோபித்து வருத்தினாய். கைதொழும் முறைமை யுடைய கடவுள் பொருட்டு வினைவயிற் பிரிந்த நங்காதலர் விரைவில் வருவாராக. கரிகாற் பெரு வளத்தான் விரிந்த தலையாட்டம் விளங்கும் கதி யுடைய அச்சந்தரும் குதிரைப்படை யுடையன். அவனை எதிர்ப்போர் என்றும் வாகை சூடார். அவனைப் போர்க்களத்தே வெல்லும்படி எதிர்த்த ஒன்பது அரசரது குடையையும், அவன் ஒரு பகலில் ஒழித்தான். எனது காதலர் வருவாராயின், நீ, அவ்வாறு தோற்ற பெருமையில்லாத மன்னர் போல எம்மிடத்தில் நில்லாது ஓடுவை.

—பரணர்.

126 மருதம்

இது, உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடற்கண் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது :

நெஞ்சே! நீ பேசாதிருந்து பலவற்றை நினைந்து பெரும் வருத்தம் உடையையாய் வருந்தாதி. பெரிய காவிரியாறு மலையினின்றும் இழிந்துவரும். அதன் குளிர்ந்த நீர்த்தலை, புதிய மலரைத் துறைபிடத்துக் கொண்டுவந்த கடறகரையை வருத்தும். அவ்வாறு இருண்ட யாமத்திற் கலங்கும்படி மீன் பிடிக்கச் சென்ற பாண்மகளின் தந்தை விடியற்காலையில் திரண்ட கொம்புடைய வாளைமீனைக் கொண்டு வரும். வளைந்து சுழித்த கொப்பூழும் இனிய வார்த்தையு

முடைய அப்பாண்மகள் நீண்ட கொடி யசையும் கள்ளுக்கடைகள் உள்ள வீதியில் வாளைமீனை விற்று அதன் விலைக்குப் பழம் நெல்லையும் கழங்களவு பெரிய முத்துக்களையும் நல்ல ஆபரணங்களையும் பெறுவாள். இவ்வாறு பயன்தரும் ஊரையும் பல வேலாட்படையையுமுடைய எவ்வி பல நல்ல வார்த்தைகளைக் கூறி வன்னியை அடக்க முயன்றான். அதற்கு அடங்காத வன்னி, பொன்போன்ற பூங்கொத்துடைய புன்னை மரத்தை வெட்ட விரும்பித் திதியனோடு பொருது தோல்வி யடைந்தான்.

நெஞ்சே! கிளிபோன்ற மழலை மொழியும், பெரிய கயல்மீன் போன்ற கண்ணும், மேகம் போன்று முதுகிடத்தே தூங்கும் விளங்கும் கரிய ஐம்பாலாய்க் கோதிமுடிந்த கூந்தலும், மின்னை ஒத்த இடையுமுடைய இச் சிறியவளின் பின் நிற்றலை விரும்புகின்றாய். நீ வன்னியைப்போல் அவமதிக்கப்படுவை. —நக்கீரர்.

127 பாலை

இது, பிரிவிடை ஆற்றாளாகிய தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.

விளங்கும் வளை கழலும்படி சோர்ந்து தினமும் கலங்கித் துன்பமெய்தி நாம் இவ்விடத்தே தங்குகின்றோம்.

வெற்றி முரசுடைய சேரலாதன் கடலிடத்தே சென்று கடம்பை வெட்டினான்; முன்னோர் மயங்

கும்படி இமயத்தில் விற்பொறியைப் பொறித்தான்; நல்ல மாந்தைநகர் முற்றத்தில் பகை அரசர் பணிந்து திறையாகக் கொடுத்த பெருமைபொருந்திய ஆபரணங்களையும், பொன்பாவையையும் வயிரங்களையும் ஆம்பல் என்னும் எண் அளவாகப் பெற்றான். பெற்று அவற்றை நிலந் தின்னும்படி விட்டு உயிர் துறந்தான்.

உனது குற்றந்தீர்ந்த காதலர், அந்நிதிபோன்ற பொருளை ஒருநாளிற் பெறுவதாயிருந்தாலும் தரிக்க மாட்டார். அவர் சென்ற நாடு சிவந்த கொம்பும் கரிய அடியுமுடைய ஆச்சாமரத்தின் மெல்லிய பூங்கொத்தைச் சுருண்டமயிர் நிறையச் சூடி மள்ளர் வில்லைப் பிடித்து வழிப்போகரைப் பார்த்திருக்கும் அஞ்சத்தக்க கவர்பட்ட வழியுடையயிடத்தும் வேறு மொழி வழங்குவதுமானது. அவர் அத்தேயத்தவராயினும் வருமகாலத்திற் பிந்தமாட்டார்.

—மாமூலனார்.

128 குறிஞ்சி

இது, இரவுக்குறிக்கண் தலைமகன் சிறைப் புறத்தானாகத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது.

தோழி கேட்பாயாக : வீதி ஓசை அடங்கியது. மனையிலுள்ளவர்கள் உறங்கினார்கள். கொலைஞர் போன்ற கொடுமையோடு இன்னா யாமம் வரின் காமம் மிகுந்து கடலினும் பரந்து கரைகடக்கும். யான், அவர் இரவில் வரும் இடையூற்றை அஞ்சிப்

பொறுத்திருப்பவும் எனது நெஞ்சு என்னையும் உன்னையும் கேளாதாயிற்று. என் காதலன், குறுங்காடுடையதும் இருண்டு செல்லுதற்கரியதுமாகிய மலையில் உள்ள சிறிய சுனையிடத்துக் குவளைமலரை வண்டு படும்படி சூடிவருவான். அவன் வரும் வழி ஒடுங்கி யானை கட்டுங் கயிறு போன்று பாறையிடத்துள்ளது. அவர் மாரிமழை பெய்து நீர் ஓடும் கடத்தற்கரிய படுகுழியில் இருளிடை மிதிப்பதை நோக்கி (என் நெஞ்சு) அவர்தளர் அடிதாங்கச் சென்றது. அப்படி என் நெஞ்சு உன்னையும் என்னையும் கேளாமற் போவானேன்? —கபிலர்.

129 பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

நடுயாமத்தே நின்னை வருந்தும்படி விட்டவர் நின்னை மறந்து உறைதல் எப்படி? காட்டிடத்தே கிளைகளையுடைய பெரிய மூங்கிலில் உதிர்ந்த நெல்லை நோக்கி ஆண்மான் புல்மேய்தலை மறந்து நின்று தன் பெண்மானை அழைக்கும், பாறையிடத்தே வாயுடைந்த தாழியிடத்தில் செழித்து வளர்ந்த கொழுவிய இலையுடைய பருத்தியின் ஊதிய வயிறுடைய இளங்காயைப் பட்சிச் சேவல் பெடைக்கு ஊட்டு தற்குப் பிளக்கும். குருவி பிளந்த வெண் பஞ்சை வறிய பெண்டுகள் அல்குலுக்கு ஊட்டுவர். இவ்வாறுள்ள சிறிய ஊரிலுள்ளார் போரிற் கலங்கிக் கையைத்தலையிடத்தே வைக்கும்படி கூரிய

ஆயுதங்களையுடைய மழவர் மதிலின் உட்புறத்துள்ள வற்றைக் கொள்ளையடித்துண்டு செருப்புத் தொட்ட பாதத்தினராய்ச் சுனையிடத்து நீர் பருகுவர். அழகிய கூந்தலுடையவளே! இவ்வகையான அருஞ்சுரம் செல்லற்கு அரியது என்னாது, அழகிய ஆபரணங்களும், பெரியதோளும், தேன் நாறும் கூந்தலும், குவளைமலர் போன்ற கண்ணு முடைய உன்னோடு உடன் போக்கிற்குக் கருதினரென்று அவர் நமக்குஞ் சொன்னார். ஆதலின் எல்லாம் முடிந்தபின் உள்ளல் வேண்டும்.

—குடவாயிற் கீரத்தனார்.

130 நெய்தல்

இது, கழறிய பாங்கற்குத் தலைமகன் கழற் றெதிர்

நண்ப! கேட்பாயாக, உயர்ந்த மணலுடைய கரையிடத்தே சிவந்த தண்டும், சிவந்த தாதும் உள்ளே யுடையதாகிய கொழுவிய தாமரைமுகை வளரும். அதன்பக்கத்தே அச்சந்தரும் தலையும் சொறி அரையுமுடைய தாழை வளரும். அவை பூத்த பூக்கள் விரிந்து அவ்விடத்துள்ள புலால் நாற்றத்தை அழித்து மலர்மணங் கமழச் செய்யும். நல்ல தேரையுடைய பாண்டியனின் இவ்வாறான நல்ல துறையின் கழியிடத்தே வண்டு வாய் திறக்க விரிந்த நெய்தல், கண்ணுக்குத் தோற்ற மாதின் ஒளிவீசு முகத்தை முன்னின்று கண்டனராயின் இவ்வாறு கூறமாட்டீர். —வெண்கண்ணனார்.

131 பாலை

இது, பொருள் கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லியது:

நெஞ்சே! பெரிய தாளுடைய இண்டங்கொடி ஆகாயத்தை முட்டும்படி வளர்ந்திருக்கும். அதன் பசிய மெல்லிய இலையின் அருகுபோல வளைந்த கூந்தலும், வண்டு ஊத மலர்ந்த குளிர்ச்சியுடைய மாலையும் உடைய இவளினும் ஈதல் நமக்குச் சிறந்த தென்றாய்.

கொடிய சுரத்தே மழவர், சிள்ளென்னும் ஓசையுடன் செல்வதும் குறி தப்பாததுமாகிய அம்பு முடையராய்ப் பகற்காலத்தே நிரைகளைக் கவர்ந்து செல்வர். செல்லுமிடத்து நிரையை மீட்கவந்த (கரந்தை) வீரர், நிரை கவர்ந்தோரை எதிர்த்துப் போர்செய்து நடை மெலிந்த கன்றுகளின் கடைக் கண்ணீரைத் துடைப்பர். அவ்வாறு பொருதுபட்ட வீரரின் பெயரும் பெருமையும் எழுதி வழிதோறும் நாட்டிய கற்கள் மயிலிறகு சூட்டப்பெற்று நிற்கும். அதனைச் சுற்றிச் சாத்திய பரிசைகள் பகைவேந்தரின் போர்க்களம்போலத் தோன்றும். இவ்வாறு அஞ்சத்தக்க கொடிய கானத்தே நம்மோடு வருக என்று கூறுவாயாயின் யான் வரமாட்டேன். உனது முயற்சி நன்றாவதாக!

—மதுரை மருதனிள நாகனார்.

132 குறிஞ்சி

இது, தோழி தலைமகனை இடத்துய்த்து வந்து தலைமகள் எதிர்ப்பாட்டு நின்று வரைவு கடாயது:

பெருந்தகாய்! தினையின் முற்றி விளைந்த கதிர்களைக் கொய்தனர். நோய் மிகுதலால், தோழியர் புனைந்த இவளின் அழகு கெட்டது. அவளின் அழகழிந்த நெற்றியைநோக்கி இவ்வூரும் வருந்தத் தக்கவற்றைக் கூறும். இக் குன்றிடத்துள்ள கானவர், களிற்றின் முகத்தைத் திறந்த அம்பும், வெள்ளிய நிணமாகிய உணவுமுடையர். அவர்களின் தங்கையும், அழகிய பெருத்த மிருதுவாகிய தோளும், ஆய்ந்த பூவிதழ் போன்று குளிர்ந்த கண்ணும், ஒடுங்கிய சாயலும் உடையவளும் ஆகிய கொடிச்சியை மணப்பாய். அழகிய ஆரம் அணிந்த மார்பனே! மழை பெய்யப்பெற்ற பக்க மலையிடத்துள்ள சுனையிடத்துள்ள நீர்ப்பூவைக் குறுகிய சிறகுடைய வண்டு அவிழ்க்கும்; பின்பு வேங்கையின் விரிந்த பூங்கொத்தை ஊதிக் காந்தளின் தேனுடைய குவிந்த மலரிடத்து உறங்கி யானையின் பெரிய கன்னத்திலுள்ள மதத்தே செல்லும். இவ்வகையான பெரிய மலையை வேலியாக உடைய உனது உறைவிடமாகிய ஊருக்கு அவளை மணந்து கொண்டு செல்வாயாக.

133 பாலை

இது, பிரிவிடை ஆற்றாளெனக் கவன்ற தோழிக்குத் தலைமகள் ஆற்றுவல் என்பதுபடச் சொல்லியது:

பருக்கைக் கற்கள் நிறைந்த வன்னிலத்தே எழுந்த புழுதி காலையில் மலர்ந்த வேங்கைப்பூக்கள் மீது படிந்து வரியை உண்டாக்கும். இவ்வகையான

மரங்கள் நிற்கின்றவும் பசிய பற்றைகள் உடையவுமாகிய முல்லைநிலக் காட்டில், மழைபெய்த முகில், வில்லு எறிந்த பஞ்சுபோல வெண்ணிற முடையதாய்த் தவழும்.

இவ்வகையான புதுக்கொல்லையுடைய குறிய மலையின் பக்கத்தே, கருமை பரந்தாற்போன்ற காயா மலர்களோடு தீச்சுடர் படர்ந்தாற் போன்ற இலவின் மலரைச் சுமந்து இனிய நீரையுடைய காட்டாறு ஓடும். அவ்வாற்றின் வெள்ளிய துளிகளைக் காற்று வீசுதலின் குன்றிமணி போன்ற கண்ணும், வெள்ளிய மயிரும், குறுகிய தாளும், தாடியுமுடையதுமாகிய ஆண் வெள்ளெலி யிருந்து உண்ணும்.

சிவல் என்னும் பட்சியின் போர்முள்ளை ஒத்த முற்றிய முகையுடைய வெட்சியும், குருந்தும் பாறையிடத்தே வளர்கின்ற காவலுடைய காட்டிடத்தே செல்கின்ற வழியிடத்தே செருக்கி வளர்ந்த மரலை, முதிய கொம்புடைய மானும் அதன் பிணையும் தின்று கறிக்கும். தோழி! இவ்வகையான காட்டைக் கடந்து சென்ற காதலர் இவ்வகையான வழியால் மீண்டு வாரவில்லையோ? என்று என்னை வினவினார்.

—உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார்.

134 முல்லை

இது, வினைமுற்றி மீண்ட தலைவன் பாகற்கு உரைத்தது.

வானம் மழை பெய்தது. கானம் அழகு பெற்றது. சூல் முற்றிய மேகம் மழைபெய்தலும் காயாம்

பூவின் இடை யிடையே சிவப்புநிறத் தம்பலப்பூச்சி பரந்து கிடந்தது. முல்லைமலர் கழற்கொடியோடு பரந்து கிடந்தது. அத்தோற்றம் ஓவியவல்லான் வரைந்த சித்திரம்போல விருக்கும். இவ்வகையான சிவந்த முல்லைநிலத்தில். தேர்ப்பாகனே! தாவித் தாளமபோட்டுப் பாய்ந்து செல்லும் மனம் செருக்கிய குதிரைகளின் கால்கள், இவ்விரண்டாக ஒதுங்கி இடிபோல் ஓசைசெய்தலைக கவனியாது வேகமாகத்

ஆண் மானின் கொம்பு, குவிந்த மூகையுடைய வாழையின் பெரிய பூ உதிர்ந்த தண்டுபோல் முறுகி இருக்கும். இவ்வகையான கொம்புடைய ஆண் மானோடு திரண்ட காலுடைய பெண்மான் விரும்பிச் சேர்ந்து நிற்கும். அவை எங்கள் தேரின் ஆரவாரத்தைக் கேட்பின் உச்சிப்பொழுதில் சேர்ந்து நிற்றலும் உண்டோ? —சீத்தலைச் சாத்தனார்.

135 பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது:

தோழி! எனது தளிர்போன்ற மேனியின் பொறியுடைய மாமை நிறத்தினால் உண்டாகிய அழகு அழிந்தது; புதரிடத்தே படர்ந்த பீர்க்கின் மலர்போல நெற்றியிடத்துப் பசலை பரந்தது. மை எழுதிய அழகிய குளிர்ந்த கண்கலங்க வருந்திய ஆதிமந்தியைப்போல் அறிவு வேறுபட்டு வருந்து

கின்றேன். இவ்வாறு யான் வருந்தும்படி என் காதலர், வெய்யில் கடுமையா யெறித்தலின், காற்று மிகவும் வீசித், தளிருடைய இருப்பையிற் சேர்ந்து குவிந்த பூவை பாறையிடத்தே உதிர்த்து யானைத் தந்தத்திற் கடைந்த கழங்குபோல பாறையிடத்தே பரந்துகிடக்கச் செய்யும் காட்டைக் கடந்து சென்றார். போரில் வெற்றியும், மாயாத பெரிய புகழும் வானை முட்டும் பெரிய குடையுமுடைய பதினொரு வேளிரும் ஒருமித்து வென்ற கழுவில் என்னும் இடைய அரசனின் காமூர்போன்ற அலரை நினைந்த என் நெஞ்சு அழிந்தது. —பரணர்.

136 மருதம்

இது, உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடற்கண் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது :

நன்றாகக் குற்றமின்றிச் சமைக்கப்பட்ட வெள்ளிய சோறு மேலானவர்களுக்கு நிறைய அளிக்கப்பட்டது. புள்ளு நல்ல சகுனங் காட்டினது. பெரிய வானம் களங்கமற்று விளங்கினது. திங்கள் உரோகிணியோடு சேர்கின்ற (பூரணையாகிய) குற்றந்தீர்ந்த முகூர்த்தம் வந்தது. அழகியமனை அலங்கரிக்கப்பட்டது. பெண்கள் கடவுளைத் தொழுது மணமுரசு ஒலிக்க மணப்பெண்ணை நீராட்டினர். அப்பெண்கள் பூவிதழ்போன்ற தங்கள் கண்ணால் மணப்பெண்ணை இமை கொட்டாது மறைய நின்று பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர். பந்தரிடத்தே மெல்லிய பூவுடைய வாகையின் கவர்பட்ட இலைமீது, முதிய

கன்றுகள் நின்று கறிப்பதும், குழியிடத்து நெருங்கி வளர்வதும், தழங்கும் ஓசையுடைய வானம் முதற் பெய்த மழைக்குப் பிடித்ததும், கழுவிய நீலமணிபோன்ற இதழும் முகையுமுடையது மாகிய அறுகைக் கிழங்கோடு பிடுங்கி வெண்ணூல் சுற்றிய கடவுள் வைக்கப்பட்டிருந்தது. பந்தரிடத்தே மழை பட்டாற்போன்று குளிர்ச்சியுடைய விரும்பத்தக்க மணல் பரப்பப்பட்டிருந்தது. மணப் பெண்ணுக்கு ஆபரணங்கள் நிறையப் பூட்டப்பட்டன. அச்சுமையை ஆற்றமாட்டாது களையினுல் வியர்வை தோன்றினது. பெண்கள் விசிறி கொண்டு வீசிக் களையை ஆற்றினர். தமர் அவளை எனக்கு அளித்தனர். இவ்வாறு வதுவை செய்யப் பட்டவள் முதல்நாள் இரவில் விரும்பத்தக்க கற்பினுல் என் உயிரை உடன்படுத்தி, அழகிய ஆடையால் உடல் முழுவதையும் மூடினுள். அதனுல் வெப்பமுற்ற பிறை போன்ற நுதலிடத்துப் பொறி வியர்வை தோன்றிற்று. அதனை வீசுகின்ற காற்று ஆற்றும் பொருட்டுப் போர்வையை நீக்கினுள். அப்போது உறைகழித்த வாள்போல் தன் கண் இமைப்ப மறைக்கும் வகை அறியாது மெல்லெனத் தலையைக் குனிந்தவள், பெரிய மலர்ந்த ஆம்பல் மாலையைத் தடவி வண்டு ஒலிக்கும் அலங்கரிக்கப் பட்ட மலர்வேய்ந்த கரிய கூந்தலிருளில் ஒளித்தாள்.

—விற்றூற்று மூதெயினனூர்.

137 மாலை

இது, தலைமகன் பிரியுமெனக்கருதி வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது:

காரமான கள்ளுடைய உறந்தை, வென்று முழங்கும் வெற்றி முரசுடைய சோழரது. அவ்விடத்தே, புனல், இரண்டுகரையும் நெரிந் தோடுகின்ற பெரிய ஆற்றின்கரையில் வெள்ளிய மணல் பரந்து கிடக்கும். அவ்விடத்துள்ள நறுமணம் வீசும் குளிர்ந்த சோலையாகிய குறுங்காட்டில் ஆடவரும் மகளிரும் பங்குனி மாதத்தே கூடியிருந்து முதுவேனிற் காலத்தை இனிமையாகக் கழிப்பர்.

இப்பங்குனி முயக்கத்துக்குப்பின் குறுங்காடு இலை யுதிர்ந்து செறிந்த மரங்களுடையதா யிருக்கும். இவ்வகையான காட்டிடத்தே வழிச்செல்லும் புதியோர் கேணியின் நீரை நெருங்கியிருந் துண்பர். பெண்யானையை அடைய விரும்பிய ஆண்யானை அக்கேணியிடத்திலுள்ள பிடியின் அடியைப் பின் தொடர்ந்து செல்லும். நின் காதலர் இவ்வியல் புள்ள காட்டுவழியே செல்ல விரும்பிற்றிலர். ஆயினும் அக்குறுங்காட்டிற் கிடக்கும் தீயில்லாத அடுப்புப்போல நின்நெற்றி மிகவும் அழகழிந்தது. தென் கடல் அரசனும், துளையாத முத்துடையவனுமாகிய வலிய தேருடைய பாண்டியனது பக்கமலையிடத்தே நெடிய மூங்கில் வளரும். அம் மூங்கில்களை ஒத்து நின்ற தோள்களின் பழைய அழகும் தொலைந்தது. யான் வருந்துகின்றேன்.

—உறையூர் முதுசாத்தனார்.

138 குறிஞ்சி

இது, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்

அன்புடைய தோழி! கேட்பாயாக. குவளை மலர்போன்ற கண்களில் பனிநீர் வார யான் வறிதே கவலையுற்றுச் சென்றேன். அதனைக்கண்ட அன்னை அதற்குக் காரணம் பிறிதொன்று இருக்க லாம் என்று ஐயங் கொண்டாள்.

கடல்போன்ற தானையும் நெடிய வேலுமுடைய பாண்டியன் வேப்ப மிலையையும் குவளையையும் சூடிப் பகைவரை வென்றான். அவனது பொதிய மலை உச்சியினின்று இழியும் அருவி ஒலிசெய்யும். அன்னை, அவ்வருவி ஓசைபோல் தாள அறுதி யுடைய இனிய வாத்தியம் ஒலிக்கக் கைதொழுது அழகிய மலையிடத்துள்ள முருகன் உறைகின்ற வேலை, மனையிடத்தே கொண்டு சென்றாள்; சென்று கடம்பையும் (முருகக்கடவுளின் பிணிமுகம் என் னும்) யானையையும் வாழ்த்தினாள்; தொடுத்த மாலை யும் பூவுங் கொண்டு விடியற்காலத்தே வெறியாடி னாள். அதனால் நன்மை உண்டாயிற்றோ? எப் போதும் நின்னோடு பேசித் தெளிந்த நல்ல மலை நாடர் நடுயாமத்தே குறியிடத்து வருவார். மலை உச்சியில் வழிதெரியாதபடி மிகவும் இருண்ட இரு ளில் தனது மணியைக் கக்கிய நாகம், காந்தளின் கொழுவிய மடலுடைய புதுப்பூவை ஊதும் தும்பி யின் அழகிய நிறத்தைக்காணும். இவ்வகை இட

ருடைய வருத்தஞ்செய்யும் நீண்ட இடத்தை எனது நெஞ்சு நினையும்.—எழூஉப்பன்றி நாகன்குமரனார்.

139 பாலை

இது, பிரிவிடை மெலிந்த தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது :

முகில் உறங்குவதுபோல இருளும்; விண் பிளக்க இமைப்பது போன்று மின்னும்; மழையைக்கொண் டேறுவதுபோல் உரைஞ்சும், பூமியிலுள்ளவர்கள் அஞ்சும்படி இடைவிடாது முழங்கி மழை பொழியும். இவ்வாறு மழைபெய்த கடையாமத்து, மழைபெய்து வற்றிய வெள்ளை முகில்கள் வானைமுட்டும் வரையிடத்தே வைகறைக் காலத்தில் அசையும். வெய்யில் பட்டுப் புதர்கள் விளங்கும் காலைநேரத்தில் குளிர்ந்த நீரைக் குடித்து அறுகம் புல்லை மேயும் வெள்ளிய முறுக்கிய கொம்புடைய ஆண்மான் வாரடித்த மணலின் ஒருபுறத்து, பூத்த பிடவின் செறிந்த நிழலில் விருப்ப மிகுந்த பிணையோடு உறங்கும்.

அரக்குநிறமுடைய வண்டுபோன்ற பல தம்பலப்பூச்சிகள், பரப்பி வைத்ததுபோல நீர்பாயும் மருங்கில் நீருக்கு அழகு செய்யும்படி பரந்து கிடக்கும். மேகம் கறுத்து இடித்துப்பின் அக்கன்று செல்லும் காலத்தே தாம் வரும் எனத் தலைவர் கூறிச்சென்ற பருவம் இது. அவர் இன்னும் வாரா ராயின் என் நுதலின் நிலை என்னாகும் ?

—இடைக்காடனார்.

140 நெய்தல்

இது, இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்குந் தலைமகன் பாங்கற் குரைத்தது :

பெரிய கடலிடத்து மீன் பிடிக்கும் சிறுகுடியிடத்துள்ள பரதவர், பெரிய கழியிடத்துள்ள வயலில் பளிங்கு போன்ற உப்பு விளைவிப்பர். பெரிய கோலைக் கையிலுடைய உமணர் அவ்வுப்பின் விலையைக் கூறிக்கொண்டு வெடிப்புகளுடைய குன்றுகள் கிடக்கும் வழியாற் செல்வர். இவ்வியல்பினராகிய உமணரது பெண், அழகியவாக விளங்கும் வளைகள் ஒலிக்கக் கைவீசி நடந்து 'நெல்லுக்கு வெள்ளுப்பு' எனச் சேரியிடத்தே விலை கூறுவள். இவ்வோசையைக் கேட்ட வீட்டிடத்தே கிடந்த நாய் குரைக்க அதனைக் கேட்டுப் பயந்த அவள் கண்கள் போன்றன எனது கண்களும். கொல்லைக்காரன் வேலைசெய்யும், புகையின் நிழல் போன்ற (கொல்லையின்) பெரிய சேற்றிற், புதைந்த வண்டியின் முகத்திற் கட்டிய நுகத்தை பூட்டிய எருது தளர்ந்து களை நீங்க மூச்செறிவதுபோல, யானும் நெடுமூச்செறியும்படி எனக்கும் நோயாகின்றது.

—அம்மூவனார்.

141 பாலை

இது, பிரிவிடை ஆற்றுளெனக் கவன்ற தோழிக்குக் கிழத்தி யுரைத்தது :

தோழி கேட்பாயாக. உலகு முழுமையும் தொழில் ஓய்ந்தது. ஏர் உழாது துஞ்சிக் கிடந்தது.

மறுநீங்கிய விசும்பிடத் தெழுந்த பூரணசந்திர னிடத்து முயலாகிய மறு விளங்கினது. இவ்வகை யான பூரணசந்திரனோடு உரோகிணி சேருகின்ற தாகிய குற்றந்தீர்ந்த மூகூர்த்தம் வந்தது. மூதூரிடத் துள்ள பலரும் விளக்கேற்றி மாலை தூக்கிய பந்த ரின் கீழ் நெருங்கி யிருந்தனர். அப்போது மண வினை அயர்தற்கு அங்கே மிகவும் புலர்ந்த சாந்தும், தூய மலர் சூடிய மயிர்ச்சாந்து நாறுந் தண்ணிய நறுங்கூந்தலுமுடைய புது மணப்பெண் வருவாள். இவ்வாறு மணவினை அயர்ந்த புதிய மணப்பெண் அழகிய மனையிடத்துப் பலகோடுடைய அடுப்பி டத்துப் பால் உலையை வார்த்து வைப்பாள். அவள் சுருண்ட கூந்தலும் வளையணிந்த கையுமுடைய சிறு பெண்களோடு பெரிய செந்நெல்லின் வளைந்த கதிரை முறித்து உரலிலிட்டு வயிர உலக்கையினல் அவலிடிப்பள் அச்சத்தத்துக்குப் பயந்த நிறைந்த சூலுடைய கொக்கு இனியபழக் குலையுடைய வாழை மரத்தின்மீது இராது நீண்ட அடியுடைய மரத்தின் மீதிருந்து குறும்பறை போன்று ஓசை செய்யும். இவ்வியல்புடைய நல்ல குடியிருப்பிலுள்ள மக்கள் குடி எழுந்து செல்வதைப் பெரிய புகழும் வெல்லும் போருமுடைய கரிகாற்சோழன் தடுத்தான். அவ னது இடையாறு போன்ற நல்ல புகழமைந்த செல் வத்தைப் பெறுதற்கு நங்காதலர் சென்றார்.

பல பொறிகளுடைய புலியின் நிறமுடைய வேங்கைப் பூவிடத்துப் பெரிய கிளையுடைய நாரத்

தையின் நறிய புதியமலர் உதிரப் பாறையிடத்தே கலைமான் துள்ளிக்குதிக்கும். இவ்வாறு வேங்கை மரத்தின் தேன் கமழுகின்ற பெரியமலை விளங்குகின்ற வேங்கடத்துள்ள சுரத்தைக் கடந்து அவர் சென்றார்; இனிய காட்சியும் அழகிய வினைமாட்சியுமுடைய நல்ல வீட்டிடத் துறையும் புள்ளும் (அன்னம் மாடப்புறா முதலியன) இரவும் பகலும் மிகவும் சேர்ந்துறையும். அதைக்கண்டு எனது நெஞ்சு மிகவும் மகிழ்ந்திருக்கும். —நக்கீரர்.

142 குறிஞ்சி

இது, இரவுக்குறிவந்து நீங்குந் தலைமகன் தன் னெஞ்சுக்குச் சொல்லியது:

நெஞ்சே கேட்பாயாக. பெரியதானையும் வெல்லும் போரு முடையவனாகிய **மாந்தரன் பொறையன் கடுங்கோ,** இலவின் மலர்போன்ற அழகிய சிவந்த நாவுடைய புலமை மிகுந்தோர் புகழ்தலினால் பலரினும் மேலாக விளங்கும் இயல்பும், கொடுத்தலினாற் கவிந்த கையுமுடையவனாகிய வள்ளல். அவனைப் பாடிச் சென்றவர்கள் நல்ல ஆபரணங்களைப் பெற்று மகிழுவதுபோல நெஞ்சே நீ மகிழ்வாயாக.

பாழி என்னும் ஊர் நீதி தவறாது ஆட்சிபுரியும் நன்னனது. அப்பாழி ஊரிடத்து உணவு கொடுத்தற்கரிய அச்சந்தரும் பேய்கள்கூடி எதிர்கொள்ளும்படி மெய்மொழியுடைய ஞிமிலி, பருந்துகள் மகிழும்படி வெள்ளக்கணக்கான சேனையுடன் அதி

கனைக் கொன்றான். கொன்று வெற்றிகாரணமாக வாளைப் பிடித்து 'ஒள்வாள் அமலை' என்னும் வீரக் கூத்தாடினான். அப்போதெழுந்த ஆரவாரம் போலத் தோன்றும் அலரை அஞ்சி, அவள், நீர் போன்ற அழகிய வெள்ளியாற்செய்த வளையணிந்த முன்கையும், ஆற்றிடைக்குறையிலுள்ள கருமணல் போன்று முதுகிற் றாங்கும் கூந்தலும், ஆபரணங் களும் அசைய, கடல்மீன் உறங்கும் நடுயாமத்து அழ கியபாவை நடை கற்பதுபோலப் பையப் பைய ஒதுங்கிவந்து, மலையிடத்துள்ள பூவினாற் கட்டிய மாலை யின் தாதுகள் பொன்னிறஞ் செய்யவும், தொடிகள் வடுப்படுத்தவும் யாழினும் இனிய மொழிகளைக் கூறி முயங்கினாள். —பரணர்.

143 பாலை

இது பொருள்வயிற் பிரியக்கருதிய தலைமகனைத் தோழி தலைமகனது ஆற்றாமைகண்டு செலவழுங்கியது :

வேனிற்காலத்தே வெய்யில் கோபித்து எரிக்கும். ஒல் என்று ஆடும் தேக்கமரக் கிளைகளிலுள்ள அகன்ற இலைகள் உதிரும். இவ்வாறு தேக்கமரங் கள் வளரும் பக்க மலையிடத்துக் காய்ந்த புத ரிடத்தே தீ மூண்டு எரியும். அதனிடத்தினின்றும் எழுந்த புகை கொடிபோன்று எழுந்து வெடிப் புடைய மலையிடங்களிற் படரும். ஐயனே! இவ வகையினதாகிய கொடிய மலையிடத்துள்ள அரிய வழியைக் கடந்து, பொருள் தேடற்கு எண்ணிய

எண்ணம் வரம்பு கடத்தலின், நீர், 'செல்வேன்' என்று கூறியவார்த்தையை அவட்குக் கூறினேன்.

சேரனது படைத்தலைவன் பிட்டன். அவன் விரும்பத்தகுந்தவாறு வாழ்வோருக்கு ஆபரணங்களை அளிப்பான். அவன் பகைவரை வெட்டுவதிற் றவறாத வாளும் வீரக்கழலு முடையன். முகில் தவழும் சிகரமுடைய குதிரைமலை அவனுடையது. யான் அதனைக் கூறியபோது அம்மலையிடத் துள்ள சுனையிடத்தே நீர்த்துவலைபடும் குளிர்ந்த நறிய நீலம்போன்ற அவளது கண்ணிடத்தே, நீர் அரும்பிற்று. அதற்காக யான் வருந்துகின்றேன்.

—ஆலம்பேரி சாத்தனார்.

144 முல்லை

இது, வினைமுற்றிய தலைமகன் தன்னெஞ்சிற் குரைப்பா னாகிப் பாகற்குச் சொல்லியது:

நெஞ்சே கேட்பாயாக. நங்காதலிக்கு நான் வருவேனென்று கூறிய நாளும் பொய்த்தது. அவளது செவ்வரிபரந்த அழகிய கண்களிடத்தே நீரும் தங்கி நில்லாது விழும். குளிர்ந்த மழைக்குப் பூத்த பசிய முல்லையின் கூரிய வாயையுடைய முகை மாலைக்காலத்தே அவிழ்ந்திருக்கும். அப்பூக்களைத் தொடுத் தணிதலால் எய்தும் அழகை அவள் கூந்தல் இழந்தது.

பாசறையிடத்தே திரியும் ஆண்யானை ஆகாயத்தில் இடி எழுந்து முழங்கினும் அதற்கு மாறாக

எழுந்து ஒலிக்கும். இவ்வகையான பாசறையிடத்துள்ள வீரர் கையிற்பிடித்த வாளின் பிடி நொறுங்கும்படி பகைவரை வெட்டிக் கொல்வர். அதனால் பெருகிய இரத்தம் குதிரைமிதித்த பள்ளத்தே தங்கி இடங்கள் தோறும் நட்சத்திரங்களைப்போல விட்டு விளங்கும். இவ்வாறு நாம் போரை வென்று பெற்ற செல்வத்தின் அளவைச் சுற்றத்தார் விரைந்து சென்று அவளுக்குக் கூறுவர். அப்பொழுது அவள், "எம்மைப்பற்றி நினையாதவரது அருளை மறக்கமாட்டேம். அந்தியே! நீ கழிவாயாக," என்று சொல்லிப் புலம்பி யிருப்பாள். அவள் அவ்வாறிருந்த பொதும் அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்டவுடன் குளிர்ந்த வாசமுடைய பூமாலை கசங்கும்படி நம்மோடு வருத்தமில்லாத முயக்கத்தைப்பெற்றவள் போல மகிழ்வாள்.

—மதுரை அளக்கர் ஞாழலார் மகனார்
மள்ளனார்.

145 பாலை

இது, மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது:

காட்டிடத்தே வெண் ஞெமை காற்றுக்கு அசையும். அதன் பக்கத்தே ஆளில்லாத அரியவழி செல்லும். அவ்விடத்தே வற்றியதும் பொன்னிறமான தலையுடையதுமான ஓதியமரம் வெய்யிலுக்கு வாடி நிற்கும். அதின் வேர்கள் காய்ந்தும் அடி கோறையுடையதாயும் இருக்கும். தேரின் மணி ஒலிப்பதுபோலச் சிள்வண்டு அதனிடத்து இருந்து

சத்தமிடும். வாள் போன்று கரிய வரிகளையுடைய புலியோடு போர் செய்தலால் புண்மிகுந்த யானை புள்ளி சிதைந்த முகத்தே இரத்தம் வடிய, உயர்ந்த மலையுச்சியில் இடிக்கும் இடிபோல முழங்கும். இவ்வகையான செல்லுதற்கரிய வழியை, என்மகள், அன்புடையான் ஒருவனோடு கடந்து சென்றாளென்று கண்டார் கூறுகின்றனர்.

குறுக்கை என்னும் போர்க்களத்தில் நல்ல மிருதுவான பூங்கொத்துகளையுடைய (காவல் மரமாகிய) புன்னை நின்றது. அதனைப் பெரிய சிறப்புடைய அன்னி வெட்டினான். அதனாற் குற்றமடைந்த அப்புன்னையைப்போல அவர்கள் மிகுந்த குற்றத்தைப் பெற்றனர்.

இவள் தந்தையின் மனையிடத்தே களிப்புடைய மயில், யானையின் குரலுடைய பட்சிகளோடு நின்று ஆடும்; முழவு ஓயாது ஒலிக்கும். இவ்வாறு மகிழ்ச்சியோடு வாழும் வாழ்வும் நெல்லுமுடைய தந்தையின் மனையிடத்தில், அடிகள் எடுத்துவைப்பினும் அவள் வருந்துவாள். ஐம்பாலாக முடிந்த சிறிய கூந்தலிடத்தே மலரைப் பிடுங்கிச் சூட்ட விடாமையால் சிறிய கோல் முறியும்படி அடிக்கவும் எனக்கு முதுகைக் காட்டி (ஓடாது) நின்ற எனது அழகிய கண்ணுடைய மயில்போன்ற சாயலுடையவளை என் கை வருத்தியது.

—கயமனார்.

146 மருதம்

இது, வாயில் வேண்டிச் சென்ற பாணனுக்குத் தலைமகள் மறுத்தது:

மிகுந்த வலிமையும் தலைமையுமுடைய எருமை ஏறு, குளிர்ந்த மலருடைய பொய்கையிடத்தே பொழுது சாயுமட்டும் கிடக்கும். பின்பு எருமை நாகைச் சேர்ந்து சோலையினிடத்தே சென்று பின் வயலிடத்தே தங்கும் இவ்வாறு ஆரவாரமுடைய ஊரனாகியஎமது தலைவரது ஒலிக்கின்ற மணியுடைய தேர் பிரகாசிக்கின்ற பரத்தையின் சேரியிடத்தே பல நாள் செல்லுதல் இயலாதாயிற்று. அப்பரத்தை இப்பரத்தனுடைய மொழியை என்னைப்போல நம்பிக், காற்று அசைத்தலினால் ஆடி நீர் சொரியும் மலரைப்போலக் கண் மார்பிடத்துத் துளிக்கும்படி பசப்படைந்தாள். ஆயத்தாரும் அயலாரும் இது என்ன புதுமை என்று மருளும்படியாக தாயராற் செய்யப்படும் அழகினை வேண்டாறானாள். இவ்வாறானவள் அழகிய பரத்தையருள் யாவளோ? அவள் இரங்கத்தக்கவளாவள். ஆதலால், பாண! அவளிடத்தில் நீ வாயில் வேண்டிச் செல்.*

—உவர்க்கண்ணூர் புல்லங்

---

* எருமை எருது பொய்கையிற் கிடந்து, பின் இள எருமையைத் தழுவித் தோப்பை அடைந்து அதன்பின் வயலிற் றங்கினாற்போலத் தலைவன் சேரியில் பலநாள் தங்கி அவர்களை நுகர்ந்து, பின்பு ஒரு பரத்தையோடு சோலைகளில் திரிந்து பின்பு வயல் போன்ற இழிந்த எமது இல்லில் தங்கவந்தான் என்று உள்ளுறை கொள்க.

147 பாலை

இது, செலவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்

உயர்ந்த மலையிடத்தே வேங்கைமரம் பிடவுடன் மலர்ந்திருக்கும். அதன் மணம் கமழ்கின்ற தழையைப் பிடுங்கி வேறு வேறாகப் போட்டாற் போன்று விளைந்த நகமுடைய பச்சைக்குட்டிகள் மூன்றை, முடுககாகிய கல்லுநிறைந்த குகையில், பெண்புலி ஈன்றது. அப்பெண்புலி மிக்க பசியடைந்ததென்று பொறிகள் விளங்குகின்ற பெரிய வாயுடைய ஆண்புலி இரைதேடச் செல்லும்; சென்று அறுத்துச் செய்ததுபோன்ற கொம்புடைய ஆண்மானின் குரலை விளைந்த கவர்பட்ட நீண்ட வழியினிடத்தினின்று கேட்கும். இவ்வகையான வழியிடத்தே நங்காதலர் சென்றார். இவ்வாறு பிரிந்து சென்றவரின் பிரிவுக்கு அஞ்சி, வெள்ளிவீதியாரைப் போலச் செல்லப் பெரிதும் விரும்பினேன். இவ்வகையாகப் புலந்து உண்ணுதலை வருத்தத்தோடு உயிர் போகும்படி சோர்ந்து தோளும் பழைய அழகுகெட அதற்கு மருந்து காணுமல் செயலற்றேன். (என்று செலவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் சொன்னாள்) —ஔவையார்.

148 குறிஞ்சி

இது, பகல் வருவானை இரவு வருகென்றது:

ஏந்திய கொம்புடைய யானை பனைத்திரள் போன்ற பெரிய விசாலித்த கையுடையது; கொல்

லும் சினம் நீங்காத வலியுமுடையது; வண்டு மொய்க்கும்படி பாயும் மதமுடையது; அது குளிர்ந்த மணங் கமழ்கின்ற மலைச்சாரலிடத்துள்ள மரங்களை முறியும்படி சாடி எதிர்ப்பட்ட புலி கதறும்படி குத்தி அதன் வெற்றியைப்போக்கும்; பின் சிறிய தானியமுடைய பெரிய புனத்தை அழிக்கும். இவ்வகையான நாட்டை உடையவனே !

விரைவாய் ஓடும் குதிரையுடைய ஆய் எயினன் என்பான் உயர்ந்த தேருடைய ஞிமிலியோடு போர் செய்து களத்தே மடிந்தான். அதனை அறிந்த கூகை (பகற்குருடாதலால்) அவனைக் காணச் செல்லாது நாணிப் பகலிற் சஞ்சரிக்க மாட்டாதாயிற்று. அதுபோல இவட்குப் பகற்பொழுதிற் றுன்பம் பெரிதா யிருக்கின்றது. ஆதலின், நீர், மூங்கின் முளையை மேய்கின்ற பெரிய யானைகள் திரியும் மலைச் சாரலிடத்தே பாறையில், சிறிய ஆறு ஓடுகின்ற சோலையிடத்தே மாலை வருதல் வேண்டும்.

—பரணர்.

149 பாலை

இது, தலைவன் தன் னெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழுங்கியது :

நெஞ்சே ! சிறிய கறையான் நெடுங்காலம் முயன்று உயர்ந்த சிவந்த புற்றை எடுக்கும். அப்புற்றிடத்துள்ள ஒடுங்கிய இரையாகிய புற்றாம் பழஞ் சோற்றை இரையை உண்டு பெரிய கையுடைய

இருண்ட கரடிக்கூட்டம் வெறுக்குமாயின், புல்லிய அரையுடைய இருப்பையின் துளையுடைய பூவைப் பொறுக்கி உண்ணும். இவ்வகையான நீண்ட வழியிடத்தே சென்று அரிதாக ஈட்டத்தக்க பொருளை எளிதாகப் பெறுவதாயினும் வரமாட்டேன்.

சுள்ளி என்னும் ஆறு, சேரலர்க்கு உரியது. அவ்வாற்றின் வெள்ளிய நுரை கலங்கும்படி யவன ராற் செலுத்தி வரப்பட்ட வேலைப்பாடு சிறந்த நல்ல மரக் கலங்கள், முசிறிப் பட்டினத்தே பொன்னொடு வந்து மிள கோடு திரும்பிப் போகும். இப்பட்டினத்தை நெடிய யானைப் படையுடைய பாண்டியன், ஆரவாரம் உண்டாக வளைத்துப் போரை வென்று, படிமத்தைக் கவர்ந்து சென்றனன். அவனது கொடிகள் அசை கின்ற வீதிகளுடைய மதுரைக்கு மேற்கே பல புள்ளிகளுடைய மயிலின் வெற்றிக்கொடி உயர்ந்த தும், தவிராத விழா உடையதுமாகிய நெடியோனாகிய முருகனது திருப்பரங்குன்றமுள்ளது. அவ்விடத்தே வண்டு விழும்படி நெடிய ஆழமான சுனையிடத்து நீலோற்பலம் பூத்திருக்கும். அம்மலர் இரண்டின் பிணைகள் போன்ற தலைவியின் செவ்வரிபரந்த மதர்த்த கண்கள் கலங்கி வருந்தவிட்டு வரமாட்டேன்.

பொருளைப் பெறுவதாயினும் கண் கலங்கி வருந்தவிட்டு வரமாட்டேன் என வினைமுடிவு செய்க.

150 நெய்தல்

இது, பகற்குறி வந்து களவொழுக்கம் நீங்கும் தலைமகனைத், தோழி, தலைமகளை இடத்துய்த்துச் செறிப்பறிவுறுத்தி வரைவு கடாவியது :

ஆய் ஆனவள், என் தோழியின் பின்னல் விட்டதனால் வளர்ந்த கூந்தலையும், மார்பிடத்தே பொன்போல அரும்பிய அழகு தேமலையும், கச்சு அறும்படி முகம் தோற்றி விம்முகின்ற முலைகளையும் நோக்கினள்; பெரிதும் வாடினாய் என்று பல மாண்புகளைக் கூறினள். அவள் தோள்களைத் தழுவினள். நெடிதாக நினைந்தாள். பின்பு அரிய காவலைச் செய்தாள். மாலை அணிந்த மார்பனே! நீ பிரிந்து செல்லும்போதெல்லாம் தோழி, விரைந்து திரியும் கொடிய சுறாமீனுடையதும் சங்குகள் மேய்கின்றதுமாகிய துறையை நோக்குவாள். நெய்தலின் நீலமணிபோன்ற இதழ்கள் மாலையிற் கூம்பும். காலைப் பனியால் நனைக்கப்பட்ட செருந்தியோடு காவியும் வாய்விரியும். இவ்வகையான கழியையும் கடற்கரைச் சோலையையும் காணுந்தோறும் ‘நம் தலைவர் இனி வரார் போலும்’ என்று அவள் வெறுத்து வருந்துவாள். —மூமூவமூதியார்.

151 பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைவி சொல்லியது :

தோழி கேட்பாயாக. நந்தலைவர் சென்றிடம் கூறும் வாயையுடைய பல்லி வாழும் காட்டிலே

சென்றார். அவர், தம்மை விரும்பி உறைகின்றவர் களைப் பாதுகாத்துத், தாம் விரும்பி இனிமையாக அளவளாவிய நட்பினரோடு இன்பமுறக் கலந்து மகிழமாட்டாதவரானவர் வறியோர் எனச் சொல்வர்; சொல்லி மிக்க பொருளை ஈட்ட நினையும் நெஞ்சோடு நம்மேல் அவர் அருள் நீங்குவர்.

நந்தலைவர் சென்ற காட்டிற் புள்ளியும் வரியும் உடைய கலைமான் தலையிடத்துமுதல் முதல் கவர் விட்டு வளர்ந்தகொம்புபோலக் கவர்விட்ட அடியினை யுடையது உழிஞ்சில் (வாகை) மரம். உழிஞ்சிலின் கிளை யிடத்து முற்றிய குலையான நெற்றுத் தூங்கும். திசைகளெல்லாம் பரந்து காற்றடிக்கும்போது அந் நெற்றுகள், ஆடும் கூத்தியரின் அரிக்கோற் பறை போல ஒலிக்கும். வாகையின் பக்கத்தே கற்குவிய லின் பக்கத்தினின்றும் தாவிச்சென்ற பொல்லாத நிழலையுடைய கள்ளியின் முள்ளுள்ள அடியில் இருந்து அவ்வழியே செல்வோர்க்கு வருவன அறிந்து கூறும் சிறிய நல்ல நாக்கினையுடைய பல்லி இருக்கும். இவ்வகையான காட்டில் நந்தலைவர் சென்றார்.

காட்டில் சென்றவர் நம்மேல் அருள் நீங்குவர் என வினைமுடிவு செய்க.—காவன் முல்லைப்பூதனார்.

152 குறிஞ்சி

இது, இரவுக்குறிவந்து நீங்குந் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற் குச் சொல்லியது.

என் நெஞ்சு நடுங்குதற்குக் காரணமான அரிய துன்பம் நீங்குமாறு என்பால் வந்து முயங்கி

விட்டுக் குன்றிடத்துச் சிறிய ஊரின்கண் இவள் செல்கின்றாள். அவளுடைய சுருண்டு நெளிந்த கூந்தல் ஐம்பாலாக முடியப்பட்டிருக்கின்றது.

வெளியம் என்னும் ஊருக்குரிய தித்தன் நுண்ணிய தலைக்கோலுடைய பாடன் மகளிரைக் காத்த பெரிய புகழை யுடையான். அவனுடைய கடற்கரையில், சோலை அடர்ந்த பெரிய துறையுண்டு. அத்துறையிலே மரக்கலங்களைச் சிதையும்படி இறால் மீன்கள் தாக்கும். அவ்விடத்துள்ள மீன்களின் கூட்டம்போல அவள் கூந்தல் நெருங்கியிருக்கும்.

போரில் மொய்த்த பகையை வெல்பவன் பிண்டன் நன்னம் இவனை வென்ற வெற்றிவேலை யுடையன்; நல்ல கொடையுடையன்; களிற்றுப்பரிசில் ஈவதற்கு ஏதுவான மது உண்ணுதலையுடைய பாரம் என்னும் ஊர்க்குத் தலைவன்; முத்துமாலை அணிந்தவன். இவனது பாழி மலைச்சாரலில் களிக்கும் மயில்கள் கலாபம் விரித்தாடும். அம்மயிற் கலாபத்தை ஒத்தது அவள் கூந்தல்.

வலிய வில்லையுடைய வீரரின் தலைவன் நள்ளி. இவனது பக்கமலையிடத்துள்ள சோலைகளில் கடவுட்குரிய பூவாகிய காந்தள் வண்டுகள் ஊத மலரும். அம்மலர்கள் மிகவும் மணக்கும். இவள் தோள்கள் இம்மணம்போல் மணப்பன.

பாட வல்லாராயினும் பாட மாட்டாதவராயினும் பரிசில் பெறச் சென்றோர்க்கு ஆய் சோற்றுப்

பருக்கையை நிறையக் கொடுப்பான். ஆழ்ந்த குழியிடத்தே யானைகளை வீழ்த்திப் பிடித்த ஆயின் தலையாறு என்னும் மலையிடத்தே மூங்கில்கள் செழித்து வளரும். அம்மூங்கிலின் கணுக்களின் இடையேயுள்ள தண்டு போன்றது அவள் தோள். அத் தோள்கள், நமக்குக் கிடைக்காதவாறு தூரத்தே சென்றனவாயினும் நமக்கு நடுங்கத்தக்க துயரைச் செய்யும். —பரணர்

153 பாலை

மகட் போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது:

யான் வருந்துகின்றேன். எனது உள்ளமும் வருந்துகின்றது. என் அன்புடைய மகள் இனிய வார்த்தையுடைய தோழிமாரோடு பந்துக்குப்பின் ஓடிவிளையாடுவாளாயினும் நொந்து மிகவும் வருந்துவாள். அவள் இப்பொழுது இரங்கத்தக்கவளாயினள். கொடியவனாகிய அவன் அவளை மார்போடு அணைத்து இனிய சொற்களைக் கூறிப் பிணிக்க அவள் அவனை நம்பினள். அதனால் நாம் அடையும் துயரையும் நினையாளாயினள். விரைந்து சுடுகின்ற வெயில் வேனிற்காலத்தே காட்டை அழிக்கும். அவ்விடத்து அடிக்கும் மிக்க காற்று ஒலிக்கின்ற மூங்கிற் கணுக்களைத் தீண்டும். அதனால், பொறிகளைச் சிந்துகின்ற பெரிய நெருப்பு மூண்டெரியும். அதனால் பசுமையற்று மலையின்பயன் நீங்கும். இவ் வகையான நீண்ட அரிய வழி செல்லுதற்கு ஏற்ற

நன்று. மெல்லிய தன்மைகளுடைய என்மகள் இவ்வழியாற் செல்வளோ ?

கரிய உயர்ந்த மலைச்சாரலிடத்து உயர்ந்த சிகரத்து, தேன் பாய்ந்து வண்டு ஒலிக்கும் விளங்கும் பூங்கொத்துடைய கோங்கு, நட்சத்திரம் பொலிந்த வானைப்போல் தோன்றும். காற்றடிக்க உதிர்ந்து கமழ்கின்ற குளிர்ந்த மலர்கள் கையிடத்துள்ள விளக்குப்போலத் தோன்றும். இவ்வகையான மலையால் தடுக்கப்பட்டுள்ளது அச்சுரம்.

—சேரமான் இளங்குட்டுவன்.

154 முல்லை

இது, வினைமுற்றிய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது :

முல்லை நிலத்தே மிகுந்த மழை பெய்தது. வழிகளின் பக்கத்தே ஆழ்ந்த பள்ளங்கள் இருக்கின்றன. அங்காந்தவாயுடைய தேரை சிறு வாத்தியங்கள் போல அங்கு இருந்து சத்தமிடுகின்றன. குறிய புதரிடத்து நீண்ட காலுடைய அலரி நிற்கின்றது. அதன் பக்கத்தேயுள்ள செம்பாட்டு நிலத்தில் நுண்ணிய மணல் வரியாய்க் கிடக்கின்றது. சினமுடைய பாம்பின் கொடிய படம் விரிந்தாற்போலக் குளிர்ந்த வாசமுள்ள காந்தள் முறுக் கவிழ்கின்றது. முறுகிய கொம்புடைய மான் தெளிந்த நீரைப் பருகி விருப்பமுடைய பெண்மானோடு தங்குகின்றது. இவ்வாறு காடு அழகுபெற்றிருக்கின்றது. பாகனே

இவ்வகையான குளிர்ந்த வழியால் விரைவாகச் செல்வதும் பிடரிமயிருடையதுமாகிய குதிரையின், மாலையிடத்துள்ள தூங்குமமணி ஒலிக்கும்படி தேரை சசெலுத்துவாயாக. நம்மை நினைந்துகொண்டு இருக்கும் இயல்புடைய காதலியை விரைந்து அடைவேம்.

—பொதும்பிற் புல்லாளங்கண்ணியார்.

155 பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகள் சொல்லியது:

தோழி! எனது காதலர் "அழகிய ஆபரண மணிந்தவளே! என்று என்னை அழைத்தார்; பாவத்தின் வழிச்செல்லாத வாழ்க்கையும் பிறரிடத்துச் சென்று இரவாச் செல்வமும் ஆகிய இரண்டும் பொருளினால் ஆகும் எனக்கூறி ஐந்துவகையாக முடிந்த எனது கூந்தலைத் தடவினர். நாம் இவ்விடத்து இருந்து வருந்தினேமாயினும் அவர் தமது வினைமுடித்தற்குச் சென்றார். அவர் சென்ற வழியிடத்துள்ள பாணனது நாட்டில் பல விடங்களில் பயன் தரும் பசுநிரைகள் சேர்ந்து நிற்கும். நீண்ட சீழ்க்கை விடும் கோவலர் அவ்விடங்களில் கிணறு தோண்டி யிருப்பர்; அவைகளில் வளைந்த வாயுடைய இறை கூடையால் இறைப்பர். தண்ணீர் வடிந்துசென்ற சிறுகுழி காய்ந்திருக்கும். தண்ணீர் விடாயுள்ள புலி அவ்விடத்தே தண்ணீர் பெறாது யானை உழக்கிய அடிகளில் கால் வைத்து நடந்து செல்லும். இவ்வகையான சேற்றுவழி

குற்றந்தீர்ந்த நாவுடைய கூத்தரின் மார்ச்சனை பூசிய மேளத்தின் கண்ணிடத்தே கைபடுதலா லுண்டான வடுக்கள் போலத் தோன்றும். இவ் வகையினதும் மலர் வாடுகின்றதுமாகிய மலையை அவர் கடந்து சென்றார்.

—பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ.

156 மருதம்

இது, தலைமகளை இடத்துய்த்துத் தோழி தலைமகளை வரைவு கடாயது :

(வெற்றி வீரம் தியாகம்) என்னும் மூன்று முரசுகளையுடைய செல்வர் மூட்டுதலமைந்த கவரி யைக் குதிரையின் பிடரியிலே சூட்டுவர். செழித்த வயலிடத்தே விளைந்த சிவந்த வரியுடைய செந்நெல் லின் கதிரை ஈன்றணிமையுடைய பசு உண்ணும் அதனைக்கண்டு அஞ்சி வயல் காவலர் அதன் பசிக் குக் கரும்பை உண்பிப்பர். பின்னர் பாகலையும் நுண்ணிய கொடியுடைய பகன்றையும் அறுத்துக் காஞ்சிமரத்துடன் அதனைக் கட்டிவைப்பர். இவ் வகையான இனிய புனலையுடைய ஊரனே! ஆய், கள்ளையும், காந்தட்கண்ணியையும் கையுறையாக வைத்தும் கொம்பும் நீண்ட செவியுமுடைய கிடாயை நீர்துறைக் கடவுட்கு அறுத்தும் இவளுக்கு நேர்ந்த நோய் தணியுமாறு அறியாளாய் அழும்படி இவள் மேனி பொன்னிறங்கொண்டது. அவ்வாறு கொண் டது, வயலிடத்துள்ள ஆம்பலின் புறவிதழ்தடிந்த பூ மார்பிடத்தே அசைய நீயும் தோழியும் பகற்

காலத்தில் விளையாடிப் பொலிவீராக என்று ஆய் கூறிவிட, அப்பொழுது மையுண்ட கண்ணையுடைய இவளும், ஆடுமிடத்து வந்து நின்னோடு மகிழ்ந்து தங்கிய பிழையாகிய தவறினாற்போலும், பெரும்.

—ஆலூர் மூலங்கிழார்.

157 பாலை

இது, பிரிவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைவி சொல்லியது:

தோழீ! நமது காதலர் பிரிந்து செல்கின்ற வழியிடத்தே, கள்ளுவிற்கும் பெண்டிர் விற்கும், பிளந்த வாயுடைய குவிந்த பானை சுரந்ததும், பன்னாடையால் வடிக்கப்பட்டதுமாகிய கள்ளைச் சிவந்த கண்ணுடைய ஆறலைப் போர் குடித்துவிட்டுப் போரை விரும்பி ஆரவாரிப்பர். அவ்வீரர் எய்த அம்பினால் இறந்து பட்டோரை மூடிய கற்குவியல்கள் கிடக்கும். அக்குவியல்களுக்குப் பக்கத்தே கோங்க மரம் நிற்கும். அம்மரத்தின்மீது படர்ந்தேறிய அதிரற்கொடியில் இரவிலே அரும்பு மலர்ந்திருக்கும். காட்டியானை அக்கொடியை அரும்போடு பறித்து விடியற் காலையில் உண்ணும். இவ்வாறு அவ்வழி அச்ச முடையது.

அவ்வழியிடத்தே போர்முனையான மன்றிடத்துள்ளார் குடி எழும்பி வேறிடங்களுக்குச் செல்வார். அதனால் மன்றம் உலாவுவாரின்றிப்புற்கென்றிருக்கும். அம்மன்றத்தில் இருந்த பாவை

மழைப்பெயலுக்கு நெகிழ்ந்தும் வெய்யில் மிகுதலினால் ஒளியிழந்தும் ஓவிய வேலைப்பாடுகள் அழிந்தும் இருக்கும். அப்பாவைபோல மாலைக் காலத்தே உயிரோடு தனித்திருக்கவல்ல என்னிடத்து, தலைவர், என் நெஞ்சு விரும்பி உட்கொள்ளும்படி நம் பிரிவினைக் கூறுவாய். —வேம்பற்றூர்க் குமரனார்.

158 குறிஞ்சி

இது, தலைமகன் சிறைப் புறத்தானாகத் தோழி செவிலித் தாய்க்குச் சொல்வாளாய்த் தலைமகள் கேட்பச் சொல்லியது:

ன்ற கூட்டமாகிய முகில்கள் மழைபெய்து ஓய்ந்தன. இருள் செறிந்த யாமமாயிருந்தது. மின்னல் நிமிர்ந்தாற் போன்று கனத்த குழை விட்டுவிளங்கப் பின்னிவிட்ட கூந்தலையுடையவள், மலையினின்றும் இறங்கு மயிலைப்போல ஒதுங்கி ஒதுங்கிப் பரணில் ஏறி இறங்கி வரக்கண்டேன்" என்று சொல்லி இவளை வருத்தா திருப்பாயாக. அன்னையே கேட்பாயாக. தெய்வமுறைகின்ற எமது மலைச்சாரலிலுள்ள சோலையிடத்து ஒளிவிடும் பூவினைச் சூடித் தாம் வேண்டிய வடிவினைக்கொள்ளும் தெய்வப்பெண்கள் வருவார்கள். வந்து அவர்கள் உறங்குவோருக்குக் கனவிடத்தே மெய்போலத் தோன்றி மருள் செய்தலும் உண்டு. அதனால் இவள் தானும் அழகு குறைந்தாள். யானும் வருந்துவேன். மன்றிடத்துள்ள மரத்திலிருந்து அச்சந்தரும்படி கூகை குழறினும் அவள்

வீட்டினுள்ளே செல்வாள். புலிக்கூட்டம் போன்ற நாயின் தொடரை வேட்டையாடு மிடத்துவிட்டு முருகன்போலும் கோபமும் சீற்றமும் வலியும் உடைய என் தந்தை வீட்டிடத்தில் இருந்தானாக, இவ்வாறு செல்லுதலை அவள் அஞ்சுவாள். (தந்தை வீட்டில இருக்கும்போது தலைவி குறியிடத்துச் செல்தலை அஞ்சுவாள் என்றவாறு.)

—கபிலர்.

159 பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளை தோழி வற் புறுத்தியது:

"நம் காதலர் சென்ற அரிய வழியிடத்தே கூரிய அம்பும் வளைந்த வில்லுமுடைய வீரர் பகைவர்களுக்கு வருத்தத்தைச் செய்யும் வலிய சிலையினை வளைப்பா; தமது பலவாகிய ஆனிரைகளைக் கவர்ந்துவந்த வெட்சிவீரர் போர்முனையை கல்லென்னு மோசையுடன் தாக்கிக் கெடுப்பர். அதனால் அவர்கள் மிகுந்த மனச்செருக்கும் வெற்றியுமுடையரா யிருப்பர். அவர்கள் தழைக்கண்ணி அணிந்தவர்களாய் மிக்க ஒலியுடைய துடியின் தாளத்துக்கு ஆடுவர். ஆடி, கழியிலே விளைந்த கல்லுப்பின் விலையைக் கூறி, உமணர், தமது வளைந்த நுகத்தினையுடைய உப்பு வண்டியிற் பூட்டிய மாடுகள் பலவற்றையும் பரந்து மேயும்படி அவிழ்த்துவிட்டு இளைப்பாறிப் பின்னர் சோறாக்கி உண்டுவிட்டுச் சென்ற கல்லிடிந்த அடுப்பிலே

இறைச்சியைச் சுட்டு உண்பர். இவ்வகையான கவர் பட்ட வழியைக் காதலர் கடந்தார்," எனச் சொல்லி வருந்தாதே தோழி!

ஆமூர், நல்ல இடியேறு ஒலிக்கின்ற விசும்பிடத்து உயர்ந்த சிகரத்தை உடைய குறிய மலைக்குக் கிழக்கே, செறிந்த ஏப்புழை களையுடைய நெடிய மதிலையும், உயர்ந்து விளங்குஞ் சிறப்பினையு முடையது. கொடுமுடி என்பான், வில்லும் விசாலித்த கையும் உடைய வானவனது வண்டு ஒலிக்கும் மதமுடைய சிறுகண் யானையின் கிம்புரி இறுக்கிய விசாலித்த மருப்பு ஒடிய வெட்டி அதனைக் காவல் செய்வான். இவ்வகையான ஆமூரை நின் காதலர் அடைந்தாலும் அவர் உனது ஆபரண மணிந்த ஆகத்தை மறந்து நீண்டு தரிக்க மாட்டார் —ஆமூர் கவுதமன் சாதேவனார்.

160 நெய்தல்

இது, தோழி வரைவு மலிந்து சொல்லியது :

நிறைந்த கருப்பமடைந்த ஆமை அடுப்பங் கொடியினின்றும் பிடுங்கிய தண்டின் குவியலை வெள்ளை மணலிடத்தே சேர்த்துவைக்கும். அது அதன் மறைவிலே புலால் நாறும் வளைந்த வட்டுக் காய் வடிவுடைய முட்டையை ஈன்று அவை பொரிக்குமட்டும்புதைத்துவைக்கும்; குஞ்சுகள் பெரிதாம் அளவும் ஆண் ஆமை பாதுகாத்துவரும். ...வகையான கடற்கரைச் சோலையையுடையவ

னது தேரிடத்துப் பூட்டிய குதிரைகள் அம்பு போலப் பாயுந் தன்மையுடையன; தாற்றுக் கோலாற் குத்தப்பெற்ற அவை விரைந்து ஓடுதலை அஞ்சிக் கடிவாள வாரினால் ஓட்டப்பெற்று, இளையரையின்றிச் சீறூர் காணாமல், மறைந்து குதிகிரை, இதுவரையும் இரவில் மெல்ல வந்துகொண்டிருந்தது. இப்பொழுதோ அவருடைய தேர் ஒல் எனச் சத்தமிடும் இளையரோடு கூடி, வலிய வாயையும் அம்பல் ஓசையையுமுடைய ஊர்ப்பெண்டிர் காணப், பாயும் குதிரைகளால் வேகமாய் இழுக்கப்பெற்றுப் பகற்பொழுதில் வந்தது. தேர் குளிர்ந்த கழியைக் கடத்தலினால் சில்லின் நுனிபட்டு முகம் பிளந்த நெய்தல் மொட்டுகள் பாம்பின் உயர்த்திய தலைகள்போல வாடுவனவாய் அலைமீது எழாநின்றன.

எனது நிறையழிந்த நெஞ்சம் நடுங்கிற்று. அது இரங்கத்தக்கது. தோழீ! நினக்கும் அவ்வாறோ? —குமிழிஞாழலார் நப்பசலையார்.

161 பாலை

இது, பிரிவுரைத்த தோழி தலைமகளது வேறுபாடு கண்டு முன்னமே உணர்ந்தாள் நம்பெருமாட்டியென்று தலைமகனைச் செலவு விலக்கியது:

ஐயனே! நீர் செல்ல நினைந்த வழியிடத்தே வளைந்து சுருண்டு ஒழுங்குபடாத மயிருடைய வலிய கண்ணுடைய ஆறலைப்போர் தட்டிக் கூராக்கிய அம்பை மிகவும் விட்டு வழிப்போக்கரைக் கொல்வர்.

இவ்வகையான கவர்பட்ட வழியிடத்தே கிடக்கும் நாறிய ஊனை விரும்பும் வாழ்க்கையும் சிவந்த செவியுமுடைய எருவைச் சேவல் அவ்விடத்திருந்து தனது கூட்டத்தை அழைக்கும். இவ்வகையான காட்டைக் கடந்து பொருள் செய்தற்கு எண்ணினீ ரென்பதை அவள் சிறப்பாகக் கேள்விப்பட்டாள்; கேள்விப்பட்டு, தோளிடத்தே தாழ்ந்து வண்டுண்ண ஒலி உண்டாகும் கரிய நெருங்கிய கூந்தலும் அழகிய மாந்தளிர் போன்ற மேனியும் ஆராய்ந்த ஆபரணமுமுடைய சிறியவளின் கண்கள், அழகு தேமல் சூழ்ந்த மார்பிடத்தே அழகு போன்று தோன்றிய நல்ல இளமுலைகள் நனையும்படி நீர்விட்டன. வினைவயிற் பிரிவதெப்படி.

—மதுரைப்புல்லங் கண்ணனார்.

162 குறிஞ்சி

இது, இரவுக்குறிக்கட் டலைமகளைக் கண்ணுற்று நீங்கிய தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது:

அள்ளக் குறைவுபடாததும், சங்கு வளர்வதும், அளத்தற்கரியதும், செறிந்து இருண்டு தோன்றுவதுமாகிய கடலைப் பார்த்தாற் போன்ற ஆகாயத்தில் அழற்கொடி போன்ற மின்னல் வளைந்து அசைந்தது. கருமையாக இடி இடித்துத் துளிகளைச் சிதறி வானம் மழை பெய்தது. மறைந்து நிற்கும் இடத்தை அறியாத நடுயாமத்தே அரிய காவலைச் செய்யும் நகர் காவலர் சோர்ந்திருக்கும் தருணத்

த்தைப் பார்த்து பனியோடு சேர்ந்து வீசும் குளிர் காற்று வீச, அவள் தந்தையின் மாளிகையின் ஒரு புறத்தே நின்றேன். அப்பொழுது, ஆற்றின் கருமணல் போன்று பிரகாசிக்கும் கூந்தலும், மலர்போன்று ஒளியுடைய முகத்தே சுழலுகின்ற பூவிதழ் போன்ற குளிர்ந்த கண்ணும், பூவரும்பு போன்ற அழகிய வெண்பல்லும், நகைமாட்சிமைப் பட்ட, இலங்கும் நல்ல சிவந்த வாயும் உடையவள், அழகிய வளை விளங்கும்படி கைவீசி நடந்து வந்தாள். வந்து காற்றுப்பட்ட தளிர்போல நடுங்கி நோய் தீரும்படி முயங்கினாள்.

வீரக்கழ லணிந்த அதியமான், நல்ல புகழைப் பாடும் பாணர் விரும்பியவற்றைக் கொடுத்தலிற் றப்பான். அவனது மலையிடத்தே பிடுங்குவதை அறியாத நல்ல பழங்களுடைய பலாமரங்களோடு வேங்கைமரங்களும் வளர்ந்திருக்கும். அம்மலையிடம் பொலியும்படி, பாண்டியனது யானை அணியில் அசையும் வெற்றிக்கொடிபோல அருவிநீர் ஓடும். அவ் வருவியிடத்து விளையாடும் தெய்வப்பெண்கள் போல இவள் கிடைத்தற் கரியள். —பரணர்.

163 பாலை

இது. பிரிவின்கண் வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகள் ஆற்றுமை மீதூரச் சொல்லியது.

வானம் அதிரும்படி திரண்ட முகில்கள் பரந்த மலர்கள் குழையும்படி மழையைப் பொழிந் தோய்ந்தது. இவ்வகையான நாளின் கடையாமத்தே யான்

தமியளாக உள்ளத்தே வருத்தம் மிக, பிரிந்தவரை நினைந்து, சிலவாகிய கைவளைகள் சோர அவர் குறித்த காலத்தை விரும்பி எதிர்பார்த்து இரங்கத் தக்கவளாயிருக்கின்றேன். இவ்வாறு யான் இருக்கின்றேனென்பதை நினையாது, களிறு மூச்சு விட்டாற் போன்ற துவலையுடைய தாமரை கரியும்படி வீசும் முன் பனியுடைய பாதி இரவில், குன்று நெகிழ்ப்பது போன்ற குளிருடைய வாடையே! என்னிடத்து வீசுறாய். புனல்பட்ட நுண்மணல் போல நெஞ்சு நெகிழ்ந்து அவிழும்படி, கொடியோர் சென்ற தேயத்து மடியாது இத்தன்மையாகச் சென்று வீசு. வினையை விரும்பிச் சென்றார். எனது நிலைமையை நினைப்பதுமுண்டோ?

—கழார்க்கீரன் எயிற்றியார்.

164 முல்லை

இது, பாசறைக்கண் இருந்த தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது:

ஞாயிறு கதிராகிய கைகளினால் பசுமையை வாங்குதலின் நிலம்பயன் ஒழிந்தது. இவ்வாறு பயனொழிந்த காடு அழகு பெறும்படி மிகுந்த மழை பெய்தது. பொறியும் வரியும் உடைய வண்டு ஒலிக்கும்படி நறிய பூவுடைய முல்லையோடு தோன்றி காடு அழகு பெறும். இவ்வாறு பூக்களையுடைய காடு நறுமணங்கமழும். பகைவரின் மதிலின்மீது பாய்தலின் இம்புரியை முறித்த கொம்புடையதும், கட்டுத்தறியை முறிப்பதுமாகிய யானையையுடையவனு

மாகிய வேந்தனது வினை ஒழியின், நங்காதலரின் நிலைமை என்ன? என மயங்கிக் கலங்கும் கண்ணோடு வருந்தி உறையும் அவளது பழைய நலத்தைப் பெறுவதற்கு இது நல்ல காலமாகும்.

—மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தன் நாகன்தேவனார்.

165 பாலை

இது, மகட் போக்கிய தாயது நிலைமையைக் கண்டார் சொல்லியது:

பெரிய தலையுடைய இளம் பெண்யானை குழியிடத்து வீழ்ந்து களிற்றை அழைத்துச் சத்தமிடவும் அதற்குப் பயந்த சிவந்த வாயுடைய யானைக் கன்று, பூந்தாதாகிய எருக்கிடக்கும் வீதியுடைய மூதூரிடத்தே ஓடிச்சென்று, எருமைப் பசுவின் முலையிடத்துப் பால் குடிக்கும். இவ்வகையான பல காடுகளைக் கடந்துசென்ற நல்லவள்பொருட்டு வருந்திய ஆயமும் அழகிழந்தது. அவள், கண்ணையும் நெற்றியையும் தடவி, குளிர்ந்து அசைகின்ற நொச்சி நிழலில் சென்று தாழியிடத்துண்டான குவளையின் வாடிய மலரைச் சூட்டி பரப்பிய மணலிடத்தே கிடத்திய பாவையை எடுத்து அணைத்துக்கொண்டு இன்றோடு என்னுயிர் தரிக்கமாட்டாது போகின்றதென்று தாயும் அழும்.

166 மருதம்

இது பரத்தையோடு புனலாடிய தலைமகன் தலைமகளை வினவப்புக்கு, யானாடிற்றிலனென்று சூளுற்றானென்று கேட்ட பரத்தை தன் பாங்காயினர் கேட்பச் சொல்லியது.

நல்ல மரங்களினிடையே சாடிகளில் முற்றும் படி வைக்கப்பட்ட கள், பலநாளா யள்ளும் பாத் திரத்திலிருந்து ஒழுகுவதுபோல வீதியிலே மழை தூறும், பழைய பல நெல்லுடைய வேளூரிடத்து நறிய வாசம் தெளித்தாற் போன்று நாறும் பூங் கொத்தாற் கட்டப்பட்டுத் தெய்வத்துக்குச் சூட்டப் பட்ட மாலையை, பொறியும் வரியும் உடைய வண்டு ஊதாது நீங்கும். இவ்வாறு உயர்ந்த பலியைப் பெறும் அச்சந்தரும் தெய்வத்தின் கூந்தலைப் போன்ற மயிருடையவளாகிய பரத்தையோடு நீரா டினேனுயின் வருந்துகவென்று மனையாளைத் தேற் றுங் கணவனுயினர். தோழி! இவ்வாறு கூறிய வர் தார்பூண்ட களிற்றைப்போல நேற்று என் னைத் தழுவி வதுவை அலங்காரம் பொருந்திய என் னேடு, புதிதாக வந்த கரை புரண்டோடும் காவிரி நீரில் ஆடிய அவராவர். என் செய்வது.

—இடையனெடுங்கீரனர்.

167 பாலை

இது, தலைவன் பொருள் கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லி அழுங்கியது:

ஒளிவிடுகின்ற நீலமணியோடு மாறுபட்ட, பல வனப்புடைய பசிய வடமணிந்த அல்குலுடைய மாயோளொடு தொழில் மாட்சிமைப்பட்டதும், அழகு செய்யப்பட்டதும் பூக்கள் பரப்பியதுமாகிய படுக்கையிடத்தே விண்ணைமுட்டும் நீண்ட மாளிகை யிடத்திற் றங்கி இற்றைப்பொழுது இனிது கழிந்

தது. நாளை உறங்காத கண்ணுடையேமாகத் தனிமைமவந்து துன்புறத்தும்படி செல்வேம். நெஞ்சே! வழியிற் செல்லும் சாத்தரைக் கொன்று வழியிற் கூடியிருந் துண்ணும் அச்சந்தரும் அம்புடைய கொடிய வில்வீரராகிய ஆறலைகள் வரின் பெரிய பகையை அஞ்சிச் சனங்கள் குடிபோன ஊரிடத்து உலறிய பீர்க்கு நிற்கும். இவ்வகையான முதிய பாழ்நிலத்தே முருங்கையை மேய்ந்த பெரிய கையுடைய யானை சொறிகின்ற முதுகை உரைஞ்ச ஒதுங்குதலால் செங்கல்லாற் கட்டிய சுவரின் விட்டம் முறிந்துவிழும். விட்டம் விழுதலால் மணிப்புறு இருத்தல் ஒழிந்த மரம்பொருந்திய மாடத்தே வைக்கப்பட்ட கடவுள் விழுந்துபோயிருக்கும். அதனால் புல் என்று சொரியும் பலியை மறந்த மெழுகாத புல்லிய நிலத்தே பறைக்கண் முதலியன சிந்திக் கிடக்கும். சிறிய வீட்டின் தூண்களின் சிதையும்படி துளைத்து மண்டியிருக்கும் கூரிய வாயும் மூக்குமுடைய கறையான் இறப்பைத் தின்ற இவ்விடத்தே நாம் தங்குவேம்.

—கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார்.

168 குறிஞ்சி

இது, இரவுக் குறிவந்த தலைமகனை இரவுக்குறி விலக்கி வரைவு கடாயது:

வானை முட்டும் மலையை உடையவனே! யாமத்தே உமது வரவைநோக்கி நோய் மிகுத்தேமாகவும், கண்ணீர் வாரும் கண்ணுடையேமாகவும்

உறைகின்றேம். குழூஉரிடத்தே உள்ள ஆன் குன்றிடத்துப் பெரிய நிழலிலே பெரிய பசுக்கூட்டங்கள் சேர்ந்து நிற்கும். இவ்வகையான குழூஉர் கொடையாற் சிறந்த உதியனது. அவனது சமையற் சாலைபோல் அருவி ஒலிக்கும் பெரிய மலையிடத்து ஈன்றணிய பெரிய பெண் யானையைத் தழுவிய களிறு தன் அசைகின்ற நடையுடைய கன்றை நித்திரையிற் காவல் செய்யும்.

அப்பொழுது கடிய கண்ணும் விளங்கும் வரியுமுடைய வலிய புலி ஒடுங்கிய அளையினின்றும் வெளியே வந்து குன்றிடத்தில் முழங்கக் கானவர் உறங்குவர். இவ்வகையான இராக்காலத்தே மான் செல்லும் ஒடுங்கிய வழியால் வருதலை, நீர் இனி இராக்காலத்தே ஒழித்தல் வேண்டும்.

—கோட்டம்பலத்துத்துஞ்சிய சேரமான்.

169 பாலை

இது, தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது:

நடுக்காட்டிலே, மரங்கரிந்து நிலம் பசுமை நீங்கும்படி அசைகின்ற சூரியனது கதிர், பரந்த நெருப்புப்போல விளங்கும். அவ்விடத்தே புலி கொன்று உண்ட பெரியகளிற்றின் மீந்த ஊனை ஆரவாரமிகுந்த மறவர் வயிரிய கடியிடத்தே கோத்துப் புழுக்கி உண்டு செல்வர். கடல் நீரில் விளையும் உப்பாகிய அமிழ்தை விற்கும் உமணக்கூட்டம்

அவர்கள் எறிந்துவிட்டுச் சென்ற வயிரத்தடிகளைக் கடைந்து மூட்டிய நெருப்பால், சுனையினின்றும் மொண்டு வார்த்துவைத்த உலையை மூட்டுவர்.

இவ்வாறு நாம் பல அரிய வழியைக் கடக்கின்றேம். எனது காதலியோ, நம்மை நினைந்து பசலை பாய்ந்த மேனியளாய் நெடிது நினைந்து, சூரியன் சாய்ந்த தனிமைகொண்ட மாலைக் காலத்தே, மெல்லிய விரலை நெற்றியிடத்தே சேர்த்தியவளாய், கயல்மீன் போன்ற கண்களிடத்துக் கண்ணீர் வரப் பெற்றுப், பெரிய தோள்கள் நெகிழ்ந்த வருத்தத்தோடு வருந்தியிருப்பாள். திருந்திய ஆபரணமணிந்த அவள் இரங்கத்தக்கவளாவள்.

—தொண்டியாமூர்ச் சாத்தனார்.

170 நெய்தல்

இது, தலைமகள் காமமிக்க கழிபடர் கிளவியாற் சொற்றது.

எனது காதலைத் தலைவருக்குக் கடற்கரைச் சோலையுங் கூறாது; தேன் சொட்டும் நறிய மலருடைய புன்னையும் சொல்லாது; கடற்கரைக் கழியும் மொழியாது. ஒப்பற்ற நின்னையல்லால் வேறு யாரும் இல்லேன். பாணனே! கழியிடத்து மலர்ந்த கண்போன்ற நெய்தலின் கமழ்கின்ற இதழின் நாற்றத்தை அமிழ்தென விரும்பிக் களித்து வண்டு பறந்து வரும் துறைவனிடத்தில் நீயே சென்று சொல்லுதல் வேண்டும். தாழையின் பெரிய கொம்பரிடத்து பலமுறை வருத்தப்போ

அசைந்திருக்கும் சிறிய கடற்காக்கை விரும்பத்தக்க பெடையோடு, சுறுமீன் திரிவதும், மீன் பிடிக்கப் படுவதுமாகிய கடற்பரப்பில், வெள்ளிறால் துயில் கொள்ளும் நள்ளென்னும் யாமத்து, உனது துன் பத்தைக் களைந்தவள் தனது துன்பத்தை நீந்து வளோ ? என்று கூறு.

—மதுரைக் கள்ளிற்கடையத்தன் வெண்ணுகனுர்.

171 பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறீஇயது :

நெற்றியும் நுண்ணிய பசப்புக்காட்டும்; அகன்ற மலையிலுள்ள காட்டில் தெரிந் தறுத்த மூங்கிலின் அழகையுடைய தோளும் வாடும். நாளும் கடவுளை நினைக்கின்ற வலிய பெரிய தவமுடையவர்களைப் போல ஓவாது நினையாதே. தோழி வாழ்வாயாக. இலங்குகின்ற திரண்ட அழகிய வளை நெகிழ நின்னது காதலர் சென்றார். அவர் சென்ற சுரவழியிடத்தே வாடிய தலையுடைய ஞெமை மரம் நிற்கும். அவர் பெரிய மலையுடைய சீறூரிடத்தே தங்கியிருப்பார். அவ்விடத்தே ஆண் புலியின் குரலைக் கேட்டு அஞ்சியவர்கள் நல்ல அம்பைத் தெரிந்துகொண்டு வில்லைத் தோளிடத்தே வைத்து இடந்தோறும் செல்வர். அதனால் கரிய கொம்புடைய இருப்பையில் ஊரும் பெரிய கையுடைய கரடி கீழ் உள்ள பூக்களை உண்ணுது மேற்கொம்பர்களிலுள்ள, பழம்போல்

ர்ந்த இனிய பூக்களை உண்ணும். இவ்வகையான சுரத்தைக் கடந்தவர் வந்து சேர்வார்.

—கல்லாடனார்.

172 குறிஞ்சி

இது, தோழி தலைமகளை இடத்துய்த்துவந்த தலைமகனை வரைவு கடாயது :

யானை முழங்குவதும், நீர் விளங்குவதுமாகிய பிரகாசிக்கின்ற மலையிடத்து வண்டுகளோடு விரைந்து செல்கின்ற வெள்ளிய அருவி, இனிய ஓசையுடைய வாத்திய ஒலிமையான இம்மெனும் ஒலியோடு கல்முகையுடைய வெடிப்புகள் ஒலிக்கும்படி விழும். இவ்வகையான மலைச்சாரலிடத்து மூங்கில் வளர்ந்திருக்கும். அவ்விடத்து இரும்பினாற் பண்ணியன போன்ற கரிய கைகளுடைய கானவன் விரிந்த மலருடைய ஆச்சாமரத்தின் பக்கத்தே மறைந்திருந்து அம்பைத் தெரிந்து புள்ளி நெற்றியுடைய யானையின் நெஞ்சிடத்தே செலுத்தி அதனைத் தன் வலியாற் கொல்வான். அவன் அதன் வெள்ளிய கொம்பை எடுத்துப் புல்லால் வேய்ந்த தனது குடிலிடத்தே காயும்படி ஊன்றி வைப்பான்; முற்றத்திலே மேளங்களை ஒத்த கனிகள் தொங்கும் பலாவின்கீழ் இருந்து கள்ளை அருந்த விரும்பிச் சுற்றத்தோடு அதன் கீழிருந்து ஆரவாரத்தோடு அதனை உண்பான்; உண்டு சந்தனக்கட்டை விறகிற் சுட்ட ஊன்புழுக்கை அயருவான். இவ்வகையான மலைநாட்டவனே! நீ தலைவிமாட்டு அன்

யில்லை யாதலை யான் அறியேன். அறிந்தனனாயின் இன்று, அழகிய ஆபரணமும் பூவிதழ் போன்ற கண்ணும் உடைய தலைவியின் மணிபோன்று மாட்சிமைப்பட்ட அழகு சிதையும்படி பொன்னை ஒத்த பசலை பரவாது. அது கழிந்தது.

—மதுரைப் பாலாசிரியர் நப்பாலனார்.

173 பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது :

தருமத்தை விடா தொழுகுதலும், சிறந்த உறவினரது பல துன்பங்களைத் தீர்த்தலும் வருந்தாத உள்ளத்தோடு ஓரிடத்தில் இருந்தவர்களுக்கு இல்லை எனக் கூறித் தலைவர் பொருள் செய்யும் வினைக்குச் செல்லும் நெஞ்சுடையர் ஆயினர். நறிய நுதலும் கரியநீண்ட கூந்தலும் உடைய நீ பிரிந்திருத்தலாலாகும் அரிய துன்பத்தைச் சிலநாட்கள் தாங்கி யிருத்தல் வேண்டுமென்று, அவர் நின் நல்ல அழகிய பிரகாசிக்கின்ற வளையைத் திருத்தினர். பல புரிகளுடைய நீண்ட கயிறுடைய வண்டியில், வலிய கழுத்தைப் பூட்டிய எருது, துறையிடத்துள்ள ஏற்றத்தே ஏறிச் செல்லும்படி உமணர் ஆரவாரஞ் செய்வர். அதற்கு அஞ்சிய மான்கூட்டம் பெண் மானோடு வெருண்டு ஓடும். காடு அழகு அழியும்படி கோடைக் காற்றுக்கு உரைஞ்சிய பெரிய மூங்கிற் கண்ணிடத்து நின்று தெறிக்கும் கழுவாத முத்து கழங்குபோல் தோன்றும். குழியிடத்துப்

புதைத்துவைத்த பழைய வலிய இனிப்புடைய கள்ளும் அழகிய தேருமுடைய நன்னது விண்ணை முட்டும் நீண்டவரை இவ்வகையினது. பொன் விளைகின்ற அச்சாரலின் பக்கத்தால் மலையைக் கடந்து சென்ற தலைவர் வருவார், தோழி! வாழ்வாயாக. —முள்ளிபூர்ப்பூதியார்.

174 முல்லை

இது, பாசறைக்கட்டலைமகன் தன் னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

இரண்டு பெரிய அரசர் மாறுபட்ட பெரிய போர்க்களத்து ஒரு படையைக்கொண்டு சென்று, வந்த படையை ஓட்டும், செல்வர்க்கு வெற்றி தாமதிக்கத் தக்கதன்று. பூமி துன்பம் நீங்க வெற்றிமுரசு கொட்டி யாம் செல்வேம் என்பதைக் காதலி அறியாள். முல்லையாகிய நல்ல காட்டில் முதிய முல்லைக்கொடிகள் தழைக்கும்படி மழை சொரிந்து காலையில் வானத்து முழங்கும். முகில் முழங்குந்தோறும் வருந்தி ஒடுங்கி நம்மைப் புலந்து வருத்தங்கொண்ட பசலைமேனியளாய் யிருப்பாள். வேங்கையின் மலர்ந்த நறிய பூவைப்போல அழகு பெற்ற ஆகத்தே அரும்பிய மாசற்ற சுணங்கை யுடையவளாய் நல்ல மணல் பரப்பிய முற்றத்தே உலாவுவாள். இவ்வகையான நல்ல மெல்லிய நடையுடைய காதலி என்ன ஆகுவளோ?

—மதுரை அளக்கர்ஞாழார் மகனார் மள்ளனார்.

175 பாலை

இது, பிரிவின்கண் வற்புறுக்கும் தோழிக்குத் தலைமகள்

விம்மிய விளிம்பு உரிந்ததும், விசையுடையது மாகிய வலிய வில்லை ஆறலை கள்வர் கையிடத்தே வைத்திருப்பர். அச்சிலையிடத்துவைத்து எய்யும் ஓசையுடன் செல்லும் கொடுமையாகிய கூரையுடைய அம்பு வழிச்செல்லும் புதிய மாக்களின் உயிரைப் போக்கும். விட்டுப்போகாத பருந்தின் கூட்டம் தம் மினத்தை அழைத்து நாறிய ஊனைப் பிடுங்கி உண்ணும். காதலர் நாம் நம்புதற்கரிய சபதங் கூறியும், பல மாட்சிமைப்பட்ட வளைகள் அணிந்த முன்கையைப் பிடித்தும் வினைமுடித்து வருவேன் என்றார், தோழி! காற்றைப்போல் வேகமாகச் செல்லும் தேரும், கொடையும் உடைய பாண்டியன் ஆலங்கானத்தே போர் வென்று உயர்த்திய வேலினும் பார்க்கப், பலமுறை அதிகம் மின்னி, ஆகாயத்திலே கடிய இடி யிடித்துக், கிரணங்கள் நிறைந்த சக்கரமுடைய திருமாலின் போர் வென்ற மார்பிடத்தே பொருந்திய மாலை போலச், செல்வமுடைய தேயத்தே, நிறமுடைய மண் பல பயன்களைப் பூத்து மலரும்படி குளிர்ந்த மழை பெய்ய, முகில்கள் தாழ்ந்து இருளும்போது வருவேன் என்றார். பெயராத பருந்தின் சுற்றம் தம் மினத்தை அழைத்து நாறிய ஊனை உண்ணும் சுரத்தைக் கடந்தார்.

[செழியன் காற்றைப்போற் செல்லும் நீண்ட தேரும், கொடையும் உடையன். அவன் ஆலங் கானத்தே போரை வென்று வேலை உயர்த்தினன். மேகம் அவ்வேலினும் பார்க்க பலமுறை மின்னி முரசுபோல் இடி இடிக்கும். நேராகிய கதிர்கள் நிரைத்த சக்கரப்படையுடைய திருமாலின் போர் ஓய்ந்த மார்பில் அணியப்பட்ட மாலைபோல அழகுடைய தேயத்தில் பலநிறப் பூக்களை நிலம் செழிப்படைந்து பூக்கும்படி குளிர்ந்த மழையைப் பெய்ய மேகம் தாழ்ந்தது. பருந்து தம் மினத்தை அழைக்கின்ற சுரத்தைக் கடந்தவர் நம்புதற்கரிய வஞ்சினத்தைச் சொல்லியும், பல மாட்சிமைப்பட்ட அழகிய வளையல்களுடைய முன்கையைப் பிடித்தும் இககார்காலத்தே வினைமுடித்து விரைவில் வருவே னென்றன ரல்லரோ? தோழி! என்று கூட்டுக]

—ஆலம்பேரி சாத்தனார்.

176 மருதம்

இது, தோழி தலைமகளை வாயின் மறுத்தது

கடலைப் பார்த்ததுபோலப், புட்கள் ஒலிக்கும், வயல் இடம் அகன்றிருக்கும், அங்கு கழுவை நாட்டி வைத்தது போன்ற மொட்டுகள் இலங்கத் தாமரை பூத்திருக்கும். தாமரை நிலம் வெடிக்கும்படி வேர் முதிர்ந்த கிழங்கை வீழ்த்தியிருக்கும். அதன் துவார முடைய திரண்ட கால் கரும்புபோலப் பெரிதா யிருக்கும்; இலை, யானையின் செவிபோன்றிருக்

கும். இவ்வகையான வயலிடத்து வேப்பம்பூ மொட்டுப் போன்ற நீண்ட கண்ணுடைய நண்டு இரை தேடும். வெள்ளைக் கொக்குக்கு அஞ்சி அயலே செழித்து வளர்ந்திருக்கும் பகன்றையின் பக்கத்தே உள்ள சேற்றில் வரி உண்டாக ஓடி விரைவாகத் தனது நீர் நிறைந்த மண் புற்றில் ஒளிக்கும். இவ்வகையான மருத நிலத்தை யுடையவனே! மலையிடத்தே வளர்ந்து மரத்திற் படர்கின்ற வயலைக் கொடியின் வரியுடைய மலரை, ஆம்பலோடு சேர்த்துத் தழையுடை யணிந்து விழாக் கொண்டாடும் மகளிரோடு (பரத்தையரோடு) தழுவி விளையாடிய உன்னை, மலர்போன்ற கண்ணும் அழகிய ஆபரணமுமுடைய அவள், குறிய வளைகளாற் றழுவிய உனது நீண்ட தொடர்பை விட்டு வருந்தினள் போலும்! "எம்மைப்போல சிறிய மயிர்க்குடுமியுடைய புதல்வரைப் பெற்று நெல்லுடைய பெரிய வீட்டில் நின்னையின்றி உறைய என்னவிதி யுடையராயினேம்" என்று கூறி, முகத்தின் அழகு சிதைய ஏங்கி அழுதாள். இவள், அடித்தது போன்று இடையிடையே எழுந்த பொறியும், பல முறை கொடித்ததனால் உண்டானது போன்ற சிவப்பும் உடைய மெல்லிய விரலை வைத்துத் திருகுதலினால், கூரிய நுனை மழுங்கிய பல்லினளாயினள். உன்னைப் பரத்தையரிடத்திற் கண்டதை ஊர் முழுவதும் சொல்லும். நீ அவர்களிடத்திற் செல்வாயாக.

—மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ.

177 பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைவியைத் தோழி வற்புறுத்தியது :

"யான் எனது பழைய அழகு கெடும்படி சோர்ந்து ஒடுங்கவும், அவர் இன்னும் வாராராயினர். இனி யாது செய்வேன்" எனப் பெரிதும் புலம்புவதை நிறுத்துவாயாக. அவர் சென்ற சுரவழியிடத்தே, மூங்கில் நெருங்கி வளர்ந்திருக்கும் மலையில் சுரபுன்னையின் தலை வாடும்படி வெயில் கோபங்கொண்டு எறிக்கும். அவ்வழியிடத்துப் பழுத்த சிவந்த கனியை விரும்பி உண்ணும், காட்டுமயில், சூல் முதிர்ந்த பெரியபேட்டை, மணல் எழும் ஆற்றின் கரையிடத்திருந்து, கொம்பு வாத்தியம்போலக் கூவி அழைக்கும். இவ்வாறு காட்டைக் கடந்து சென்றார் உன் கணவர். வெற்றிவேலை இரத்தம் பிரளும்படி எறிந்து பகைவரின் மலையை ஒத்த யானையைக் கொன்று நெருங்கிய போரை வென்ற வீரக் கழலணிந்த பண்ணனது, காவிரியாற்றின் வடகரை. அவனது, வடக்கே நிழலுடைய நீர்நிலைக்குப் பக்கத்தில் நிற்கும் நீண்ட அடியுடைய மாவின் தளிரை ஒத்த மார்பிடத்தே அழகுபெறத் தோன்றின அழகு தேமல் படர்ந்தன, அழிய நின் தனங்கள். அவையிடத்துப் பரந்த நின் அழகு தேமல் மீது எழுதப்பட்டுள்ளன, தொய்யிலாகிய கரும்பும் வல்லியும். நின் தலைவர் பிரிந்து நீடித்தனராயினும், இத் தொய்யிலை நினைந்தும், சிறிய கண்ணுடைய

பெண் யானையின் துதிக்கைபோல நெய்பூசி ஐம்பாலாயப் பின்னி முடிந்த வாசமிருந்த கூந்தலை நினைந்தும் விரைவில் வருவார்.

—செயலூர் இளம்பொன் சாத்தன் கொற்றனார்.

178 குறிஞ்சி

இது, தோழி வரைவு மலிந்து சொல்லியது.

வயிரத்தைப் போன்றதும் கூரியதுமாகிய ஏந்திய மருப்புடையது பன்றி. அதன் மயிர், மூங்கில் வேர் போன்றது. அது, பறைக்கண் போன்ற வட்டமான சுனையிடத்து நீரைப் பருகும். குவளையின் இலை போன்ற இலையுடைய சேம்பின், சோற்றுருண்டை போன்ற திரண்ட பெரிய கிழங்கை உண்ணும். பெண் யானை கிடந்தாற் போன்ற கற்பாறைமீது ஊற்றுநீர் சேர்ந்து ஆறுபோல் ஓடும். அதன்பக்கத்தே உள்ள புதரில் கூதாளி படர்ந்திருக்கும். அதனிடத்தில் கொக்கு இருந்தாற் போன்று கூதாளத்தின் அசைகின்ற பூங்கொத்து விரிந்திருக்கும். அம்மலரைப் பன்றி தீண்டுதலால் பூந்தாது அதன்மீது சொரியும். அதனால் அது பொன்னுரைக்கும் கட்டளைக் கல் போலத் தோன்றும். அது பல மட்டங்களுடைய சிறிய தினையின் கதிரை மேய்ந்து இனிது கண் தூங்கும். இவ்வகையான மலைநாடனைச் சேர்ந்த நீ, நின் தோளின் பெரிய அழகு குன்றாது துணைவரைச் சேர்ந்து என்றும் கேடில்லாமல் உறைதல் கூடுமோ?

தோழி! இராப்பகல் என்னாது முகில் ‘கல்’ என்னு மோசையோடு மழை பொழியும். இவ்வகையான பின் பனியுடைய அக்காலத்தே தலைவரைப் பிரிந்திருப்பவர்க்கு ஆற்றி இருத்தல் அரிதென்று அவர் பிரிந்திருக்கமாட்டார். முன், தான் உடன் கவலையைக் கண்டபொழுதினும் இப்பொழுது தன் கருத்தினை முடிக்கும் பண்பினையுடையர் (விரைவில் மணந்துகொள்வார் என்றவாறு.)

—பரணர்.

179 பாலை

இது, பிரிவுணர்த்திய தலைமகற்குத் தோழி செலவழுங்கச் சொல்லியது:

வானத்தை முட்டும் சிகரமுடைய பெரிய மலைச்சாரலிற் பேய்த் தேர் ஓடும். இவ்வகையாக காடு காய்ந்திருக்கு மிடத்தில் நெருப்பு நெருங்கிப் பரந்து எரியும். அதனால் காடு செல்லுதற் கரிதா யிருக்கும். அங்கு சிறிய கண்ணுடைய யானை நீண்ட கையை நீட்டியும் பெரிய வாயைத் திறந்தும் நீர் பெறாது பெரிய காட்டை வெறுத்துச் செல்லும். இவ்வகையான பெரிய காட்டில், கவர்பட்ட முனை யுடைய சிவந்த அம்பும் வளைந்த வில்லுமுடைய ஆடவர், பெயரும் பீடும் எழுதி நாட்டப்பட்ட வீரக் கல்லின் பக்கத்தே சென்று தம்மை எதிர்த்துப் போர் செய்து வெல்வோரைக் காணாரா யிருப்பர். இவ்வகையான சுரத்தே செல்ல விரும்பினீராயின், ஒளிய நகையும் பட்சியின் இறகடி போன்று

திரண்ட கூரிய எயிறும், சிவந்த வாயும், புதிதாக மலர்ந்த குவளைமலர்போன்ற கண்ணும், பிறையை ஒத்த நெற்றியும் உடைய காதலி தனிமையால் வருந்துவாள். இவ்வாறு அவள் புலம்ப நீர்பெயர்தல் ஏற்றதோ.

—கொடிமங்கலத்து வாதுளி நற்சேந்தனார்.

180 நெய்தல்

இது, இரந்து பின்னின்ற தலைமகனுக்குக் குறைநேர்ந்த தோழி தலைமகளைக் குறை நயப்பக் கூறியது:

தோழி! மிகுந்த மாலை சூடிய ஆயத்தோடு மணற்குன்றின்மீது பூக்கள் செறிந்த கடற்சோலையிடத்து வண்டல் விளையாடினேம். அப்போது ஒருவன் வேகமாகச் செல்லும் குதிரை பூட்டிய வலிய தேரை ஓட்டி வந்தான். வந்து குளிர்ந்த தடாகத்தே வளர்ந்த அழகிய குவளைப்பூவின் அரும்பினைச் சுட்டிய கண்ணியைப் பின்புறத்தே யாத்த கூந்தலிற் சூட்டினன். உடனே அழகிய இளைய முலைகளை நோக்கி நெடுநேரம் ஆலோசித்து நின்று பின் நில்லாது போயினன். இது பெரிதும் நகைக்கத்தக்கதாயிருந்தது. புலால் நாறுகின்ற கரிய கழியிடத்தே அயிரை இரைகொள்ளும் புட்கள் நீண்ட இதழுடைய தாழையிடத்தே இருக்கும். தாழையோடு, சோலையிடத்து நின்ற, விளைந்த காயுடைய புன்னையுடன் பின்னி நிற்கும். 'அப் புன்னையின் நுண்ணிய தாதை நோக்குவீர்களாக'

என்பர் ஆரவாரமுடைய இவ்வூரிடத்துள்ளவர்கள்.

—கருவூர்க் கண்ணம் பாளனார்.

181 பாலை

இது, தலைமகள் இடைச்சுரத்து ஒழியக் கருதிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது :

செல்லுதற்கரிய காட்டைக் கடக்கத் துணிய ஆற்றாதனையாய்ப் பின்னே நின்று மீள நினைந்தாய். அவ்வாறு நீ செய்தனையாயின் எனது நிலைமையைக் கூறுவாயாக. வெற்றிப் போரையுடைய ஞிமிலி பகைவரது காவலுடைய மதிலைக் கடந்த மிகப் பெரும் படையை உடையன், கொடையாற் சிறந்த எயினன். அவனைப் போரிடத்தே முருகனை ஒத்த வலியோடு போர்க்களத்தே இரத்தஞ் சிந்தும்படி எதிர்த்து, ஞிமிலி தோற்று வீழ்ந்தான். அப்போர்க் களத்தின் கொடுமைபோலச் சூரியனின் வெம்மையாகிய கிரணங்கள் தாக்கும். அப்பொழுது புதிதாக வந்த ஆரவார முடையபட்சிகளின் பெரும் கூட் டம் வாட்ட மடைந்து ஆகாயத்தில் தூரப் பறந்து செல்லும். சென்று பூக்கள் மொய்த்து மலர்ந்திருக்கின்ற அம்பின் விசையோடு ஓடும் கடிய நீரை யுடைய காவிரியாற்றின் மணலிடத்தே கூட்டமாக இருக்கும். காவிரியாறு வாரடித்து மணலின் கூம் பலை விடுகின்ற புது வருவாயினையுடைய நாடு சோழ அரசருக்கு உரியதா யிருக்கும். இவர்களுக் குரிய காவிரியாற்றங்கரையில் உலகெங்கும் பரந்த நல்ல புகழும் முதுநூலாகிய நான்மறையுமுடைய முதியர்.

செல்வரது (சிவபெருமானது) ஆலமரத்தின் கீழுள்ள முற்றத்தை பொய்கை சூழ்ந்த சோலையிடத்து மனைகளிலுள்ள பெண்கள் அழகு பெறும்படி அலகிடுவார்கள். அலகிட்டுக் கையினாற் செய்த பாவைகளைத் துறையிடத்தே போடுவர். வண்டு மொய்க்கின்ற ஐம்பாலும், மூங்கில் போன்ற தோளும் உடைய தெய்வப்பெண் போன்றவள் இருந்த மணம் வீசுகின்ற வீதியிலுள்ள பெரிய மணற்குன்று, மகரம் போன்ற உச்சியும், வானைத் தொடும் மதிலும், சிகரத்தைக் காணமுடியாததுமாகிய நல்ல வீடுகளையுடையதாய்ப் பண்டங்களால் நிறைந்து கிடக்கும் துறையுடைய புகார் நன்னாட்டதுவே.

(புகாரிடத்தே காவேரிக்கரையில் பெண்கள் ஆலமர்கடவுளின் முற்றத்தை அலகிட்டுப் பாவையைத் துறையிலிடும் இடத்தது, எனது காதலியிருந்த மணற்குன்று என்று சேர்த்துக்கொள்க.)

—பரணர்.

182 குறிஞ்சி

இது, தோழி இரா வருவானைப் பகல் வருகவென்றது:

குறவன் வேங்கையின் பொன்போன்ற பூங்கொத்துகளைச் சூடி, வளைந்த வலிய சிலையைத் தோளிடத்தே கொண்டு, பலாவின் இனிய சுளையிடத்து விளைந்த கள்ளைச் சிழ்க்கை ஓசைவிடும் அம்புடைய இளையரோடும் இருந்து பருகுவான்; வேட்டையைத் தூரத்துவதிற் றப்பாத வலிய நாய்கள் பின்னே செல்ல வேட்டைக்குப் போய்க் காட்

டிடத்துள்ள மல்லிகைப் புதர் இரத்தம் படும்படி முட்பன்றியைக் கொன்று வேட்டையாடுவன். இவ் வகையான மலைநாடனே! முழக்கத்தோடு கானின் றிக் கடுமழை பொழிந்த நடு இரவில் நீர் தனியே வந்தீர். நீர் வந்தமையை நினைந்து இவள் கண்கள் நீரைச் சொரியும். ஆதலின், அதிர்கின்ற சூர னுடைய முதியமந்தி மிளகுகொடி படரும் உயர்ந்த மலையின் உச்சியிடத்தில் பாய்ந்து விளையாட உதிர்ந்த வாசமுடைய அலரிபரந்து, வேலனுக்கு வெறியாடும் பெரிய களரியை நிகர்க்கும் பெரிய மலைச்சாரலிடத்தே இனி நல்ல பகல்நேரத்தே வருதல் வேண்டும். —கபிலர்.

183 பாலை

இது, தலைமகள், குறித்த பருவ வரவு கண்டு தோழிக்குச் சொல்லியது:

தோழி! எனது குவளைமலரை ஒத்த கண்கள் நீர் கொண்டன. அழகிய ஆபரணமணிந்த பொறி யுடைய அல்குலின் அழகிய வரிகள் வாடின. யான் இவ்வாறாகவும் அரிய சுரத்தே நம்மைத் துறந்து அருளாது சென்ற தொலைவிடத்தனராயும் நீண்ட காலம் தங்காரென்று கூறினாய். துயரமோ பெரிதா யிற்று. முகிற்கூட்டங்கள் குளிர்ந்த துறையுடைய பெரிய கடலிடத்தே படிந்து நீர் பருகிக் குவிந்த திரைகளை விழுங்கும். விழுங்கி மேற்கே எழுந்து சூற்கொண்டு வயாக்கொண்ட பெண்யானைக் கூட் டம் போல இடங்கள்தோறும் தோன்றும். இவ்

வகையான முகில்கள் ஓரிடத்திற்கூடிக் காலையில் கார்காலம் வந்தது. மாலையில் குளிர்ச்சியடைந்த பிடவின் கூரிய முகிழ்த்த மொட்டை வண்டு ஊதி வாய்திறக்கச் செய்யும். அதனால் எழுந்த மிகுந்த நாற்றத்தைப் பனிக்காலத்துக் குளிர்காற்றுத் தூற்றும். இவ்வாறு குளிர் வருத்துதலாற் கலங்கிய நெஞ்சோடு பிரிந்தோர் காரணமாக வருந்துவ மல்லமோ? —கருவூர்க் கலிங்கத்தார்.

184 முல்லை

இது, தலைமகன் வினைவயிற் பிரிந்துவந்து எய்தியவிடத்

ஐயனே! நீர்வந்து நின்றது, கடவுட் கற்போடு கூடியவளும் குடிக்கு விளக்குப் போன்ற புதல்வனைப் பெற்ற சிறப்புடையவளுமாகிய நின் தலைவிக்கு அன்றி எனக்கும் இனிதாயிருக்கின்றது. நின் ஆயுள் சிறப்பதாக. நீ வினைமுடித்து மகிழ்ச்சியோடு வரும்போது வண்டு ஒலிக்கும் மலருடைய கானம் நின்தேருக்குப் பிற்படும். வெண்பிடவு கமழ்கின்ற முல்லை நிலத்தில், கூரிய முள்ளும் திரண்ட கோடுமுடைய கள்ளியின் தலையைச் செழித்து வளர்ந்த மலர்ந்து மணக்கும் முல்லைக் கொடி மூடியிருக்கும். அவ்விடத்தே ஆர்க்குக் கழன்ற பூக்களை ஊதி நீக்கித் தெளிந்த நீரைப் பருகும் குறுகிய மருப்புடைய அழகிய மான், புள்ளியுடைய பெண் மானோடு தங்கும். அப்பொழுது

கோலுடைய கையரும், பயிரிடத்தே களைபறிப்பவரும், கள்ளருந்துபவர்களுமாகிய மாக்கள் மகிழ்ந்து ஆடுவர். அப்பொழுது கதிர்மழுங்கிய சூரியன் சிவந்த வானத்தே செல்லும். இந்நேரத்தில் அருவி ஒலிப்பதுபோல் ஒலிக்கும் தேரிடத்துக் கட்டிய மணிகள் பல ஒலிக்க, நீர் வந்தீர்.

(நீர் வந்து நின்றது நின் தலைவிக்கன்றி எனக்கும் இனிதாகும்.) —மதுரை மருதனிள நாகனார்.

185 பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகள் தோழிக்குச்

வாடி ஒலிக்கின்ற நெல்லுடைய மூங்கில், ஆரவாரஞ் செய்யும் மள்ளரது வில்லின் விசை போல உடையும். இவ்வாறுகும்படி கல் உயர்ந்து நிலப்பரப்பு பசுமையற்று வெம்பும். இவ் வெப்பமுடைய வழியிடத்து மழை பெய்யாது அருவி வறண்ட உயர்ந்த மலைச்சாரலில் பெரிய விழாவுக்கு ஏற்றிய தீபம்போல இலவமரங்கள் பல பூக்களைப் பூத்திருக்கும். இவ்வகையான சிறிய மலையைக் கடந்தார் என் காதலர். அழகிய ஆபரண மணிந்தவளே! எனது விளங்கும் வளைகள் கழலவும், அழகிய திரண்ட தோள்கள் பெரிய அழகு கெடவும் பெரிதும் வருந்திய நெஞ்சோடு நானிருப்பவும், அவர் பிரிந்திருக்கின்றார். அவர் இரும்பைப் போன்று இன்னாத உயிருடையராய் மிகவும் கடிய நெஞ்சினராவர். —பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ.

186 மருதம்

1, தலைமகட்குப் பாங்காயினுர் கேட்ப இல்லிடைப் பரத்தை சொல்லி நெருங்கியது :

வலிய தூண்டிலால் மீன்பிடிப்போர் சுவர்க்கம் வேண்டாத அறனில்லாத வாழ்க்கையராவர். அவர்கள் தூண்டிலில் மீன் பற்றியதை யறிந்து தூண்டிற் கயிற்றை இழுப்பர். இவ்வாறு மீன்கள் மிகுந்திருக்கும் மடுவிடத்தே தாமரை, செருக்கி வளர்ந்திருக்கும். நீரின்மீது மிதக்கும், நீண்ட தாளில் நிற்கும் அதன் அகன்ற இலை, பெரிய மடுநீர் அசையும்படி காற்றடிக்குந்தோறும் பெரிய யானையின் செவிபோல அசையும். இவ்வகையான மருதநிலத் தலைவனேடு நாம் கூடியிருந்ததனுல் எழுந்த பழி வார்த்தைகள் பெரிதாயின. பெரிய குத்துக்கோலையுடைய யானையாகிய தெப்பம் துணையாக புனலாடும் அவ்வளவுமே அவனது உறவாகும். அவனது மனைவியோ ஒள்ளிய வளையணிந்த பாடன் மகளிர் பழைய யாழை மீட்டுப் பாட, குளிர்ந்த முழவில் அடிக்கும் குறுந்தடி ஓசைபோல, தண்ணிய சாந்தணிந்த தோள்களால் பரத்தையைத் தழுவி இன்னும் பிறவிடத்தனுயினுன், தன் கணவன் என்று என்னை வெறுத்துக் கூறுவள் என்று பிறர் சொல்லக் கேட்டேன். வெல்லும் வேலும் மழைபோற் சொரியும் அம்பும் கரிய பரிசையும் உடைய பழையனின் காவிரிக்கரையிற் போரைப்போன்று ஒலித்த இய வளைகள் (கழல்வதால்) உடைதல் ஒழிவில்லை

யாகும். உண்மையில் யாம் அவள் பகையினளல்லேம். சேர்ந்தவர்களது அழகிய நெற்றி பசப்ப நீங்குகின்ற கணவனிடத்தில் அவள் பகைகொண்டிருத்தல் ஏற்றது. —பரணர்.

187 பாலை

இது, பிரிவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது

காதலர் தோள்களின் வருத்தம் அகலும்படி நம்மோடு பல நாட்கள் துயின்ற நீண்ட களவுப் புணர்ச்சி நாணந் தருகின்றமையின், அதனைவிட்டு நீங்கினர் (மணந்துகொண்டார்). இப்பொழுது அவர் தூரத்தே அரும்பொருள் பெறுதற்கு ஏவுகின்ற நெஞ்சமோடு சென்று நமது வருத்தத்தை நினைக்கின்றார் அல்லர். தோழி! பகைத்தவரின் பகைப்புலத்தை அழித்த வேகமுடைய குதிரையும், பெரிய வீரக்கழலுமுடைய வலிய கண்ணுடைய வீரர்களது பூமாலை விழாவின் முதல் நாளைப்போல, மணல் கொண்டுவந்து பரப்பப்பட்ட வீட்டின் முற்றம் தனிமையுறு மல்லவோ? அவர் செல்லும் சுரத்தில் உயர்ந்து வாடிய தலையுடைய ஞெமை மரத்தின் அடியில் குரங்குகள் சேர்ந்து இருக்கும். அதன் அருகாமையிலுள்ள சிறுகுடியிடத்து கோழிகள் இராக்காலத்தே தங்கியிருக்கும். கரிய அடியுடைய யாமரத்தின் கவர்பட்ட அழகிய தளிர்கள், வீட்டில் உறையும் அக்கோழியின் தாடி போன்றன. யாமரம் நிற்கும் வெப்பமுடைய மலையிடத்துக் கானல் காய்தலின், மக்கள் வெறுத்துக் குடி

யெழுந்து சென்றமையின், சூரியன் ஒளி தோன்று கின்ற நேரத்தில் பசிய கண்ணையுடைய யானை, அவ்விடத்தில் நின்று பனங்குருத்தை உண்ணும். அவ்வியானை, விடியற்காலத்தில் பகற்பொழுதை விரும்பி நித்திரைவிட்டெழுந்த பரதவர், கையை அசைத்து, வாள் போன்ற சுறாத் திரியும் குளிர்ந்த துறையைக் கடந்து செல்லும் மரக்கலம்போற் றோன்றும். இவ்வகையான கரியமலை அவர் சுரத்துக்கு எதிரே கிடக்கின்றது. —மாமூலனார்.

188 குறிஞ்சி

இது, இரவிற் சிறைப்புறமாகத் தோழி சொல்லியது :

பெரிய கடலிடத்தே நீரை முகந்த பெரிய கூட்டமான முகில், மலைகள் உயர்ந்த விசும்பில் வலமாக எழுந்து, போர் முரசைப்போல் முழங்கும், நீதி அரசுபுரிந்து அறனறிந்த மன்னரது அரிய போரிடத்து எதிர்த்த இளம்வீரர் உறை கழித்து வீசிய வாளைப்போல் மின்னும். இவ்வியல்புடைய மேகமே! கூட்டமாகச் சேர்ந்து, வீணே இவ்வாறு ஆரவாரம் செய்கின்றையோ? பொன்போல் மலர்ந்த வேங்கையின் மிக்க பூவைச் சூடி அழகுபெற்ற ஆயத்தாரோடு தழையைச் சுழற்றியும், தட்டையைத் தட்டியும், கிளிகளை ஓட்டியும், அழகிய அசோகந்தளிரை வீசியும், குறமகள் தினை காக்கின்ற பக்கங்களிலும் மழையைப் பெய்வையோ? —விரைவெளியன் தித்தன்.

189 பாலை

இது, மகட்போக்கிய செவிலி சொல்லியது :

பசிய பழமுடைய பலா நிற்கும் காடு வெம்பி, வானம் வருந்த வேனில் நீடி, நீர்நிலைகள் வறண்டிருக்கும். இவ்வகையான பாறைகள் உயர்ந்த இடத்தே, நீண்ட மூச்சுவிடுகின்ற இளம்பெண்யானையைக்கொண்டு, வேறு நாட்டுக்கு விழாவுக்குச் செல்லும் மள்ளர், முழவை எடுத்து அடித்துப் பெரிய யானையைக் குழியிடத்தே விழுத்துவர். இவ்வகையான பக்கமலையிடத்தது வெப்பமான மலைப் பாதை. வயலைக்கொடியின் பிணையல் போன்ற கூந்தல் தொடுகின்ற தொடையும், பொறியுடைய அல்குலும் உடைய சிறுமி, அவனோடு அச்சுரவழியே சென்று பிறனுக்கு உரியள் ஆயினள். அதனை என்றும் நினைந்து துன்பம் மிகுந்து வருத்தத்தோடு திசைகளெல்லாம் தேடி, வீட்டிடத்தே மயங்கியிருக்கும் என்னிலும், மனையிடத்தே துன்பத்துடனிருக்கும் நல்லவர்கள் உண்டோ ? தேர் செல்லும் தெருவில் இனிய வாத்தியம் ஒலிக்கின்ற ஊரை இழந்ததுபோலாகும் யான் இழந்த பொருள்.

—கயமனார்.

190 நெய்தல்

இது, தோழி செவிலித்தாய்க்கு அறத்தொடு நின்றது :

கடற்கரையிலே பரதவர் மகளிர் கையிடத்தே நிரையாக வளையணிந்த தோழிமாரோடு உப்புக் கும்பங்களில் ஏறி நின்று, பொழுது படும்போது

வருகின்ற தோணிகளை எண்ணுவார்கள். இவ்வகை யான கடற்கரைத் தலைவன் செய்த கொடுமையை ஊர் அலர் தூற்றும். அதனால் அவள் வருந்துகின்ற நீர்வடியும் கண்களால் நிமிர்ந்து பார்க்கமாட்டாள். அன்னையே! வருந்தாது கேட்பாயாக. சோலையிடத் துள்ள உயர்ந்த புன்னைக் கொம்பரில் புதிய நாரை வந்திருக்கும். அந்நாரை வெருண்டு பறக்கும்படி மிகவும் அடிக்கின்ற குளிர் காற்றோடு திரையும் மோதும். அவ்வகையான வளைந்த கடற்கரை யிடத்தே அவன் வருதலுமுண்டு. பெரிய கழி யிடத்தேயுள்ள முகத்தே வெற்றியுடைய சுறுமீன் கள் துள்ளிப்பாயும். இவ்வாறுகவும் பாகன் தேரை ஓட்டுதலால் உப்புப் பாத்திகள் அழிந்து பயன் குன்றும். உப்புப்பாத்திகளை அழிக்கும் தொழி லுடைய நிரைத்த மணியணிந்த குதிரைகள் விரைந்த நடை ஓயும்படி பெரிய மிருதுவான கடற்கரை மணலிடத்தே அசைந்து பரந்துவரும். இவ்வகை யான குதிரைகளையுடைய துறைவன் வருவான். வந்து இவ்விடத்தில் மாலைக்காலத்தில் நிற்றலிற் றவறுமாட்டான். —உலோச்சனர்.

191 பாலை

இது, தலைவன் தனது நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செல வழுங்கியது:

காலின் தோலை மறைக்கும் செருப்பும், கையிடத்தே கோலுமுடைய உமணர், வழியிடத் துள்ள பாதிரிமரத்தின் பஞ்சுபோன்ற தலையுடைய

புதியபூவை நெருப்புப்போன்ற இதழுடைய அலரி யோடு இடையேவைத்து, நல்ல ஓலையினற் தொடுத்த வண்டுகள் மூசுகின்ற மாலையை அணிந்திருப்பர். இவர்கள் கூட்டமாகச் செல்லும் செலவு ஒரு ஊர் (குடி எழுந்து) செல்வதைப்போல இருக்கும். உப்பைச் சுமந்து, அரிய சுரத்தைக் கடக்கும் வலிய தாளுடைய நல்ல மாடுகளின் கழுத்திற் கட்டிய வளைந்த மணிகள் விடும் ஓசை, உமணர் இதழை மடித்துவிடும் சீழ்க்கை ஓசையோடு சேர்ந்து செல்லும். சென்று ஓமை மரமுடைய பெரிய காட்டிடத்தே வரும் முதியமாக்களுக்கு ஆபத்தின்மையை அறிவிக்கும். இவ்வகையான நீண்ட வழியிடத்தே அரியபொருளை விரும்பிக் காதலியைப் பிரிந்து உறையவல்லையாய் சென்று வினைசெய்ய எண்ணினையாயின், அது நன்றாயிருந்தது. மனது நெஞ்சே, சொல்லுகின்றேன் கேட்பாயாக: நிரைத்த முகையுடைய முல்லைக் கொடிபோல் மெல்லியளாகி, அறல் போன்று விரிந்த தழைத்த கூந்தலுடையவள் தேறியிருப்பாள் என்று வலிமையைக் கூறவும் நீ வல்லையோ?

—ஒரோடோகத்துக்கந்தரத்தனார்.

192 குறிஞ்சி

இது, தோழி தலைமகனைச் செறிப்பறிவுறீஇ இரவுக்குறி மறுத்தது.

சந்திரன் இருந்தாற் போன்ற குற்றந்தீர்ந்து விளங்கும் நெற்றி பொன்போல் நிறங்கொண்டது.

அவள் அந்நோயினால் என்னாகுவளோ? வானவில்லைப்போன்ற பசிய ஆரமும் சிவந்த வாயுமுடைய சிறுகிளி, கதிர் சிதையும்படி ஆய்ந்து, தூக்கமாட்டாமையால் விட்டுச்சென்ற வளைந்த புல்லிய புறமுடைய கதிரை வளைந்த சிறகுடைய கோழி, தன் கிளையோடிருந்துண்ணும் தினையும், வளைகின்ற கதிரை ஈன்றன. நீ அவளுக்கு நடு இரவில்வந்து அருள் செய்வாய் எனிலோ, பெரிய மலையின் இருண்ட வெடிப்பைத் துடைத்து ஒய்யென அருவிகொண்டுவந்த, அரவு உமிழ்ந்த திருமணி பெரிய வரையிடத்துள்ள சிறுகுடியின் வீதியை விளக்கும். அதனால் அன்புடையவள் இராக்காலத்தையும் இழந்தனள். இடியேறு தங்குகின்ற உயர்ந்த உச்சியுடைய பெரியமலை நாட! அவள் இரங்கத்தக்கவளாவள். உனது அகன்ற மார்பே இனி அவளுக்குத் தஞ்சம்.

—பொதும்பில் கிழான் வெண்கண்ணனார்.

193 பாலை

இது, பொருள் வலித்த நெஞ்சிற்குச் சொல்லித் தலைமகன் செலவு அ(

வில்லையே ஏராகவுடைய ஆறலை கள்வர், காட்டிடத்துள்ள கவர்பட்ட வழிகளையல்லாமல் சுவர்க்கத்தை வேண்டாதவர்களாவர். ஒரு நல்லநாளில் கிடைத்த நல்ல வேட்டையை இவர்கள், தங்கிளைகளுடன் போர்செய்து கொன்றனர். அதனாற்

போர்க்களத்தே சிந்திய இரத்தம், ஊனைக் கவரும் எருவையின் வாயிலும், வெண்ணிறக் கழுத்திலும் தெறித்தது போன்றிருக்கும். அது சூரிய மலை யிடத்தே வளர்ந்த நீண்ட அடியுடைய யாமரத்தின் உயர்ந்த கொம்பின் கவர்களுக்குள் இருக்கும் தன் பிள்ளைக்கு இரையை ஊட்டும். அப்பொழுது, வயாவழுக்கிக் கீழேவிழுந்த இறைச்சித் துண்டைக் கொல்கின்ற பசியுடைய முதியநரி உணவாகக் கொள்ளும். மனமே! இவ்வகையானவழி நமக்குச் செல்வதற்கு எளிதன்று. நெஞ்சே! அழகிய மனை யிடத்தே, பல மாட்சிமைப்பட்ட அழகும் இனிய மொழியும், இறகின் அடிபோன்ற பல்லும் உடைய இளையவளின் பெரிய தோள்களிடத்தில் இனிய துயில் கொள்வதைக் கைவிடமாட்டேன்.

—மதுரை மருதனிள நாகனார்.

194 முல்லை

இது, பருவங்கண்டு ஆற்றுமைமிகத் தலைமகள் சொல் லியது:

பொழுது புலர்கின்ற வைகறைக் காலத்தே பெருமழை பெய்தது. ஏர்பூட்டி உழுது மறுத்த புழுதி புறம் மாறுபட்டது. இவ்வகையான செம் பாட்டு நிலத்து ஈரத்தே ஊனைக் கிழித்தாற் போன்று உழுத சிவந்த மேடுடைய சாலில் விதைத்த தானியங்கள் முளைத்திருக்கும். பல மான் கூட்டங்கள் பரந்தன போன்று வரியுடைய தலைப் பட்டை சூடிய பயிர் விளைவிப்போர் ஒலிக்கின்ற

பறை ஓசைபோல் ஆரவாரித்துக் களை பறிப்பர். இவ்வாறு விளைவிக்கப்பட்ட வரகின் கவர்பட்ட கதிரை ஆய்ந்து உண்ட குடுமியுடைய பெரிய மயில், அழகிய தோகையைப் பரப்பிக் களிக்கும். களித்து, கொல்லை உழவர் காடுழும்பொழுது அழியாமல் விட்ட வலிய இலையுடைய குருந்தின் வளைந்த கிளையிடத்திருந்து கிளியோட்டும் மகளிரின் சீழ்க்கை ஓசைபோலச் சத்தமிடும். தோழி! இவ்வகையான கார்காலம் இதுவாதலால், இது, தாமரை மொட்டுடைய உயர்ந்த தேரிடத்துப் பூட்டிய வேகமுடையதும், பரந்த பிடரி மயிருடையதுமாகிய குதிரையை ஓட்டி வருவேன் என்று தலைவர் தெளிவித்துச் சென்ற காலமாகும்.

—இடைக்காடனார்.

195 பாலை

இது, மகட் போக்கிய நற்றாய் சொல்லியது:

ஊரவர்கள், தாயே! அரிய வழியே சென்ற எனது பெரிய தோளையுடைய சிறுமி, நல்ல வேலையுடைய தலைவனோடு வருவாள். தொழில் மாட்சிமைப்பட்ட வீட்டின் சுவர்களுக்குச் சிவப்புமண் ஊட்டி, மணல் பரப்பப்பட்ட முற்றத்தே மாலை தூக்கி மகிழ்ந்திருப்பாயாக, எனக் கூறுவர். மான் போன்ற நோக்குடைய இளைய அவளைப் பெற்ற நட்பிற்காக அவன் அருள் செய்யானாயினும், விளங்குகின்ற பல்லுடைய ஏழையைப் பலநாள் கூந்தல் வாரி முடிந்து நாரியில் தூக்கி வளர்த்த

நன்மைக்காகவாவது அருளுவானுக. அதை அவன் நினைப்பானோ? அந்நன்மையை நினையானோ? ஆடை வைத்து முடிந்த பெரிய குடுமியும், சிறு பையைத் தலையிலே கட்டிய பல கவர்பட்ட விளைந்த கோலையும் உடைய, வருங் காரியத்தை அறிந்து கூறுவதிற் பழகிய வாயையுமுடையவேல ! உனது கழங்கின் திறமையை ஆராய்ந்து கூறுவாயாக. பனி மாறாது வந்து தூறும் இராக்காலத்து மிகவும் வருந்துகின்ற எனது கண்கள் தூங்கும் பொருட்டு அவன் என்மனைக்கு அவளை முன்னாம் அழைத்து வருவானோ? அல்லது தன் மனைக்கு அழைத்துச் செல்வானோ ? என்று கூறுவாயாக.

—கபாலனார்.

196 மருதம்

இது, பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைமகற்குத் தலைவி சொல்லியது

கள்ளு மிகுந்த மருதநிலத்தூரிடத்தே அயிற் கொடிகள் அசையும். பாணன் ஊர்க்காலுக்கே துறையிடத்துத் தூண்டிலிடப்பட்ட பெரிய திரண்ட வராலின், துடியின் கண்போன்ற கொழுத்த கண்டை விற்றுக் கட்குடித்து வேட்டம் மறந்து உறங்குவான். இவ்வகையான கணவனுக்குப் பாண்மகள் விரும்பின் இனிய புளியைவிட்டு விடியற்காலையில் சோற்றுக் குவியலை ஆம்பலின் அகன்ற இலையில் படைத்துப் பரிமாறுவாள். இவ்வகையான ஊரையுடையவனே !பகைத்து வந்து மெய் பேசும் கோசர்களைக்

கொன்று பகையைப் போக்கிய கடிய தேரையுடைய திதியன், அழுந்தை ஊரின் வளர்ந்த குழையுடைய அன்னிஞிமிலி போன்றவர்களை ஒத்த விரும்பத்தக்க நின், பரத்தையைத் தழுவிய மார்பைத் தீண்டமாட்டேம். தந்தையே, விட்டவராதிர் : நின்தவறு எமது கண்ணின் அழகைக் கெடுத்தது. —பரணர்

197 பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது:

கண்களும் பூவின் வண்ணத்தை இழந்தன. தோள்களும் மலர்போல் நெகிழ்கின்ற அணைகளிலும் பார்க்கச் சோர்ந்தன : கண்டவர்கள் ஆசைப்படும்படி அலங்கரிக்கப்பட்ட பழைய அழகு இழந்து துயரமுடையோமாயினேம் என்று வருந்தாதி. தோழீ, கேட்பாயாக. முனையிடத்தே பொருத மன்னர்களை ஓட்டிய வெற்றியிருந்த சேனையையுடைய கண்ணெழிலியின் இனியமலையைக் கடந்து சென்றார் நின்காதலர்.

மலர் சூடிய, தாழ்ந்து இருண்ட நெருங்கிய கூந்தலையுடையவளைத் தழுவிய வீரமுடையவனது மார்பிடத்தே துயல்விய தலையுடைய சிறுவன் ஊர்ந்து இறங்கிற்போல, மிக்க கருப்பங்கொண்ட இளம்பிடியைத் தழுவிய வெள்ளைக் கோட்டினையுடைய ஆண் யானை, தன் மீது கன்று ஊர்ந்து இறங்கும்படி நித்திரை

கொள்ளும். இவ்வகையான குளிர்ந்த சுரத்தைக் கடந்து விளங்கும் பூங்கொத்துடைய கொன்றை மரம் உயர்ந்து நிற்கும் மலைவழியை வினைமுடிக்கும் நெஞ்சோடு பிரிந்துசென்ற அவர், நின்வளை கழலும் படி நீளத்தாமதிக்கமாட்டார். —மாமூலனார்

198 குறிஞ்சி

இது, புணர்ந்து நீங்கிய தலைமகளது போக்கு நோக்கிய தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் செல்லியது:

கூறுவேமோ? கூறாது விடுவேமோ? என மறைத்து வைத்திருக்கும் காமங் கட்டில் அடங்காது, விரும்பி நாம் கூறிய நல்லவார்த்தையை விரும்பி, கரியவாசம் நாறும் கூந்தலையுடையவள் நடுச்சாமத்தே விழுகின்ற மழையில் மறைந்துவந்து அழகிய மாலையணிந்த மார்பைத் தழுவினாள். அவள், மலையிடத்தே மழைத்தூறல் சூழ்ந்த இளம்மயில்போல, வண்டுகள் பின்னே செல்லக்குளிர்ந்த மலர்களைச் சூடி, (இரண்டுபக்கமும்) வில்லைப்போற் செய்யப்பட்ட வளைந்த காற்சிலம்பின் ஒலியை அடக்கி, பலர் உறங்குகின்ற யாமத்தே வந்து நின்று அகன்றனள். மயங்கிப் பெயர்கின்ற அவள் பெரிய கற்பிற்சிறந்த அப்பெண்தானோ? அல்லளோ? இந்நாட்டில் தெய்வப் பெண்களுறையும் கயிரவமலைச் சாரலில் அழகிய சுனையில் உறையும் நீர் உறை தெய்வப்பெண்ணோ? என்று என் நெஞ்சம் அஞ்சும்.

—பரணர்.

199

இது, பொருள் கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லியது:

கரையிடத்தேபாய்கின்ற வெள்ளிய திரையைப் போல, மலையிடத்தே நிற்கும், ஆச்சாமரத்தின் மலர், காற்றடித்தலிற் பலநிரைகளாகவிழும். அவ்விடத்தே மழையின்மையால் வற்றிய யானை, நீர்வேட்கையால் வருந்தும். சிலம்பிவலைபின்னிய இலையில்லாத வற்றிய ஓதநிழலிடத்தே திரிந்து, வாடிய மரலைச் சுவைத்த துயருற்ற மான் கூட்டம் நிற்கும். அரத்தினால் அராவிய ஊசிபோன்ற பல்லுடைய செந்நாய் வருதலின், காற்றின் எதிர்ப்பட்ட பூளையைப்போல ஒய்யென்று அலறிக்கெடுதி எய்திய மான்கூட்டம் கலைமானை அழைக்கும். இவ்வகையான, சூரியன் படுகின்ற மாலைக் காலத்தில் ஆண்டலைக் குருவிசீழ்க்கை அடிப்பதுபோல் ஒலிக்கும். கடல்போன்ற காடு பின்னாக எதிலர்ப்போற் செல்லும் எனது போககிற்கு, எனது ஆசையுள்ள நெஞ்சம், அசைவில்லாது செல்லவேண்டுமாயின் நெஞ்சே! நீதான் செல்லற்குரியை. (யான்செல்ல மாட்டேன் என்றவாறு).

பொன்போற் பூக்கும் வாகையுடைய மேற்குத் துறையிடத்துச் செருவிடத்துப், பொன் பூச்சூடிய நன்னன் *போர்க்களத்து மடியுமபடி வெற்றியை அளித்த வாளுடைய* களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரன் *இழந்த நாட்டைப் பெறுவதாலும் பெரிய*

தோழையுடைய என்காதலியை விட்டு வரமாட்டேன். —கல்லாடனார்.

200 நெய்தல்

இது, தலைமகள் குறிப்பறிந்த தோழி தலைமகற்குக் குறை நயப்பக் கூறியது :

ஐயனே! எமது சிறிய குடில் வீடுடைய ஊர், நிலாவிலே விளங்கும் மணல் மிகுந்த வீதியிடத்தே புலால் நாற்றம் நாறும் சேரியிடத்துள்ளது. சிறிதாயும் நீரால் சூழப்பட்டும் இனிமையில்லாததுமாகிய வீடாயிருந்தபோதும், இன்பமனுபவித்து ஒருநாள் இங்கு இருப்போர்க்கு மறுநாள் (இப்பதியின் சிறுமையை உணராது) அவர் தமது ஊரை மறந்திருக்கும் தன்மையுடையது எமதுபதி. ஆதலில், அவ்விடத்துச் செல்வீராக. பெரியதிரை 'கம்' என்று மோதி உடைகின்ற மரம் உயர்ந்த சோலையின் ஒரு பக்கத்தே இருந்து பலவற்றைப் பாராட்டிப் பகற்காலத்தை எம்மோடு கழித்துப் பொழுதுபட நல்ல தேரிற் குதிரையைப் பூட்டுதலையும் செய்வீர். அதுசரியன்று. சேர்ந்த நீர், செல்குவீராயின் நாமும் எங்களளவில் அருமை செய்வோம். உமக்கு ஏற்றது எது வென்று எனக்குச் சொல்வீராக. உலோச்சனார்.

201 பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது :

தோழி! கேட்பாயாக. புகழ் மலிந்த சிறப்புடைய கொற்கை, பொன்னிலும் விளங்கும் அழ

குடைய மணிபொருந்திய நெற்றிப் பட்டமணிந்த போர் செய்யும் யானையையும், வெற்றி தருகின்ற போரையுமுடைய பாண்டியனுக் குரியது. கொற்கையின் முன்றுறையிடத்து, தழையுடை யுடுத்தவர்களும், பக்கம் உயர்ந்த அல்குல் உடையவர்களுமாகிய பழையர்மகளிர் விளங்குகின்ற முத்தோடு வலம்புரிச் சங்கையும் சொரிந்து துறையிடத்துள்ள தெய்வத்தைப் பரவும் போது பொழுது மறையும். அப்போது கடலிடத்தே பூரணசந்திரன் விளங்கினாற்போல அலர் மன்றிடத்ததாயிற்று; அன்னையும் தூங்காத கண்ணளாய் பெருமூச்சு விடுகின்றாள், என்று வருத்த மடைந்தாள்.

முன்னால் கிடக்கும், வானை முட்டும் தலையுடைய குன்றின் பக்கமலையிலே, பெரிய கையும் பெரிய வாயுமுடைய ஆண்கரடி, இருளைத் துணித்துப் போட்டாற் போன்று கும்பலாகிய மயிரையுடைய குட்டிகளையுடைய தோல்முலையுடைய பெண்கரடியோடு விளையாடும் வேனில் மிகுந்த சுரத்தைக் கடந்தவர், சோழருடைய வெண்ணெற் களஞ்சியம் போன்ற செல்வத்தைப் பெற்றாலும் அவ்விடத்தில் தங்கி நிற்கமாட்டார்.

—மாமூலனார்.

202 குறிஞ்சி

இது, இரவுக் குறிக்கண் வந்து நீங்குந் தலைமகற்குத் தோழி சொல்லி வரைவு கடாயது:

விளங்குகின்ற வெள்ளியநீருடைய அருவி

பாயும் குன்றத்துச் சாரலிடத்தே சிறிய தலையுடைய இளைய பெண்யானைக் கூட்டத்துக்கு அரணாகப், புலியாகிய பகையை வென்ற புண்மிகுந்த யானை, பாறையுடைய மலையில் கையைத் தூக்கி ஊதும். அதனால் வேங்கையின் பூங்கொத்து, கொல்லனது மிதித்து ஊதுகின்ற துருத்தியுடைய உலையில் ஊதியபோது எழும் பொறிபோலப் பொங்கி எழும். எழுந்து பல மின்மினிப்பூச்சிகள் போல நீலநிற விசும்பிற் பறக்கும். இவ்வகையான மலைநாட்டை யுடையவனே! நடுச்சாமத்துப் புள்ளியுடைய பாம்பின் பசிய தலை அற வலிய இடியேறு இடிக்கும் மலையிடத்துத் துணிவோடு வேல் துணையாகச், செறிந்த இருள் பரந்த பாறைகளிடத்துள்ள ஒற்றையடிப் பாதையில் ஆபத்தை உணராமல் வரும் உம்பொருட்டாக, மிக்க நோய்தரும் துன்பத் தைக் கடப்போர் எம்மையன்றி வேறு யாரும் உளரோ!

—ஆவூர் கிழார் மகனார் கண்ணனார்.

203 பாலை

இது, மகட் போக்கிய தாய் சொல்லியது:

அலர் தூற்றுகின்ற பெண்கள், அவள் மகிழ்வா ளாயினும் வெறுப்பாளாயினும் அவளைப் பெற்ற தாய் அறியட்டும் என்று இருக்கமாட்டார்கள். உன் மகள் இன்னள் இனையள் எனப் பலநாள் வந்து அவர்கள் எனக்குரைத்தனர். இவள் காதலவ

ளென்று அதனை ஆய்க்கு உரையேனாயினேன். இவ்வாறு அதனை நன்றாக மறைத்து வைத்திருந்த யான், இவ்வெறும் மனையிடத்தே தனித்து இருக்க, அவள் இதனை அன்னை அறியின் இவ்விடத்தில் இருக்கும் வாழ்க்கை இனித் தனக்கு எளிதல்ல என்று நினைத்து, வீரக்கழலணிந்து விளங்கும் நீண்ட வேலுடைய தலைவன் முன்னே செல்லத் தான் பின்னே பல மலைகளுடைய அரிய சுரத்தைக் கடந்து சென்றாள். அவளுக்கு நன்மை என் சொல்லினால் உண்டாவதாக. மான்களுக்கும் மயக்கஞ் செய்கின்ற மலையிடத்துள்ள ஒடுங்கிய வழியிடத்தே வருந்தி இடையூறடையாது சென்று, புல்லென்ற மாலைக்காலத்தில் முன்னேயுள்ள தனித்த மூதூரிடத்து விருந்தாக இருந்து செல்வாயாக. நீ, ஒதுங்கியிருந்த, தலைப்புக் குழைந்து அசைகின்ற நொச்சி வேலியுடைய வீட்டில் இருக்கும் பெண்டிர் யாறைரு வேனுக.

—கபிலர்.

204 முல்லை

இது, வினைமுற்றிய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது:

கடல் போன்ற தானையும், செருக்குடைய திரையும் உடைய பாண்டியனின் வெண்குடை உலகந்தோன்றிய காலந்தொட்டு நீங்காது நிழற் செய்து வருவதாகும். அவன் வெற்றிப்போர் செய்த மிகப் பெரிய பாசறையிடத்தே சென்

றிருந்து வினையை முடித்தேம். ஆகலின், இன்றே உனது நல்ல அழகிய தேரை மிக விரைவாகச் செலுத்துவாயாக. நாம் செல்லும், மழைபெய்த அழகிய முல்லைநிலத்தில் கூட்டமான வண்டின் கூட்டம் மணம் கொள்கின்ற முல்லைப்பூக்களை மாலைக்காலத்தில் மூசும். இவ்வாறு மாலைப்பொழுது வராநிற்கும். வெள்ளிய நெல்லை அரிவோரின் மடிந்த வாயையுடைய மத்தளம், பல மலர்பூத்திருக்கும் பொய்கையிடத்தே இருக்கின்ற புட்களை ஓப்புகின்ற, காய்ந்த நெல் வயல்களைப் புறத்துடைய சோலை, வாணனது; அவனது சிறுகுடியிடத்துள்ள சோலையைப்போல் மணக்கும் கூந்தலும் ஒள்ளிய வளையலு முடையவளது இரண்டு தோள்களைப் பெறுவதற்கு விரைவாக ஓட்டுக. (மாலைப்பொழுது வந்தது; வளையலுடையவளது தோள்களைப் பெறும் பொருட்டு விரைந்து தேரைச் செலுத்துக என்று சேர்த்துப் பொருள் கொள்க.)

—மதுரைக் காமக்கணி நப்பாலத்தனார்.

205 பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைவி, வற்புறுக்குந் தோழிக்குச் சொல்லியது:

தோழீ! எனது காதலர் இருவர் உயிரும் கலந்து ஒன்றிய பழைய நட்புடைய குற்றமில்லாத நெஞ்சோடு பொருந்தினர்போல 'தையால்'! யாம் உன்னைவிட்டுப் பிரியேம் என்று கபட நெஞ்சோடு தெளிவாகக் கூறினர். இவ்வாறு கூறியவர் அவ்

வார்த்தைக்குக் கட்டுப்படாதவராய், இப்பொழுது நோய் மிகுந்து வருத்தமோடு நெற்றி பசப்பூரவும், நாம் அழவும் விட்டுப் பிரிந்தார்.

மழைக் காற்று வீசுகின்ற முன் பனிக்காலத்துப் பெரிய இருள் நீங்கப் (பின் பனிக்கால முண்டாகும்). அப்பொழுது நீண்ட மூங்கில் வளர்ந்த நிழலுடைய மலையிடத்து ஆண்யானையின் மதம் பாயும் சுவட்டின் பக்கம் கெடப்பாய்ந்து, ஊர்ந்து இறங்குகின்ற அழகிய தலையுடைய புலியின் வரியுடைய தோலைப்போல, விடியற்காலையில் மலர்ந்த வேங்கையின் கொழுத்த மலர் உதிரும்படி உயரிய கொம்பர்களிடத்தில் குரங்குக்கூட்டம் ஏறிக் குழறிக் கூத்தாடும். இவ்வகையான மலையிடத்துள்ள சிறுவழியிடத்துக் கற்கள் செறிந்த அரிய வழியிடத்தே குறுக்கே கிடக்கும் மொழி வேறுபட்ட தேசத்தே காட்டைக் கடந்து சென்றார்.

நாம் அழும்படி பிரிந்தாராயினும் அவர், மெய்மொழி உடைமையின் தூரத்தே விளங்கும் புகழுடைய கோசரின் விளங்குகின்ற படையைக் கொன்று நாட்டைக்கொள்ளுகிறதற்குக் கோபித்த பொன்பூண் அணிந்த கிள்ளியின் பூவிரிந்த நெடிய கழியின் நடுவே இருக்கும் பெரிய சோலையுடைய காவிரிப்பட்டினம் போன்ற செழுமையுள்ள நகரிடத்தே தமது இல்லில் இருந்து உண்கின்றவர்கள் மகிழும்படி பெரிய பொருளைப் பெறுவாராக.

—நக்கீரர்.

206 மருதம்

இது, வாயில் வேண்டிச் சென்ற விறலிக்குத் தலைமகன் வாயில் மறுத்தது :

பேடிப்பெண் தன் அழகைக் கொண்டாடினாற்போல நகும்படியாகப் பெருத்த வளைந்த கொம்புடைய எருமையின் மயிர் அழகு பெற்றுள்ள முதுகிடத்தே சிறிய தொழில்களைச் செய்கின்ற சிறுவர் ஏறியிருந்து செல்வர். அவர்கள் தூரத்தே வருபவர்களுக்குப் பாறைமேல் இருக்கும் குரங்கு போன்று தோன்றுவர். இவ்வகையான மருத நிலத்தையுடையவன் மாரிகாலத்துக் குளிர்ச்சியுடைய மாந்தளிர்போல மாமைநிறமுடைய மேனியும் அழகிய ஆபரணமும் அணிந்த பரத்தையரின் முத்துமாலையணிந்த குவிந்த முலையுடைய மார்பகத்தே அடங்காத காதலோடு பூமாலை கசங்கும்படி மேளவாத்தியம் ஓயாத விழாக்களுடைய பெரிய ஊரிடத்தே கலியாணங் கொண்டாடுவான். ஆதலின், வெல்லும் போருடைய வேளிரின் வீரை முன்துறையிடத்து வெள்ளுப்பின் குவியல் பெரிய மழைக்கு உருகியதுபோல, தலைவி புலத்தலினால் அழகிய ஆபரணங்களும் மிருதுவான தோள்களும் நெகிழ்ந்தன. —மதுரை மருதனிள நாகனார்.

207 பாலை

இது, மகட் போக்கிய தாய் சொல்லியது :

அழகிய கடல்நீர் பரவிய உப்பு வயலில் காய்ந்து உண்டான வெள்ளிய கல்லுப்பை மேற்

குப்புறத் தேயங்களுக்குக் கொண்டு செல்லும் பொருட்டு, புட்சகுனம் பார்த்துப் பெரிய கூட்டத்தின ராய் உமணர் புறப்படுவர். நிரையாகப் பாரத்தைச் சுமந்து செல்லும் நரைப்புறத்தையுடைய கழுதை களின் தேய்ந்த குளம்புகள் உதைத்ததினால் வழி யிடத்தே கல்லுகள் புரண்டு கிடக்கும். இவ்வகை யான கொடிய வழியிடத்தே கவர்பட்டுச் செல்லும் பாதையில் வண்டுகள் ஒலிக்கும் மதத்தை மறைத்து [illegible]ன்ற மதம் பாயும் சுவடு உடையதும், வெய்யில் தின்னுதலால் வருந்தியதுமாகிய நீண்ட கொம் புடைய ஆண்யானை, புரளுதலால் பெரிய கையின் கரடு முரடு சேறுபட்டு ஒப்பரவாகக் கூவலிற் கிடக் கும். அக்கூவலில் தெளிந்து நிற்கும் குறைக்குட உவர்நீரை அறனில்லாத அவள், காதலனை அவளறி வரப் பெருமூச்சு விட்டுப் [illegible] வியர்ப்ப உண்டாள். இவ்வகையான நீரை உண்ட வள தேன் கலந்து துழாவிய இனிய பாலைக் கையில் ஏந்தி, அவள் தலைமயிரைத் தடவி, இனிய வார்த்தை களைக் கூறவும் உண்ணமாட்டேனென்று மறுத்துக் கூறி வெறுத்த உள்ளமொடு அதனை உண்ணாதவ ளாவள்.

—மதுரை எழுத்தாளன் சேந்தம் பூதனார்.

208 நற்றிணை

இது, புணர்ந்து நீங்குந் தலைமகன் றன் நெஞ்சிற்குச்

பெரிய வாயிலிடத்தே நின்று தேன் முதிர்ந்த (தனது) கொடுமுடியுடைய மலையைப் பாடுகின்ற மெல்லிய கோலைக் கையிலுடைய பாணர் கேட்பின், வெள்ளிய கோட்டையுடைய பெரிய யானையைக் கொடுப்பான். கொடையிலும் அன்பிலும் சிறந்த வெளியன் வேண்மான் ஆய் எயினன் என்னும் அரசன். அவன் பாழி என்னும் போர்க்களத்தே ஆபரண மணிந்த யானையும் அழகிய தேருமுடைய மிஞிலி என்னும் வேந்தனோடு நடுப்பகலிற் செய்த விளங்கும் வாள் தெரியாமல் விசையுடன் வெட்டிச் செய்யும் போரிடத்தே புண்பட்டு இறந்தான். இறந்ததும் இடமகன்ற ஆகாயத்தை விளக்கும் ஞாயிற்றின் விளங்கும கதிர் அவனைச் சுடாமல் பட்சிகள் எல்லாம் சிறகாற் கோலி நிழல் செய்து சத்தமிடுவதை நான் பார்க்கமாட்டேன் என்று இரணகளத்தே செல்லான் கோபம் மிகுந்த செயலுடைய நன்னன். நன்னன் இவ்வாறு உதவிசெய்யாது மறைதலும், பெரும் கலக்கமடைந்த வேண்மகளிர் பலரதும் பலநிறப் பூக்களாற் கட்டிய பசிய பூமாலையைப் போக்கிய போரின் வசை ஒழியும்படி, பெரிய தானையையுடைய அகுதை உதவி அளித்து மிஞிலியை வென்றான். இதுபோல, ஓரியின் பல பழங்களுடைய பலாவின் பயன் பொருந்திய கொல்லிமலையிற் கார் காலத்து மலர்போல மணக்கும் அழகிய ஒடுங்கிய நெற்றியுடைய மயக்கந் தருபவள், பெரிய மழைக்கு உப்புப் பாத்தியில் நில்லாத வெள்ளம்போல,

நாணம் கட்டுக்கு நில்லாமற் காமம் எய்தி யாம மாகிய இரவில் எனக்கு அருள் செய்தாள்.

—பரணர்.

209 பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற் புறுத்தியது :

தோள்களின் பழைய அழகும் தொலைந்தன. அதைக்கண்ட அன்னை தினமும் அரிய துன்பம் கொண்டாள். ஊரில் எழும் அலரோ, பொன்னு லலங்கரிக்கப்பட நீண்ட தேருடைய பாண்டியர் தலைவனும், தூண்போன்று வலிய தோளுடைய வனுமாகிய செழியன், பகைத்த ஏழு அரசரை, தன் அடிப்படுத்தும்படி வென்ற ஆலங்கானப் போர் ஆரவாரத்திலும் பார்க்கப் பெரிதா யிருந்தது. தோழி! இவ்வாறெல்லாம் கூறி வருந்தா திருப்பா யாக.

அவர், பெரிய யானையும், வீரப்போரையும் உடைய புல்லியின் மூங்கிலுடைய உயர்ந்த மலை யாகிய வேங்கடத்துக்கு அப்பால் பாறைகளைக் கடந்து சென்றார். அவ்வாறு சென்றாராயினும், முள்ளூருக்கு அரசனும் சிவந்த வேலும் வீரக்கழலு முடைய காரி, பரந்த நல்ல புகழை நாட்டிய வலிய வில்லையுடைய ஓரியைக் கொன்று சேரலர்க்குக் கொடுத்த சிவந்த வேரிற் பழுக்கும் பலாக்களை யுடைய பயன் மிகுந்த கொல்லி மலையிடத்து நிலை பெற்ற கடவுள் செய்த பலராலும் புகழப்படும் பாவை

போன்ற உனது அழகைத் தனது நிறை அழியும்படி நினையாதிருத்தல் அரிது. —கல்லாடனார்.

210 நெய்தல்

இது, தோழி தலைமகன் சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது :

கொலையை விரும்பும் பரதவர் குறுகிய இறப்புடைய குடில்களில் வசிப்பர். அவர்களின் தூண்டிலைத் திமிறி வருந்திய பெரிய மீனின் புண்ணினின்றும் கொப்பளித்த இரத்தம் புலால் நாறும் கடலை மறுப்படுத்தும். அம்மீன் வானவில்லைப் போலச் சென்று பசிய துவலையுடைய திரை வீசுகின்ற கடலைக் கலக்கி வலிகெட்டு, நிரையாகக் கிடக்கும் கட்டுமரங்களின் பக்கத்தே கிடக்கும். இவ்வகையான நாட்டையுடையவன் இரவின் நடுச் சாமத்தே எமது பெரிய தோள்களை நினைத்து இவ்விடம் வந்தானா; வந்தபோது நம்முடைய சோலையிடத்தே எமது அழகைப் பெரிதும் கொண்டாடிப் பெரிதும் புகழ்ந்து சென்றான். இப்பொழுது அழகிய மார்பிடத்தே கொள்ளும் துயிலைப்போக்கி தாழையின் பெரிய கிளைகள் வேகமுள்ள தேரைத் தடுத்தலின் செல்லுதல் அரிது என்று அவர் சொல்வார் என்று பலவற்றைக் கேட்டேம் தோழீ !

—உலோச்சனார்.

211 பாலை

இது, பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளை வேறுபாடு கண்டு தோழி சொல்லியது :

அடி தோழி! கேட்பாயாக. வெள்ளிய சாந்தைப் பரப்பினாற் போலப் பல பூக்களையுடைய ஆச்சாமரத்தில், பறைக்கண் போன்ற பெரிய வலிய அடியும், வயிரிய கொம்புமுடைய வீரமுடைய யானை சொறி தேய்க்குந்தோறும், பூககள் ஆலங்கட்டி மழைபோற் சொரிந்து, உழவர் வெண்ணெல் விதைத்த பாறைமீது கிடந்து காயும். இவ்வகையான குளிர்ந்த சோலைகளையுடைய வேங்கட மலைக்கு அப்பால் வேறுமொழி வழங்கும் தேயத்தே உன் காதலர் நாம் அழும்படியாகப் பிரிந்து சென்றார்.

கடிய சினத்தையுடைய அரசனின் ஏவலுக்குக் கீழ்ப்படிந்து சென்று மிக்க தூரமாகிய தேயத்தே முதற்கொடிப் படையிடத்தில் இறந்த கல்லாத எழினியின் பல்லை உடைத்து அழுந்திய வலிய முன் கதவை யுடைய வெள்ளிய அழகிய வாயிலையுடைய மத்தி நாட்டிய கல்லையுடைய குளிர்ந்த துறையிடத்தே நீரொலித்தாற் போன்ற பெரிய அலர் குழியிடத்தே பிடித்த கன்றையுடைய பெண்யானையின் கூட்டம் இடும் ஆரவாரத்தைப்போல் எய்தா திருக்க அருள் செய்வார். —மாமூலனார்.

212 குறிஞ்சி

இது, அல்ல குறிப்பட்டு நீங்குந் தலைமகன் தன் னெஞ்சிற் நெருங்கிச் சொல்லியது :

குறைவில்லாத நல்ல பொன்னாற் செய்யப் பட்ட பாவையை வானத்தில் தவழ்கின்ற இள

வெய்யிலில் வைத்தாற் போன்ற அழகும், ஐந்து வகையாகக் கூட்டி முடிந்த ஐம்பாலும், கிளையுடைய நாணற்புல் மணலுக்குள் வீழ்த்திய கிழங்கின் முள் போன்ற கூரிய பல்லுடைய சிவந்த வாயும், பாணன் தடவி வாசிக்கும் யாழிற் பிறந்த செவ்வழி போன்ற இனிய வார்த்தையும் உடைய தெய்வப் பெண்போன்றவளை விரும்பிப் பெரிய யானைக்கூட்டம் நீந்தும் நீர்போற் கலங்கினேன்; கலங்கிய போதெல்லாம் அவள் கிடைத்தற்கரிய பெருமையுடையவள் என்று கூறுதலையாய்த் தினமும் துன்பந்தரும் அரிய சுரத்தைக் கடந்து என்னை வருத்தினாய். மின்னலுக்கு இருப்பிடமான பரந்த முகிலைப் போன்ற யானைப் போல வலிமை பெற்று வேறு வேறு மொழிகள் கலந்து வழங்கும் நந்நிரை விரும்பியவாறு வெற்றிகொண்டு படையாகிய நிலா விளங்கும் கடல்போன்ற படையுடைய, தேன் அரும்புகின்ற பூமாலை அணிந்த வீரப்போர் உடையவன் குட்டுவன். அவன் எதிர்த்துப் போர் செய்யும் பகையைப் பெறாது போர் செய்யும் சினம் உடையனாய் போர் செய்யும் வலிமையோடு காலை அடைந்து உயர்ந்த திரையுடைய கடலின் படிம்படி வேல் எறிந்து ஓட்டினான். அவன் பெரிய வேலைக் கடலின் நடுவே எறியக் கடல் வலி யழிந்தது போல, நெஞ்சே! கிடைத்தற்கு எளியள் அல்லளாகிய அவளைக் கருதி பெரிதும் வருத்தும் துன்பத்தைப் பெரிதும் தந்தாய்.

—பரணர்.

213 பாலை

1. பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது:

போர் வல்ல யானையும் விற்போரில் திறமையு முடைய தொண்டையரது முகிற் கூட்டங்கள் தவழும் ஏறுதற்கரிய உயர்ந்த சிகரங்களையும் வெள்ளிய அருவியையுமுடையது வேங்கடம். அதற்கு அப்பால் கொய்த தழையுடைய புனலியின் விடியற் காலத்து மலர்ந்த பூவை, வெள்ளிய நிணத்தை உணவாகக் கொள்ளும் வடுகர் சுருண்ட கரிய கூந்தலிடத்தில் வண்டுகள் மொய்க்கும்படி சூடுவர்; சூழ், போர்முனையிடத்து நின்றும் வறுகளுடைய பெரிய பசுக்கூட்டத்தை மீட்டுக்கொண்டு வருவர்; பின்பு தேற்றுச் சமைத்து முற்றி விளைந்த கள்ளை உண்பர். இவ்வகையான தேயத்தே, நிழலும் நீரும் இல்லாத தீ எரிகின்ற அரிய சுரத்தை நீண்டதென்றுது ஏகின்றார். என்றும் நல்ல ஆபரணங்களை இரப்போர்க்குக் கொடுத்தலின் கவிழ்ந்ததும் கழன்று ஓடுகின்ற கங்கண மணிந்ததுமாகிய விசாலித்த கையிடத்தே வெற்றியளிக்கும் வாளையுடையன் சோழன். அவனது இலங்குகின்ற காவிரியாற்றின் ஓடுகின்ற நீர் வரியாக விட்ட கருமணல்போல் நெளிந்தது உனது கூந்தல். இவ்வகையான அழகோடு பொருந்தியிருத்தலை மறந்திருக்கமாட்டார். ஞாயிறு பட்டுக் கதிர் ஒடுங்கிய மாலைக்காலத்தில் பெரிய மரங்களை முறித்த காற்-

றுப் புகுகின்ற பெரிய புனத்தே, நெருப்பை ஒத்த கதிர் விடுகின்ற மணி விளங்குகின்ற வெல்லும் போரையுடைய வானவனது கொல்லிமலைக் குடவரையிடத்து வளர்ந்த மூங்கில் ஒழுங்குபோன்ற சரிந்த இறைகளையுடைய பெரிய தோள்களின் பெரிய அழகு சிதையும்படி, [illegible]ங்கத்தை அமிழ்தோடு அவர் பெற்றாலும், சென்[illegible] காரம் நீடித்து நிற்கமாட்டார்.

—தாயங் கண்ணனார்.

214 முல்லை

இது, பாசறைக்கண் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது:

அகன்ற கரிய வானம் மறையும்படி பரந்து [illegible]ரியதுவுடன் அகன்ற பல இடங்களையும் மறைத்த முகில், கரிய யானைகள் குளிர அசையும்படி துளிகளை வீசிப் பெரிய மழையைப் பெய்தது. அரசனும் பெரும் பகையினால் மாறுபட்டு உயர்ந்த இலைபோன்ற வேலின் அலகு ஒளிர்கின்ற பாசறையிடத்து வெற்றியால் உண்டாகும் புகழைப் பெறும் உள்ளத்தோடு துயில் கொள்ளானாயினான். பாசறையிற் றங்கியிருக்கும் யாமும் அவ்வியல்பினேம். பெரிய எருத்தின் கழுத்திற் கட்டிய பிளந்த வாயும் தெளிந்த ஓசையுமுடைய மணியோசை ஆக்களை வீட்டுக்கு ஓட்டிச் செல்லும் கோவலரது குழலோசையோடு கலந்து, (தனித் திருப்பவர்க்கு) வருத்தஞ் செய்யும் யாழிடத்திற் பிறக்கும் செவ்வழிப் பண்போலக் கேட்டு, அரிய உயிரை உடன்

ணும் தெளிந்த இசையை, குளிர்ந்த மாலைக் காலத்தே கேட்டுத், தனிமையாயிருக்கும், நம்மைப் போன்று நம்மை நினைத்திருக்கும் பம்மிய கூந்தலையுடைய என் காதலி என்னுருவளோ?

—வடமண்ணக் கன்பேரி சாத்தனார்.

215

இது, செல வுணர்ந்திய தோழி தலைமகள் குறிப்பறிந்து தலைமகனைச் செல வழுங்குவித்தது:

குறி வைத்தது பிழைப்பதாயின் அம்பு தொடுத்த கைவிரலைக் கடிக்கும் (தமது தொழிலையன்றிப் பிறவற்றைக்) கல்லாதவர்களாவர், வில்லைப் பிடிப்பவர்களும் வன்கண்மையும் தீட்டிக் கூராக்கிய அம்புடையவர்களுமாகிய ஆறலைப் போர். அவர்கள் வழிப்போக்கரைக் கொன்று இட்டு மூடிய அச்சந்தரும் கற்குவியல்களிடத்தில் கூரிய சிவந்த வாயுமுடைய பருந்துச் சேவல் பிணங்களின் பசிய தலைகளைக் கொண்டும் பொருட்டுக் கூடிக், கூட்டமாகிய விரல்களால் தோண்டிக் கண்மணியை எடுத்துக்கொண்டு சென்று வலிய வாயுடைய பேட்டுக்குக் கொடுக்கும். அவ்விடத்தே இறந்தவர்களுக்காக இரங்கும் நெஞ்சமொடு (மனம் நொந்து சென்ற) இவ்விடத்தில் யாழ்தலை ஆற்றியிருக்கும் உன் காதலிக்கு, குறுக்கே கிடக்கும் சிகரமுடைய மலைக்கு அப்பால் வேறு பலமொழி வழங்கும் தேசத்தை நாடிச் செல்லும் வலிமிகுந்த நெஞ்சொடு அழகிய வேலை வலக் கையிற் பிடித்துச்

செல்லுதல், மாட்சிமைப்பட்ட உம்மிடத்து "நீர் நினைத்த கருமம் விரைவில் அனுகூலமாவதாக" என்றல் நன்றல்ல.

—இறங்கு குடிக்குன்ற நாடன்.

216 மருதம்

இது, தலைமகட்குப் பாங்காயினர் கேட்பத் தனக்குப் பாங்காயினர்க்குப் பரத்தை சொல்லியது :

தூண்டிற் கோலினால் மீன் பிடிக்கும் பாண் மகள் தான் குளக்கரையில் பிடித்த வரால் மீனை பன்னாடையில் வடித்த கள்ளை உண்டிருந்த தந்தைக்கு வஞ்சி விறகிற் சுட்டு உண்ணக் கொடுப்பாள். இவ்வகையான நல்ல நீராடுந் துறையையுடைய ஊரனது மனைவி எம்மை விரும்பத் தகாதவாறு மொழிவாள் என்று கூறுவர். அவ்வாறு பழி கூறக் கேட்டனமாயின் இப்பொழுது என்ன வருத்த மடைவேம். கடலாடு மகளிர் கொய்த ஞாழலையும் வயல் உழவர் பறித்த குவளையையும் காவற் காட்டிடத்துப் பூத்த முல்லையொடு இளைய கோசர் கண்ணியாகச் சூடுவர். இவ்வகையான வளம் பொருந்திய புது வருவாயினையுடைய செல்லி நகருக்குத் தலைவனும், எறியத் தொலையாத பூண் பெரிய இறுக்கிய வெள்ளிய வேலையுடையவனுமாகிய, ஆதன், மார்பில் எழினியின் அழுத்தியதுபோல் வருந்துவார். மாதே! யான் அவரது சேரியிடத்திற் செல்வேனாயின்.

—ஐயூர் முடவனார்.

217 பாலை

இது, பிரிவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் ஆற்றாமை மீதூரச் சொல்லியது.

பெய்தலினால் வற்றிய பொங்கிய வெள்ளை முகில்கள், சுகிர்ந்த பஞ்சின் பிளவுபட்ட நுனிபோன்ற தூறலைத் தூவிச் செல்லும். அப்போது அகன்ற வயல்களின் நிற்கும் ஞாங்கில்போன்ற நீண்ட கரும் பின் திரண்ட காம்புடைய வெள்ளைப்பூ, கோடை காலத்துப் பூளையைப்போல வாடைக் காற்றுக்கு அசையும். பசிய இலை நெருங்கிய புதர்கள்தோறும் நிறைக்கும் பகன்றை நீலநிற உறை இட்டுப் போர்த்த பாண்டில் விளக்கின் உறையை நீக்கினாற்போல வெள்ளிதாக மலரும். கொழுத்த இலையுடைய அவரையின் கொழுவிய முகை அவிழ முதிர்ந்த தோன்றியின் பூமுறுக்கவிழும். இடங்கள்தோறும் பட்சிக்கூட்டங்கள் கல்லென்று ஒலிக்கும். இவ்வாறு அகன்ற துறையிடத்தே மகளிர் ஆபரணங்களை வெறுத்து வருந்தும்படி முன் பனிக்காலம் வந்தது. அருளாத காதலர் நலனை உண்டு விட்ட அழகழிந்த மேனியைப் பொங்கும் நோய் தின்ன, நுங் காதலன், அறும்படி அசையும் மெல்லிய தோள் புணர்ச்சியை விரும்பி, பற்கள் தீப் பிறக்கும்படி இரங்கிக் கடும் பனிக்கு நொந்து வருந்துவேனை, அவர் விட்டுப் பிரிவாராயின். ஆதலின் தோழி! இருக்கும் பொருள் போதும் என்று அடங்கி, பல்வகையான பொருள் பெறுவதாயினும் பிரியேல் என்று நீ அவரிடம் சொல்லுவாயாக.

—**கழார்க்கீரனெயிற்றியார்.**

218 குறிஞ்சி

இது, தோழி தலைமகனை இடத்துய்த்து வந்து பகற் குறி நேர்ந்த வாய்பாட்டாற் றலைமகனை வரைவு கடையாது.

சுற்றத்தைப் பாதுகாக்கும் கடிய நடையை யுடைய வீரமுடைய யானை (பிடிக்கும் கன்றுக்கும்) மூங்கில் முளையைப் பிடுங்கி ஊட்டி வேண்டிய தழையை உண்ணக் கொடுக்கும்படி, முகிற்கூட்டம் வானின் ஒளியைபபோல மின்னும்; கனத்த நீரைத் துளிகளாகச் சிதறி வானத்தில் பெரிய மலையின் குளிர்ந்த சிகரம் அதிரும்படி பெய்து ஒன்றோடு ஒன்று உரோஞ்சும் இவ்வகையான நடு இரவில் மேலான ஆபரணமணிந்த அழகிய சாயலையுடைய வள், எதிர்ப்பட்டுத் திரண்ட உனது தோள்களைச் சேர்ந்தாலல்லாமல் என் கண்கள் உறங்காவென்றாய்; என்று நீயும் இருளில் வழி தெரியாத யாமத்தில், வழியை மறித்து இருந்து வரியையுடைய பெரும் புலி, வழிச் செல்வோரைப் பார்த்துக் கொண்டிருக் கும் பெரிய மலையிடத்து வெடிப்புகளுடைய இவ் விடத்தே அஞ்சாது வருவாய். அவ்வழி வருதற்கெளி தென்று எண்ணுவாய். நுட்பமாக வாசங்கூட்டி அரைக்கப்பட்ட சந்தனம் குளிர்ச்சியுடன் மணக் கின்ற உனது மார்பை நாம் ஒரு நாள் தானும் அடைந்து முயங்கேமாயின், நாமும் பெருமை பொருந்திய ஆபரணங்கள் நெகிழும்படி சோர்ந்து விடுவேம். அதனை அன்னை அறிந்தாலும் அறிவா ளாக. அலர் தூற்றும் ஆரவாரமுடைய இம் மூதூரிடத்தவர்கள் அறியினும் அறிவாராக. வண்டு கள் தங்கியிருக்கும், நெருப்பை ஒத்த தோன்றியோடு

வேங்கையின் விளங்குகின்ற பூக் கமழுகின்ற குளிர்ந்த மலைச் சாரலிடத்தே பகலில் வந்தருளுவீராக.

—கபிலர்.

219 பாலை

இது, மகட் போக்கிய தாய் சொல்லியது.

என மகள், அழகிய பெரிய வீட்டிடத்தே சிலம்பு ஒலிக்கும்படி நடந்து விளையாடுந் தோழிமாரோடு பந்தை மெல்லென எறிந்து விளையாடுவாள். அவ்வாறு விளையாடுவாளாயினும் யான் வருவாயாக என்று அருமை பாராட்டிப், பெரிய இலையுடைய பகன்றையின் வெள்ளிய மலர், பனி நிறைந்தது போலப், பால் வார்த்த கிண்ணத்தைச் சிறந்த கையிடத்தே எடுத்து, எனக்காகக் குடித் தாயாயின், இன்னொரு முறை உனது தந்தைக்காக உண்ணென ஊட்டுவேன். பிறந்தகுடிக் கேறபச் சிறந்தவற்றைச் செய்யாது, அழகிய எனது, பொன் வளையணிந்த சிறுமி, 'அநியாயப்பட்டவனோடு' இனிதாகக் காணுமற் கூட்டிக்கொண்டு சென்றாள். அதனை மறந்து அடங்கியிராத நெஞ்சினேனாய் நினைந்து வருந்துவேன். வெள்ளியால் தட்டி நீட்டினது போன்ற கூரிய வெண் பல்லுடைய செந்நாய்க்குப் பயந்த புள்ளிக் கலைமான், பொரிந்த அடியுடைய விளாமரத்தின் புல்லிய புறத்திலுள்ள துவாரத்தில் அடிக்கின்ற காற்றுப் படுதலின் எழுகின்ற ஓசையைக் கோவலரூதும் புல்லாங் குழலின் ஓசை என்று நினையும். இவ்வகையான நீரில்லாத நீண்ட வழியிடத்தே இளமையுடையவள் மெலியும்படி சோர்ந்து நடந்து செல்

வாளன்றோ? எனது நெஞ்சு வருந்துகின்றது.

—கயமனர்

220 நெய்தல்

இது இரவுக் குறி வந்து நீங்குந் தலைமகனை எதிர்ப்பட்டுத் தோழி சொல்லியது.

அணையாத தீயுடைய ஒளி விளங்கும் செல்லூரிடத்தே ஆண்யானைக் கூட்டத்தின் போர் கெடும்படி, அரச வம்சங்களை வேரறுத்த மழுப்படையையுடைய பரசுராமன் முன்னுளில அரிதின் முடித்த வேள்வி மண்டபத்து கயிற்றை அரையிலே கட்டிய மிக்க அழகும் அரிய காவலுமுடைய நெடுந்தூண் (யூபம்) போல யாவராலும காணுதற்கரிய மிகுந்த எழுச்சியுடைய தலைவியின் ஆகத்தை விரும்புந்தோறும் குளிரும் நெஞ்சுடையையாய், ஊரிலும சேரியிலும ஒருமிக்க அலரெழும்படி தேரோடு வந்தும் பணிந்த மொழிகளைக் கூறியும் நிற்கின்றாய். நீ மீண்டு புறத்தே நிற்பவனாய் வருந்தினையாயின், முழங்குகின்ற கடற்றிரை காலையில ஒலிக்கும் மிகுந்த பழம் நெல்லுடைய ஊனூரிடத்துத தங்காத காகம்போல மனம் விரும்பிய காதன் மாறாத புணர்ச்சியைப் பெறுயாவை.

கரிய கழியிடத்து நீரைத் துழாவிய, சிவந்த தடிகள் கட்டப்பட்ட வலை, வளைந்த முதுகுடைய இருலோடு பல கூட்டமாகிய மீன்களை வாரும். இவ் வகையான, பெரிய விளங்குகின்ற வயல்களுடைய கோரைக் காட்டிலுள்ள புதுவருவாயுடைய மருத நிலம் என்று சொல்லத்தக்க கடற்கரைச் சோலையிடத்தே, தோழியர் அலங்கரித்த சாய்ந்த இறையையுடைய பனைத்த

தோள்கள், அழகு அழியாத உபாயத்தை யானறியு மாறு சொல்லுவாய். (நீ புறத்தே நிறபையாயின் அவளைச் சேர்தல் கைகூடாது. அதனால அவள் அழ கழிவாள். அழகழியாமல் அவள் இருப்பதறகுஉபாயங் கூறுவாய் என்றவாறு) —மதுரை மருதனிள நாகனுர்

221 பாலை

இது, தலைமகற்குப் போக்குடன்பட்ட தோழி தலை மகட்குப் போக்குடன்படச் சொல்லியது.

நம் சுறறத்தார் தேனில் விளைந்த இனித்த மதுவை உண்டு தொழில் மாட்சிமைப்பட்ட நலல வீட்டில், கொண்டுவந்த மண்ணைக் குவித்துப், பொலிந்த கூந்த லுடைய எம் மகளின் மணம் வருகின்றதெனக் கொணடாடினர். அதனால புதிதாக அலஙகரிக்கப் பட்ட அசோகந் தளிர்போன்று வெள்ளிய வேலும் கரிய நாடியுமுடைய தலைவன் உனனைக் கொண்டு செலவதற்கு உடன்பட்டான். அவன் வளைந்த கிளை கள் மிகுந்த திரண்ட அடியுடைய ஆச்சாமரத்தின் மெல்லிய பூங்கொத்துகளைத் தளிரோடு கொண்டு வந்து உனது குளிர்ந்த உச்சியிற புனைவான். நீ அவ னோடு, மூங்கில் வாடிய மழையில்லாத காட்டிடத்தில் யானையாகிய உணவு தப்புதலின், பெரிய வாயுடைய வேங்கை கோபம் மிகுதலின, கரிய பெண் யானை ஓடும் சோலையுடைய அருஞ்சுரத்தே செல்லுதற்கு உடன்பட்டேன். (சுற்றத்தவர் நம்மகளுக்கு வதுவை என்று கொண்டாடுதலின் அவர் உன்னைப் பிறர்க்குக் கொடுப்பாரெனப் பயந்து தலைவனுடன் நீ உடன் போதற்குச் சம்மதிததேன் என்றவாறு.) —கயமனர்.

222 குறிஞ்சி

இது, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

வானை முட்டும்படி உயர்ந்த கரிய பெரிய மலை நாட்டையுடையவன் செய்த நோய்க்கு எனது மேனி ஆயத்தாரால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அழகு தொலைந்தது என்று நீ ஏன் மொழிகின்றாய். மேளத்தின் ஓசை நீங்காது விழாக் கொண்டாடும் கழார் என்னும் பெரிய துறையிடத்துள்ள விழாவில் ஆடும், எல்லா அழகும் பொலிந்த ஆட்ட நத்தியின் பெரிய திரண்ட தோள்களின் அழகை விரும்பி அவனோடு உரையாடித் தாழ்ந்த கரிய கூந்தலையுடைய காவிரி கவர்தலில், திசையெல்லாம் ஆராய்ந்து மனங் கலங்கிச் சுழன்ற ஆதிமந்திக்கு அவள் காதலனைக் காட்டிப் பெரிய கடலிடத்தே புகுந்து சென்ற பாடலாற் சிறந்த மருதியை ஒத்த பெரிய புகழ்பெறுதற்கு, இடிமுழக்கத்தோடு பல நாள் இரவில மழைபெய்த தண்ணிய வழியே நாம் செல்வோம் வா, தோழி!

—பரணர்.

223 பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைவியைத் தோழி வற்புறுத்தியது.

எம்மை விட்டுப் பிரிய வல்லவரா யிருந்தவர், எம்மை மறந்தும் இருப்பரோ? என்று எண்ணி வருந்தாதே. தோழி! கேட்பாயாக. பன்றியின் வளைந்த கொம்புபோன்ற தலையுடைய பெரிய காய்கள, அரும்பு முதிர்ந்த முருக்கின் கிளைகளைச் சேர்ந்து இருக்கும் பெரிய பாறையிடத்துக் கடிய

காற்று அடிக்கும். அப்பாறை அழலைப் பொழிகின்ற கொடிய காட்டிடத்தே யானைபோல, வியக்குமபடி தோன்றும். இவ் வகையான நிழலில்லாத ஓமை மரமும், நீரும் இல்லாத நீண்ட வழியிடத்தே சென்றார் நின் காதலர்.

முதுகிடத்தில தொங்கும் கூந்தல், உயர்ந்த அணைபோன்ற தோளிடத்தே தங்கும் தும்பியாகிய வண்டின் கூட்டத்தை ஒத்துச் சுருண்டு, நெளிந்து ஐந்து வகையாய் முடியப்பட்டிருக்கும். அதன் கருமை முழுவதையும் வாரித் துயரம் நீங்க நல்ல முகையுடைய புனலியின் பூவொடு குவளையின் குளிர்ந்த வாசமுள்ள மாலை சூடப்பட்டிருக்கும். இவ் வாறான உனது அலங்காரமுமுள்ள கூந்தலிடத்துப் பொருந்திய துயிலை மறந்து அவர் உறங்குவது எப்படி?

—பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ.

224 முல்லை

இது, வினைமுற்றிய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

பாகனே இன்று பகற்பொழுதிலேயே தேரைச் செலுத்திச் செல்வாயாக. வளைந்த நுகத்திற் பூட்டிய தலையும் காற்றுப்போன்ற வேகமுமுடைய குதிரை, பாகன் பிடிகயிற்றைப் பிடிக்கக் கொல்லன் விசைத்து ஊதும் துருத்திபோல் மூச்செறிந்து, பால் கடையும் போது எழுந்து மிதக்கும் நுரைபோன்று வெள்ளிய நுரை வழிந்து வாரிடத்தே சுருங்கிக் கிடந்து சிலம்பி நூலைப்போல காய்ந்து குதிரையின் மார்பிடத்தே

சாந்து பூசிக் காய்ந்த மார்புபோலத் தோன்றும்.

புதிய அழகு பெற்று வெப்பம் நீங்கிய முல்லை நிலக் காட்டில் தெற்றி நடக்கின்ற மரைக் கூட்டம் ஓடும்படி, மனையிடத்துள்ளவள் சோற்றுப் பசையை ஐதாகப் பூசி முறுக்கித் திரித்த நரம்பின் குரலிசையை யுடையதாய், வரியுடைய மணலை அசைகின்ற ஒளி யுடைய சிலம்பு வெட்டும்படியாக வருவார், எமது இனிய உயிர்போன்ற தோழி! என்று அவள் பாங்கி கூறுவாள். அப்பொழுது அவள் சிலவாகிய அழகிய வளைகளை ஒடுங்கத்தள்ளிப் பல முறையும் பல காவலுடைய பெரிய மனையைப் பார்த்து வருந்தி யிருப்பள். திருந்திய ஆபரண மணிந்த அவள் இரங்கத் தக்கவளாவாள்.

—ஆவூர் மூலங்கிழார் மகனார் பெருஞ் சாத்தனார்.

255 பாலை

இது பிரியக் கருதிய தலைவன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

நெஞ்சே! அன்பும் இளமையும் அழகும் இனிய தன்மைகளும் என்னை இளகச் செய்யும் வார்த்தை களும் பிறவும் ஒன்றுபட்ட கொள்கையோடு இடைவிடாது இவளைத் தழுவி இன்று இவ்வண்ண மாயிருக்கின்றோம் நானே, உயர்ந்த புதர்களில் உயர்ந்து ஆடுகின்ற மூங்கிலிடத்துத் தூர்ப்பி துவார மிட்ட மெல்லிய துளையிடத்தே காற்று அடித்தலின், நீர் குடித்தற்குச் செல்கின்ற பசுக்கூட்டங்களுக்குப் பின்னே நீண்ட கோலையுடைய இடையர் ஊதும் புல்லாங்குழலின் ஓசைபோல, மெல்லிதாக வந்து

ஒலிக்கும் தேக்க மரச்சோலைகளுடைய காட்டிடத்தே செல்வோம் அவ்வரிய வழியிடத்தே, தூக்கிய அம் பறூத் தூணியின் தலையைத் திறந்து விட்டதுபோல இலைகளுள் கூட்டமாகக் குவிந்து கிடக்கும பூக்களை, இருப்பை பூத்திருக்கும். அவை சிலம்புகளுத் துளைத் துக் கோத்த முத்துக்களைப்போலச் செம்பாட்டு நிலத் தே உதிரும், மழை பெய்தலில்லாத இவ்விடத்தே அழ கிய குடிகளையுடைய சிறிய ஊரிடத்துத் தங்குவேம். அப்பொழுது பூச்சூடிய மேகம்போன்று தழைத்து நீண்டு சுருண்ட கூந்தலும், நெருங்கிய வளையு முடைய காதலியின் துன்பமாகிய பார்வையையும் புலவியை யும் நினைப்பேம். —எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்.

226 மருதம்

இது, தலைமகற்குத் தோழி வாயின் மறுத்தது.

புது வருவாயினையுடைய ஊரனே! யான் அறியாதவள் என்று நினைத்து உனது மாயஞ் செய் யும் பெரிய நாணத்தக்க நிலையைக் கூறுகின்றாய்.

ஊரிடத்தே நீரில் அலைகின்ற தழைகளைக் கொய் யும் குறுகிய வளையணிந்த பெண்களைக் கண்டு மருத நிலத்தே பஞ்சாய்க்கோரை கூட்டமாக வளரும் கரந்தைச் செடியுடைய வயலிடத்துள்ள கொக்கு கள் பறக்கும். இவ் வகையான வயல்களை உடைய வன், வலிய வில்லும், தூண்போன்ற தோளுமுடைய வனும், பரதவர் தலைவனுமாகிய பல வேற்படையை யுடைய மத்திகழு அர். அவனது முன் துறையிடத்தே உயர்ந்த வெள்ளிய மருதோடு வஞ்சி மரம் சாயும்படி விடியற்காலையில் காவிரி யாற்றின் புனல் விசையோடு

பாயும். அக்காவிரியின் புதுப்புனலை வளையணிந்த பரதவரையோடு நேற்று ஆடிய கவ்வை இன்று, வலிமை மிகுந்த பாணனோடு மிகுந்த தார்ப்படையை யுடைய திதியன் வெளியன் போருத வந்தபோது காலை ஓலகத்திற் பாடின தெளிந்த கிணைப்பறையோடு பாணர் பாடிய பாட்டைக் கேட்டு, போருதவந்த படையை இட்டுக்கொண்டு பொருதாதோடிய ஆர்ப்பினும பெரிதாகும். (கௌவை திதியன் வெளியன் பாணனோடு பொருதாதோடிய ஆர்ப்பினும் பெரிது என்று சேர்த்துக்கொள்க.) —பரணர்.

277 பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது

"நெற்றி பசப்பு நிறங்கொண்டது; தோள்கள் வாடின; பொறியுடைய அல்குலின் வரிகளும் வாடின. இவள் எவ்வகையான துயரை அடைவாளோ?" என்று பல மாட்சிமைப்பட்ட நீர் நிறைந்த கண்களோடு நீள நினைந்து ஆழ்ந்து வருந்தாதி. தோழி! கேட்பாயாக; பெரிய வலியுடைய ஆண் யானை காய்கின்ற சினமுடையதாய் வாயிடத்தே வழிந்து செல்லும் மத நீருடையதாய் முன்னே நிற்கின்ற வேங்கை மரத்தைப் பார்த்துக் கோபித்துப், பொன் போன்று நிறமுடைய வேங்கையின் பூவுடைய கொம்பு வருந்தும்படி அதனைப் பாயும். பின்பு செம் பாட்டு நிலம் சேறுகும்படி அதைக் குத்திப் போர் செய்து போர்க்களத்தே போர் கொள்ளும் வீரரைப் போல் முழங்கும். இவ்வகைச் சுரவழியைக் கடந்து சென்றாராயினும், நங்காதலர், நிலைபெற்றுத் துன்பமில்

லாதவராகுக. தழும்பன் வாள் முனையில் தமிழ் நாட்டை அகப்படுத்தினன். அவன், ஒலிக்கின்ற முரசினைக் கொட்டி வருவோரை அளவிட முடியாத ஓலக்க விருக்கையிடத்தே, தூங்கல் என்னும் பண் பாடப்பட்ட நல்ல இசையையுடையன்; பிடி மிதித்த வழுதுணங்காய்போன்ற தழும்பையுடையன்; காவலையுடைய மதிலையுடையது அவனது ஊணூர். அதற்கு அப்பால் பெரிய செலவம் உரைகின்ற மேலான நகரும், கரிய கழிக்கரைச் சோலையுமை பழமையான மருங்கூர்ப்பட்டின மிருக்கும். அந் நகரின் ஒளி விளங்கும் கடைத் தெருவைப் போன்று கல்லென்னும் ஆரவாரம் செய்து அவர் அகன்றார்.

(வருந்தாதே தோழி ஆரவாரஞ் செய்து அருஞ் சுரம் பல கடந்து சென்றார் துனபமில்லாதவராகுக என்று சேர்த்துக் கொள்க.) —நக்கீரர்.

228 குறிஞ்சி

இது, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்த் தோழி சொல்லியது.

வண்டின் பல கூட்டங்கள் ஆரவாரிக்கக் கல், என்னும் ஓசையுடன் மலையினின்றும் குதிக்கும் அருவி, சந்தன மரத்தை அலைந்து தணணெனக் குளிர்ந்த மலைச்சாரலிடத்தே ஓடும். அச் சாரலிற் சுனையிடத்தே பெரிய இதழுடைய குவளை, கண்போல் மலர்ந்திருக்கும். கல் முழைகளையுடைய நீண்ட சுனையிடத்து நம்மோடு ஆடிப் பகற்பொழுதை (நம்மோடு) கழித்து, இரவே காதலர் செல்வார். அவ்வாறு செல்வாராயினும் அது நன்மையாகாது. வானத்திற்

பரந்த பகல்போன்ற நிலவில், கரும்பு சூழ்ந்த சாரலிடத்து, ஒடுங்கிய வழி செல்லும் உயர்ந்த இடத்துள்ள வேங்கையின் விளங்கும் பூ, புலியின் புள்ளி போலத் தோன்றிப் பெரிய பெண் யானையை ஓடச் செய்யும். அவன் இவ் வகையான சோலையையுடைய பெரிய மலையிடத்தே புது வருவாயினையுடைய அழகிய சிறிய குடியிடத்தவனாவான்.

—அண்டர் மகன் குறுவழுதியார்.

229 பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின் கண் வேறுபட்ட தலைமகளை வற்புறுத்தும் தோழிக்குத் தலைமகள் வன்புறை எதிரழிந்து சொல்லியது.

ஒளி செய்கின்ற பல கதிரையுடைய சூரியனது அகன்ற வானத்திற் செல்லும் சக்கரம் பிளந்தது போல, நீண்ட வழியிடம் வெடித்து நீரில்லாமல் வறண்டது. சிறிய தலையுடைய கன்றையும், கவிந்த நகத்தினையுமுடைய இளைய பெண் யானைகள், தழை உணவு இன்றுமையால் வாடிய பக்கமுடையனவாய்ப் பாழடைந்த ஊரிடத்திலுள்ள சிறு குடில்கள்போலத் தோன்றும். இவ் வகையான பெருந் தூரத்தே உள்ள மலையைக் கடந்து சென்ற பொய் கூறுவதில் வல்லவர், முயன்று ஈட்டும் பெரிய பொருள், நாம் அவரிடத்து இலையாயினும் விரைவில் முடிவதாக. தோழி! பெரிய வருத்தம் உண்டாதலின் துன்புற்ற சிறுமியே! நோய் மிகுதியால் சொரிந்த வாடிய கண்ணீர் பூவிதழ் போன்ற கண்ணின் பார்வையை மறைக்கவும், பொன்னை ஒத்த பசலை, மேனியிற் படரவும், பொறி

யும் வரியுமுடைய நல்ல மாமை நிறமுடைய மேனி யின் அழகு தொலைதலைப் பார்த்து வருந்தாதி, என்றாய்.

கிளைகளில் பசிய அரும்பை யீன்ற சிவந்த முகை யுடைய முருக்கின் முகையின் அவிழ்ந்த மலரைக் கோதித், தாதை அருந்தும், அழகிய தளிரையுடைய மாவில் கிளையின்மீது இருக்கும் சிவந்த கண்ணுடைய கரிய குயில், இனிமையாகக் கூவும். இவ்வினிய இள வேனிற் காலமாகிய இப் பருவத்தில் வருவேனென்று [illegible] றவர் வாரார்.

—மதுரைக்கூல வாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனார்.

230 நெய்தல்

இது, தலைமகளைக் கண்ணுற்று நீங்குந் தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

கழி பொருந்திய கரையில் திரை வீசுதலின மலர்ந்த குறிய நெய்தலின் கண்போன்ற கரிய மலரும், குவிந்த மாந்தழையும் அணிந்த அல்குலும், ஐதாக அரும்பிய அழகு தேமலும், கூரிய பல்லும், கரிய செப்பமுடைய கூந்தலும், ஒள்ளிய நெற்றியுமுடையள் அச்சிறுமி. அவள், விளையாட்டுத் தோழியருடன் வெண்மணலிலுதிர்த்த புன்னை மலரின் நுண்ணிய தாது மனையிடத்தே விளங்கும். யாம், வேகமாகச் செல்லும் குதிரை பூட்டியதும், கொடிஞ்சி யுடையதுமான உயர்ந்த தேரைக் கைதேர்ந்த பாகன் பையச் செலுத்த, அவளைக் குறுகினேம். குறுகி இம் மனையிடத்தே என்னைப் பாதுகாப்பாயாகில் இம்மனை யின் உரிமை முழுவதும் எனக்காகும். எம்மைப்

புணரில் தீமையுண்டோ என்று சொன்னேன். அவள் உயர்ந்த அழகிய செவ்வரிபரந்த கண்களிடத்தில் கண்ணீர் வருதலை அடக்கிக்கொண்டு, யான் பெரிதும் துயருறும்படி தலையைச் சிறிது கவிழ்த்தாள்.

—மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார்.

231 பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

பகைத்தவரது செருக்கை வாட்டலும், தம்மைச் சேர்ந்தோர்க்கு வறுமை உற்றவிடத்து மகிழும்படி உதவி செய்து ஆண்மை செய்தலும், இல்லிடத்தே அடங்கியிருப்போர்க்கு இல்லை, என்று காதலர் எண்ணி நல்ல புகழைப்பெற ஊக்கும் மாண்புடைய மனத்தராயினார். பகைத்து வந்தவரது போரை வென்ற அழியாத புகழை யுடையவனும், வானை முட்டும் வெண்கொற்றக் குடையையும், பசும்பொன் ஆபரணங்களையும் உடைய பாண்டியனது பெரிய சிறப்புடையது கூடல் நகர். கூடல் நகர்போன்ற அழகிய உனது வண்டுகள் சிறகடித்து ஆற்றுகின்ற உச்சியிடத்தே பூக்கள் சூடிய கூந்தலைத் தழுவிய வராவர் உன் காதலர். அவர், வளைந்த வில்லையுடைய ஆறலைப்போரது கணைபட்டு இறந்தவர்களை இட்டு மூடிய மயிரைமேலேயுடைய கற்குவியல்கள், கள்ளிக்காட்டு இடங்கள்தோறும் கூட்டமாகக் கிடந்து நினைப்பவர்க்கும் அச்சம் தரும், செல்லுதற்கரிய காட்டிடத்தே சென்றார். அவ்வாறு சென்றனராயி

னும் அவர் உனது நெஞ்சு உருகும்படி வருவார், தோழி!
—மதுரை ஈழத்துப் பூதந்தேவனார்.

232 குறிஞ்சி

இது, தோழி, தலைமகன் சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது.

தோழி கேட்பாயாக. நடுச் சாமத்தே மழை முழங்கும் ஓசையைக் கேட்ட, மூங்கிலைத் தின்னும் பெரிய யானை, அவ் வோசையைப் புலியின சத்தம என்று நினைத்து வெருண்டு, கரிய பாறையிடத்துள்ள வெடிப்பு ஒலிக்கும்படி ஓடும் மலைநாட்டவனோடு உறவுடையோமாயிருந்தோம்.

குன்றை வேலியாகவுடைய சிறு குடியிடத்தே வீதியிடத்து நிற்கும் வேங்கைமரம் கலியாண நாளிற் பூத்த மயிரி நிற அரும்பினையுடைய பொன்போன்ற பூக்கள் விழுந்து பரந்து பெரிய பாறையில் வரியுண்டாக்கும். இவ் வகையான வீட்டு முற்றத்தில குறவர் முதிர்ந்த மகளிரோடு குரவையாடுவர். அந்த ஆரவாரமுடைய விளையாடுமிடத்தை ஒப்ப அன்னை தினைமும் பரந்த பூவாகிய பலி தூவி, காவலுடைய பெரிய மனையைக் காவல் காத்து, இது முருகனால் நேர்ந்த நோயென்று வேலனை மனையிடத்தே கொள்வாள். அவனது உறவு அவள் வேலனைக் கொண்டு வரும் பருவமாக எமக்கு வந்தது.
—கோடி மங்கலத்துவாதுளி நற்சேந்தனார்.

233 பாலை

பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

குளிர்ச்சியுடைய கண்கள் கண்ணீர் நிறைந்து வழிந்து பரந்த முலைகள் நனையும்படி வருந்தி அழா திருப்பாயாக. தோழீ! நெருப்புக் கவர்ந்து உண்ட கரி புறத்தே உடைய பெரிய நிலத்தின் கரிய பக்கங் களில மழை பெய்யாதாகும். அதனால் உணவு பொருந்த யானை, வேனிற் காலத்தே வாடி நிற்கும். மேம்பாலக மடைந்த குறையாத நல்ல புகழையுடைய முன்னோரை ஓம்பிய வீரமுடைய குதிரைப் படையும், குன்றாத வலிமையுமுடைய உதியஞ் சேரல் (அம் முதியவர் பொருட்டுப்) பெருஞ் சோறு கொடுத்தபோது கரிய பல கூளிச்சுற்றம் கூடியிருந்தன. அவை போன்ற கரிய வும் நெடியவுமாகிய குன்றுகளையுடையவும் (யானை வேனிலுக்கு வாடி நிற்பதுமாகிய) காட்டுவழியைக் காதலர் கடந்தனர். அவர் பிரிந்தனராயினும் நின் இருண்ட ஐவகையாய் முடிந்த கூந்தலிடத்து இனிய துயிலை மறந்து பிறவும் அடங்காத உள்ளத்தோடு மனதை மயக்காத பொருள் தொகுப்பதில் நீடித்தா மதிக்க மாட்டார். —மாமூலனார்.

234 முல்லை

இது, தலைவன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

கார்கால மழை பெய்து நீர் விளங்கும் நுண்ணிய மணல் பரந்த குளிர்ந்த நீர்நிலை குளிர்ச்சியடைந்திருக் கும். அதன் பக்கத்தே, விரைவாகப் பறக்கும் சிற குடைய அன்னத்தைப்போல விரைவாகச் செல்லும், சிறிய பிடரிமயிருடைய செருக்கிய குதிரையில் மாட்டிய கடிவாளத்தை ஒருமிக்க இழுத்துப் பிடித்து, நிலத்தில் புதைந்த விளங்குகின்ற சில்லு மென்மை

யான வழியை வெட்டக் காற்றென்னுமபடி செலல, நலல சாரதித்தொழிலில தேர்ந்தவனே! நூலிற் சொன்ன முறைமைப்படி பண்ணப்பட உயர்ந்த தேரை ஏறி மிக விரைவாகச் செலுத்துவாயாக. வழியிடத்தே தழையை எதிர்ப்படடுத் தெறித்து நடக்கும் இளம் பெண் மான் மானேற்றைத் தழுவும் விருப்புடையதாய இடையூறினறித் துள்ளிப் பாய்ந்து செல்லும. அழகிய சிறகுடைய பறை போல ஓசை செய்யும் வணடுக்கூட்டம, வாசமுடைய முல்லை மலரின் தாதை விரும்பி ஊதும். பொழுது சாய்ந்த புலலென்றிருக்கும் மாலைக் காலத்தில முல்லை நிலக்காட்டில் இருந்த உறைதற்கு நல்ல ஊரிடத்தே, மிக்க துயரால் வருந்தி நீர் வடியும் கண்ணிடத்தே பசலை நிறம் பரந்தவளாய், மின்னலபோன்ற கூந்தலுடையவள், இருப்பாள் அவளுடைய கூந்தலின் பின்னல் குலையும்படி (அவளை யானடையுமாறு பாகனே தேரை மிக விரைவாகச் செலுத்துவாயாக)

—பேயனார்.

235 பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகள் ஆற்ருமை மீதூரத் தோழிக்குச் சொல்லியது.

தோழி கேட்பாயாக. காதலர் பொருளீட்டுதலின் நம்மை நினைக்க மாட்டாரோ? நினைத்தும் பொருளீட்டுதலாகிய சிறந்த செயலினுல் எமமை மறந்தாரோ? பயன்றரும் நிலம் குழையும்படி மழை பெய்யும்; பெய்து, பெய்தலை ஒழிந்து வானிடத்தே கரிய மேகங்கள் செல்லும். அவை பொழுது படும் சமயத்தில் எழுந்து துளிகளைப் பெய்யும். இத்துளிக்

கும் வாடைக் காற்றுக்கும் வளர்ந்த, வாயிடத்தே இதழையுடைய தோன்றி, சுடர் எரிகின்ற விளக்குப் போல சுருங்கிய முறுகைகை அவிழக்கும். சுரிந்த முகையையுடைய முசுண்டையின் முறுக்கவிழ்ந்த அழகிய பூ ஆகாயத்திலுள்ள நட்சத்திரங்கள்போலப் பசிய புதர்களை அழகு செய்யும். நண்டு மண்ணிடத் துள்ள புற்றிலே செல்லும்; பெரிய வயலிடத்தே விரிந்த மட்டங்களையுடைய கரும்பின் திரண்ட காம் புடைய அழகிய பூ மழைக்காலக் கொக்குப்போல வளையும்; மிக்க கடிய கோபத்தோடு அச்சம் உண் டாக்கிக குளிர்ச்சியை மிகவும் கொண்டதாயிருக்கும் கொடிய வாடைக்காற்று. அது மயக்கத்தைத் தரு கின்ற மாலைக்காலத்தோடு அருளில்லாது என்னை வருத்தும. இவ்வாறாக இவள் நெற்றியிடத்தே கொண்ட, அயலவர் அறியும் பசலையோடு தனது அழகு அழியும்படி சோர்ந்து என்ன ஆகுவள் என்று அவர் நினையாராயினார்.

(இவள் என்னாகுவள் என்று நினையாதவர் என்னை நினைப்பரோ? மறந்தனரோ? என்று வினைமுடிவு செய்க).

—கழார்க்கீரனெயிற்றியார்.

236 மருதம்

இது: ஆற்றாமை வாயிலாகப் புக்க தலைமகன் நீக்கத் தின்கண் புக்க தோழிக்குச் சொல்லியது.

நீல மலர்போன்ற முள்ளி தெளிந்த நீருடைய மடுவில் நெருங்கி வளர்ந்திருக்கும். அம்மடுவிடத்துப் பிடித்த பெரிய மீனின் (செவ்) வரிபோன்ற நிற

முடைய கொழுத்த தசையை வெண்ணெல் அரியும் களமர் ஆவலோடு உண்பர். அவர்கள் செலலும் வழிக்குப் பின்னே, வயலகளின் நடுவில் நீண்ட கதிர்கள் நெரியும்படி அடுக்கப்பட்ட பல சூடுகள் கிடக்கும அவற்றின் சரிந்த பக்கங்களைச் சுற்றிக் கிடக்கும் வயல்களில் கரிய கொம்புகளையுடைய மாமரத்தின் அசைகின்ற கிளைகளில பூத்த புதுப்பூ கரிய மழைத் தூவலபோல உதிர்ந்து பரநது கிடக்கும. இவ் வகையான ஊரனது காமத்தின் பெருமையை அறியாது அன்று ஒடுங்கியிருநதேன். தோழி! கேட்பாயாக. குறைவில்லாத அழகு விளங்கும் சாந்தின் வகைகள் பூசி விளங்குவோரும், வளைந்த காதணி அணிந்தவர்களுமாகிய பரத்தையருள் எவளிடத்தில் தன் கணவனாகிய ஆட்டநந்தி இருக்கின்றானென்று, ஆதிமந்தி அறியாளாயினாள் அறியாமையின் வருந்தினாள்; அழகிய நடையிற் சிறந்த வலியும், மலர் சூடிய கரிய வாசமுடைய ஆட்டநந்தியைக் கண்டீர்களோ வென்று நாடு நாடாகவும் ஊர் ஊராகவும், தேடிக் கடல கொண்டதென்றும், ஆறு ஒளித்ததென்றும் மயிர் முடியுடைய காதலனை இழந்தமையால் அழும் கண்ணளாயினாள். அவளைப்போலத் துயரைக் கூறிப் பெரிய துன்பம் அடைகின்றேன். —பரணர்.

237 பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.

மெல்லிய காலுடைய பாதிரி மரத்தின் அழகிய நிறமுடைய திரண்ட பூவும், மெல்லிய காட்டு மல்லி

கைக் கொடிப் பூவும், நுண்ணிய அறல்மீது வரியாகப் பரந்து கிடக்கும். பாம்பின் பல்போன்று அரும்பு முதிர்ந்த குராமரத்தின், வண்டு ஊதுகின்ற வாசமுடைய கொம்பரைக் காற்று ஊடுருவிச் செல்லக் குயில் கூவுகின்ற துன்பத்தோடு கழிகின்ற இளவேனிற் காலமும வந்தது. இவ்விளவேனிற் காலத்தே நித்திரையின்றி எப்பொழுதும் இராக்காலம் கழியும். உனது அழகிய மாமை நிறமுள்ள மேனி அழகுவாட வருந்துதலோ பெரிதாயினை. அழகிய ஆபரணமணிந்த பெண், மூண்டெரியும் நெருப்பில் வெந்த, சிவந்த இறைச்சியை மிருதுவான தினைச்சோற்றோடு பழைய பாத்திரத்தில இட்டு, பெரிய நெற்கதிர்கள் அசைகின்ற வயலிடத்தே விளைந்த கரும்பைப் பிழிந்த இனிய சோற்றோடு பால் விட்டுச், செந்நெலலில் இடித்த அவலையும் பகுந்து விருந்தினருக்குக் கொடுக்கும, புனல கரையைப் பொருதுகின்ற மதில் வாயிலையுடைய உறந்தையை அடையினும, தான் சென்ற வினையைப் பொருளாகக் கருதிக் காதலர் தரியார். கடை சிவந்து அழகாக அமர்ந்த கண்ணுடைய உனது கூரிய அழகிய வெள்ளிய பற்களில் ஊறிய நீரைத் தவிர்ந்து இருக்க மாட்டார். (எயிறு ஊறிய நீரை, வினை பொருளாகத் தவிர்ந்திருக்கமாட்டார் என வினை முடிவு செய்க.)

—தாயங் கண்ணனார்.

238 குறிஞ்சி

இது. இரவுக்குறி வந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

மான்களை அறியாத மரம் நெருங்கிய குறுங்காட்டில ஈன்று இளைத்ததும் உணவில் விருபபுடையதுமாகிய பெண் புலி பசித்திருககும. அதறகு இளமானின் இறைச்சியைக் கொண்டு வருவதற்கு பனைபோன்ற கழுத்தும் பலவரியுமுடைய பெரிய ஆண புலி நடுச் சாமத்தே கரிய முகையுடைய மலையில் இரையை விருமபி எழும். எழுந்து அழகிய கண்ணுடைய காட்டுப் பசு திசை எல்லாம் கேட்கும்படி அலற பெரிய கொம்புடைய ஆமா வெருதைக் காட்டின் மத்தில் வலப் பக்கத்தே விழுமபடி கொன்று கரிய கல்லுகளுடைய பெரிய பாறை இரத்தம் படிந்து சிவக்கும் படி இழுக்கும். இவ் வகையான மலை நாட்டை உடையவன உன் தலைவன்.

இரக்கின்றவர்களுக்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட உயர்ந்த தேரை யானையோடு என்றும் மழை பெய்தது போற் கொடுக்கும் ஈகையை உடையவனும், கொடையில் மகிழ்கின்றவனும், கழல்கின்ற வீரவளை அணிந்த பெரிய கையையும், செருக்கிய குதிரையையுமுடையவன் நள்ளி. அவனது, குளிர்ந்த பூ முகைகள் விரிந்து மேகங்கள் படிகின்ற பக்க மலையிடத்தே உள்ளது போந்தை. அவ்விடத்தே காந்தட் கொடியின் முகையவிழ்ந்து அலர்ந்த குளிர்ந்த மணம வீசும், புதிய நறிய மலர்கள், மணக்கின்ற, நெற்றியுடைய நீ மலைநாடனைப் பிரியின் அந் நோய்க்கு மருந்துமுண்டோ?

– கபிலர்.

239 பாலை

இது, பொருள் வயிற் பிரிந்து போகா நின்ற தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

வெளிப்பட்டுத் தோன்ருது வில்லை ஆராய்வர், புலியைப்போல உறுமுஞ் சிவந்த கண்ணுடைய ஆறலைப் போர். அவர்கள் மூங்கிற் கோலில் இறுக்கிய அம்பினராய் எல்லூரை வென்று பல பசுக்களைக் கவரும், சீழ்க்கை ஒடு கூடிய ஆரவாரம், கொடிய சுரத்தே எதிரொலிக்கும். இவ் வகையான பல வேறு வகைப்பட்ட தேசத்து வழிகளைக் கடந்து, தொய்யிற் குழம்பின் புள்ளிபோலப் பொறியாயுள்ள அழகு தேமலுடையவர்களும், விளங்கும் ஆபரண மணிந்தவர்களுமாகிய பெண்கள் வானத்தில் உயர்ந்த பிறையைத் தொழும்புல் லென்ற மாலைக் காலத்தே நாம் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கினேம். அப்பொழுது ஈட்டுதற்கரிய பெருமையுடைய பொருள் காரணமாகச் சென்ருல் நெடுநாள் தங்க மாட்டீர் அல்லிரோ? என் தலைவரே! என்று, சிறிய நீண்ட புலவி கூறி நம்மோடு இனிய வார்த்தைகள் பல கூறிய சிறிய நல்ல ஒருத்தியாகிய என் காதலி பெரிய நல்ல ஊரிடத்தள்.

—எயினந்தை மகனிளங்கீரனர்.

240 நெய்தல்

இது, இரவுக்குறி நேர்ந்த தலை மகற்குப் பகற்குறி

சிவந்த பூவுடைய ஞாழலின் கரிய கொம்பின் பெரிய கிளையிடத்துத் தனித்த குஞ்சை நினைந்த தண்ணிய சிறகுடைய நாரை, நீல மணி போன்ற பூவுடைய நெய்தல் வளரும் கரிய கழியிடத்தை விட்டுப் பறந்து செல்லும். அதனுல் கடற்கரைச் சோலை தனிமை ஒழிந்தது. குளிர்ந்த கடற்

றிரையாகிய சுரத்தைக் கடக்கும் வலிய படவின் விளக்கில் பலமீன் கூட்டத்தை எனது தமையன் மாருக்குக் காட்டிய எனது தந்தை இராக்காலத்திற் செலவார். அந்திக்காலத்தே தெய்வம் உறைகின்ற குளிர்ந்த துறையைக் கைதொழுது வணங்கி ஆயும் தோழிமாரோடு உறங்குவாள். நீயும் தேன்பாய் கின்ற கூந்தலுடையவளின் அழகிய நெற்றியைத் தடவி கோங்கம் முகைபோன்ற குவிந்த முலையுடைய மார்பிடத்தே இனிய துயிலைக்கொள்ள விரும்பினுயா யின் வண்டுகள் மொய்க்குமபடி விரிந்த செருந்தி மரம் நிற்கும் முடுக்கில், பூ வேய்ந்ததுபோன்று பூக்கள் மலர்ந்திருக்கும் புன்னை ச சோலையில இவளை மணந்து செல்வதற்கு வருவாயாக.

—உழூப்பன்றி நாகன்குமரனுர்.

241 பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகள் வற்புறுத்துந் தோழிக்குச் சொல்லியது.

மலையிடத்துள்ள மூங்கிலின் இளைய முளை காய வும், மூங்கிலின் தண்டு ஒலிக்கின்ற பெரிய காடு வெம்பவும், மழையை மறந்து அருவி வறண் டிருக்கும், அச்சந்தரும் அகன்றவிடத்தே, தாகங் கொண்ட தனித்த முதிர்ந்த கலைமான், கானல் நீரை மழை என்று நினைத்து ஓடும். ஓடி அவ்விடத்தை விட்டு நீங்காது வாடிய தலையுடைய புதிய கொடிய காட்டிடத்தே வருந்தி உறையும். அங்கு வழியிடத்தே நின்ற நெல்லியின் இனிய சுவையுடைய திரண்ட காய்கள் உருண்டையாகிய கழங்குக் காய்கள்போலப்

பரந்துகிடக்கும். தலையிலே பஞ்சுபோன்ற மயிருடைய செங்குரங்கு அவைகளை எடுத்து விளையாடும். அம்மர மருங்கிலுள்ள மலையைக் காதலர் கடந்தார். தோழி! கேட்பாயாக.

" அவர் வெறுப்பில்லாது கொண்ட வெருஉத நட்பினால் இனியவர் என்று சொல்லும்படி வெறுக்காது அருள் செய்வார்," என நீ நலலவற்றைக் கூறினாலும் பிரியாத காதலோடு நம்மிடத்தவரா யிருந்தவர் பிரிந்தார்

— காவன் முல்லைப் பூதனார்.

242 குறிஞ்சி

இது, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது.

அரும்பு முதிர்ந்த வேங்கையின் அசைகின்ற மெல்லிய கிளையிடத்து வண்டு முறுக்க விழ்த்த பூவின், பொன்னை ஒத்த நுண்ணியதாது, நீலமணி போன்ற தோகையிடத்தில் உதிர, மயில் சோலையிடத்தே ஆடும். இவ் வகையான சோலையிடத்தே பசிய தாளுடைய செந்தினை வளைந்த குரல் ஈன்றிருக்கும தினைப்புனம் உள்ளது. அவ்விடத்தே சிவந்த ஆரமுடைய பசிய கிளியை நம்மோடு ஓட்டியவனது அழகு தந்ததினால் வந்த நோய் இதுவென அன்னை அறியாள்; நுட்பமான அழகுடைய இளந்தளிரை ஒத்த அழகுடைய என் மகள் நோயுற்ற காரணம் அறிய வேண்டுமென விரும்பினாள்; ஆகவே அவள் பல குறுணி அரிசியைப் பலியாகத் தூவி, நோயின் காரணத்தை அறியாத வெறியாட்டாளனை மனை

யிடத்தே கொண்டுவந்து, வெறியாட்டாடும் பெரிய களம் மங்கல முண்டாகத் தொழுது **மறியின் உயிரைப் பலிகொடுப்பாள்.**

ஆதலின் தோழி! தேன்கூடுவைத்த குளிர்ந்த முகையுடைய மலையிடத்துப, பெரிய மலை வெடிப்பிடத்தே உயர்ந்த சிறிய இலையுடைய சந்தன மரத்தின் மெல்லிய கிளை தீண்டி, மேலே இருக்கின்ற தேன் கூட்டை அசைக்கும் உயர்ந்த மலையை உடையவனது மார்பை, (ஆய்மறி உயிர் வழங்குமுன்) யாம் சென்று, செல்லவும் வரவும் சுழல்கின்ற தூரத்தே விளங்குகின்ற வளை உடைய முன்கையும், நேரிய இறையுடைய பருத்த தோளும், நல்ல அழகழியாது பழைய அழகு எய்துமாறு, அருமபிவருகின்ற இள முலைகள் மார்பிடத்தே மறையும்படி பல முறை முயங்குதல் இயையுமோ?

(ஆய்பலிகொடுக்குமுன் மலைநாடனது மார்பை பழைய அழகு பெறுமாறு முயங்குதல் இயையுமோ எனச் சேர்த்துக் கொள்க.) —**பேரிசாத்தனார்.**

243 பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வற்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைமகள் ஆற்றேனென்பது படச் சொல்லியது.

அவரையின் அழகிய மலர்கள் இரத்தம்போல் சிவந்தன. வளைந்த துளையுடைய பவளம்போல இண்டங் கொடி பூத்தது. தாழ்பபூக்களைப் பூத்த குளிர்ந்த புதர்களிடத்தே பகன்றை, சுழல்கின்ற நுண்ணிய நீர்த்துவலை போன்ற வட்டமான இதழ்களை அணிந்திருக்கும். மழை பெய்யும் நீர் புதிதாக வருதல்

நின்றமையின் கருவாகிய கதிர்கள் விரிந்து வளைந்து வயலிடத்தில் விளங்கும். பசிய நெல் ஒலிக்கும் பசிய விளை நிலத்தைத் துழாவிக்கொண்டு கண்ணில்லாத வாடை விரைவாக வந்து தங்கினது. வாடையே! நீ வந்து நெடிது நிற்கின்றாய் எனத், தாங்க மாட்டாது வருந்தி பலவற்றைக் கூறிப்புலந்து உறைவார், துணை வரையில்லாத வாழ்க்கையவர். நம்மைச் சூழ்ந்த நிலைமையைக் கூறிப் பிரிந்த அவரது நிலைமையை அறிவேமாயின் நன்றாகும். அதுதான் இல்லையாயிற்று. அதனால் நாம் நீர் வடியும் கண்ணேமாக இனியதாகிய வாடை நமக்கு வருத்தமாகின்றது. இது நமது பழைய வினைப்பயனாகும்.

—கொடியூர் கிழார் மகனார் நெய்தற்றத்தனார்.

244 முல்லை

இது, வினை முற்றிய தலைமகன், தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

"பசையுடைய பச்சை நெய் தோய்த்தாற் போன்ற பச்சை நிறமுடைய குருவி (கிளி) உயர்ந்த கிளையிடத்தே இருக்கும். அது பகற்காலத்தே உறைந்த முதிய மரம் தனிக்கும்படி விட்டுப்பறந்து செல்லும். சென்று, மொட்டு விரிந்த முல்லை மலர் கலியாணப் பெண்ணின் கூந்தல்போல நாறும் முல்லைக் கொடிமீது வண்டின் கூட்டங்கள் தங்குவதைத் தடுக்கும். இவ் வகையான குளிர்ந்த மாலைக்காலம் வந்த விடத்தும், வராராயினும் அவ்விடத்து அவர்க்கு இனிதாயிருக் குமோ? தோழி!' என்று பல இதழுடைய மலர் போன்ற குளிர்ந்த கண்கள் சிவப்ப வருந்தும் துயரு டையளானாள். இவ்வாறு சொல்லித் தூதாகப்பாணன்

வந்தனன். பாக! நீயும் புல்லுமேய்கின்ற குதிரையை மிக விரைவாகப் பூட்டி நெடிய தேரை விரைவாக செலுத்துவாய் நாம் கருதி வந்த வினைமுடிந்தது.

—மதுரை — —

245 பாலை

இது, பொருள் கடை கூட்டிய நெஞ்சினைக் கழறித் தலைமகன் சொல்லிச் செலவழுங்கியது.

"உயிரினுஞ் சிறந்த மேலான பொருள் கொண்டு வருதற்கு நல்லது புரியும் அறிவினையுடையவராகிய அவர்," என வீட்டிடத்தே நினையும் அறிவுடையவளாவள் என் காதலி. அதனை நீ அறிந்தனையாயின் நீ பிரிந்து செலவாயாக

மழை பெய்யாமையின் வழியிடத்தே மூங்கில் உலர்ந்திருக்கும். அவ்விடத்தில் செல்கின்ற வியாபாரிகளைக் கொல்லும் கெட்ட வாழ்க்கையுடைய வலிய வில்லையுடைய இளைய ஆறலைப்போர் இருப்பர். அவர்களின் தலைவன் விடியற் காலையில் வரிகள் விளங்கும் பெரிய தோள்களும் வயிற்றிலே தேமலுமுடைய கள்ளுவிற்கும் பெண்டிர் இருக்கும் வீட்டிடத்து மகிழ்ச்சி கொடுக்கும் கள்ளைப் பெறுவன்; பெறுக, மதம் கன்னத்தை நனைக்கின்றதும் மன்றிடத்தே நின்று தனது புதல்வனின் தலையைத் தடவுகின்றதுமாகிய காட்டு யானையின் வெண்கோட்டைப் பெறக் கருதி போர்முனைபோன்ற அவ்வழிப் பக்கத்தே மறைந்திருப்பான். அவன் இருக்கும்படி அழகு பெற்ற நீண்ட அடியுடைய இலவ மரத்தின் அசைகின்ற கிளைகளில் தீச்சுடரை நெருங்கவைத்

தாற்போன்று விளங்குகின்ற பூக்கள் பூத்திருக்கும். அப் பூக்களிடத்தே குழல் ஓசையையுடைய தும்பி ஆரவாரஞ் செய்யும். அவ்விடத்தே குறிய மலையிடத்துக் கிடந்து காய்கின்ற வெள்ளிய எலும்புகள் வயிரமான காலையுடைய ஒட்டகத்தின் பசியைப் போக்கும், இவ்வகையான கல்லுடையதும் நீண்டதும் பல கவர் வழிகளையுடையதுமாகிய நாட்டைக் கடந்து அழகிய மாமை நிறமுடைய காதலி ஒழியும்படி செல்வாயாக, யான் வரமாட்டேன்.

246 மருதம்

இது, தோழி தலைமகற்கு வாயின் மறுத்தது.

கரகரப்பான உடலையும் பெரிய வாயையும் உடைய ஆண் சங்கு, நீண்ட மூக்குடைய ஆரல் மீன் நண்டைப்போல் திரிய, ஆழ்ந்த நீருடைய பொய்கையிடத்தே தனது துணையுடன் புணரும். இவ்வாறு நீர் மிகுந்த பெரிய வயலையும் புது வருவயினையுமுடைய ஊரனே! நீ பூவேய்ந்த கூந்தலுடைய விருப்ப மிகுந்த பரத்தையோடு, பூந்தாது நிறைந்த காஞ்சிமரச்சோலையுடைய அகன்ற ஆற்றிலே நேற்றுப் புனலாடினாய் என்று கூறுவர். அவ்வலரானது, காய்கின்ற கோபமும் வலியும் பெரிய புகழுமுடைய கரிகாற் சோழன், மிக ஒலிக்கின்ற கள்ளுடைய **வெண்ணியின்** வாயிலில் சிறப்புப் பொருந்திய மன்னரைப் பொருதிய, முரசம் ஒலிக்கின்ற போர்க்களத்தில், பதினொரு வேளிரோடு அரசர் மடிய, அவர்களின்

திரண்ட வலியைக் கெடுத்தபோது குறைவின்றி எழுந்த ஆரவாரத்தினும் பெரிதாகும்.

— பரணர்.

247 பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளது வேறுபாடு கண்டு வேறுபட்ட தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

கழுவாத முத்தாற கோத்த மாலை தூங்குகின்ற அழகிய முலைகளுடைய நலல மாட்சிமைப்பட்ட மார்பு தனிமையுறும்படி பிரிந்தவர் பொருள புரிந்து வந்து அருளாராயினர்.

கரிய கரடிக் கூட்டத்தின் அழல் எழும் வாயு டைய கடுவன், கரிய கொம்புடைய இருபபையின வெள்ளிய பூவின் கூர்போன்ற புற்றின் பெரிய தலை யைப் பெயர்க்கும். இவ் வகையான காடும கடத்தற கரிதென எணணார். பகைவர் மடிதலின் போர்முனை பாழ்பட்ட அவ்விடத்தே வருகின்ற ஆட்களைப் பார்த்துக் கொலைத் தொழில் வல்ல யானை சுரத்தைக் காவல் காத்து நிற்கும, இவ் வகையான இடையூறு டைய கவர்பட்ட வழிகளையும் அவர் நீந்தினர். நாறிய பிணங்களை விரும்பிச் சிறகுகளும் நீண்ட கழுத்துமுடைய பருந்துகள் கூடும் உயர்ந்த சிகர முடைய மலையைக் கடந்தோர், வாழ்வாராக.

—மதுரை மருதங்கிழார் மகனார் பெருங்கண்ணனார்.

248 குறிஞ்சி

இது, இரவுக் குறிச்சிறைப் புறமாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகன் கேட்பத் தோழி சொல்லியது.

தோழி! இரவில் நிகழ்ந்த நகைக்கத்தக்க தொன்றனைக் கேளாய்: ஆண் பன்றி, வலிய நாயைக்

கொன்று தனது வலிய குட்டியைத் தழுவிக்கொண்டு, குட்டிகள் பின் தொடர்கின்ற தனது இளைய கூட்டத் தோடு (குட்டிகளோடு) தொங்குகின்ற முலைகளு டைய பெண் பன்றி நீங்கக், காட்டை விட்டு அரிய வழியிடத்தே ஒடுங்கிய இடத்தில் ஆளைப் பார்த்து நிற்கும். இவ் வகையான அஞ்சாத பன்றியைக் கானவன, தொடுத்த கூரிய அம்புடனே குறுகினான். மூட்டு வாயுடைய தனது அம்பு செல்ல விலகாது அரிய வழியை மறிக்கும் அப்பன்றி, தனது பெரிய வலியை ஒத்ததென்று நினைத்து அவன் அதனை எய்யாது செல் வான். இவ்வகையான மலைநாடன், மிக்க (மற்) போர் செய்தலின் விரிந்து உயர்ந்து குவிந்த மார்பிடத்து அணிந்த பூக்கள் சோர்கின்ற மாலை, எருதின் ஏரிமீது இட்ட கயிற்றைப்போல அழகுடன் அசைய, வீட் டிடத்தே வந்து நின்றதை அன்னை கண்டாள். அவள் விரைந்து எனது முகத்தைப் பார்த்து நல்ல காரியம் என்று சொல்லி நகைத்துச் சென்றாள். —**கபிலர்.**

249 பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளது வேறுபாடு கண்டு ஆற்றுளாய தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

தோழி! கேட்பாயாக. பல நாளாக இவ் வூரிடத்தே எழும் அம்பல் எதற்கு.

பல பூக்களுடைய காட்டிடத்தே சிறிய நிழலில் இருந்து, மயிலிறகாற் கட்டிய மாலையுடைய மறவர் இளம் பசுவைக் கொன்று இறைச்சியைத் தின்பர். இவ் வகையான புலால் நாற்றமுடைய இடத்தை அளைந்து வந்த புழுதியையுடைய கோடைக் காற்

றின் ஓசையை, நீண்ட மலைச்சாரலில் இரையைத் தேடச் சென்ற வாள்போன்ற வரியுடைய புலி செய்த சத்தமென்று நினைத்து, மான் கூட்டம், வேறு வேருகப் பிரிந்து செல்லும் வழிகளில் பயந்து அலறி ஓடும். இவ் வகையான, மூங்கில் வாடுகின்ற உயர்ந்த மலையைக் கடந்து சென்ருர் காதலர். இவ்வாறு சென்றவர், நீண்ட வாரை இறுக்கக் கட்டிச் செய்ததும், வரிந்த தாழக்கோலை யுடையதுமாகிய தெளிந்த ஓசையுடைய கிணைப்பறை யுடன்பாடும் பாணர் இரப்பின், தினமும் பொன் கொம்புக்குப் பூண் இறுக்கிப் பொன்மாலை சூட்டிச் சாந்து பூசிய உயர்ந்து விளங்குகின்ற உயர்ந்த ஏரியுடைய எருத்தை முன்னே கொண்டுவந்து, மிகுந்த உணவுப் பொருள் களைக் குவித்து, உயர்ந்த தேரையும் யானையோடு கொடுக்கும், வளைந்த ஆபரணங்களும் பல வேறு பண்டமுமுடைய முசுண்டையின் வேம்பி ஊர் போன்ற எனது உயர்ந்த அழகு தொலையினும், அருளார்.

250 நெய்தல்

இது, தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகட்குக் குறை நயப்பக் கூறியது.

தோழி! கேட்பாயாக. மயங்குகின்ற துளிகள் நிறைந்த திரை வருத்துகின்ற ஒடுங்கிய நிலையுடைய புன்னையின் வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற பூங்கொத்து களின் நுண்ணிய தாது வரியாக உதிர்ந்து கிடத்தலில் கடற்கரையின் மெல்லிய மணல் மணங்கமழும். அவ் விடத்தே, அழகிய கூட்ட மாகிய ஆயத்தாரோடு

கலந்து விளையாடும்போது, தாமரை மொட்டு அலங்கரிக்கும் உயர்ந்த தேரையும் இளையரையும் பின்னே விட்டு, மாலையும் கண்ணியும் அணிந்த ஒருவன் வந்தான். வந்து எமது அழகிய வீட்டைப் புகுந்தான். புகுந்து யாதும் மறுமொழி பெறாதவனாய்ப் போயினான். அதற்குத் தாயகரிய துன்பத்தோடு பெரிய தோள்கள் சோர்ந்தாய். அதனால், அழகிய வலையுடைய பரதவர் வாழும் கடற்கரைச் சிறுகுடியிடத்தின் கொடிய வாயுடைய பெண்கள் பழிதூற்றலின், அதற்குக் கலங்கிக் கையிறை யிடத்து வளை நெகிழ்ந்த நம்மோடு இராககாலத்துத் துறையும் உறங்காதாகும் - இது ஏன்? தோழி! சொல்வாயாக.

—செல்லூர் கிழார்மகனார் பெரும்பூதங் கொற்றனார்.

251 பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளது வேறுபாடு கண்டு தோழி சொல்லியது.

கோசர், காற்றைப்போல் விரைந்து செல்வதும், வெற்றிக் கொடியுடையதுமாகிய அலங்கரிக்கப்பட்ட தேருடையர். அவர்கள் மிகப் பழைய ஆலமரமுடைய அரிய பெருமையுடைய **பொதியமலை** யிடத்தே இனிய முரசிடத்தில் குறுந்தடியால் அடிக்கும் ஓசை மிகும்படி போர்முனையை அழித்தபோது **மோகூர்** பணியாதாயினான். அதனால் பெரிய சேனையையுடைய புதிய **மோரியர்** பகைத்து வந்தனர். அவர்களின் அலங்கரிக்கப்பட்ட தேர்ச்சில்லு உருளும் பொருட்டுக் குறுக்கே கிடந்த வெள்ளருவி பாயும் பாறையை வெட்டிப் பதித்தனர். அப்பாறைகளுக்கு

அப்பால், முன் தன்னிடத்தினின்றும தப்பிய அழகிய நிறமுடைய வலிய புலியை, பெரிய நிலம் நெளியும்படி குத்திககொன்ற வெற்றியோடு குற்றமில்லாத வெள்ளிய கொம்புடைய யானை பாதுகாப்பினையின்றி உறையும். இவ்வகையான தேக்க மரம் நெருங்கிய சோலையுடைய தொலையாத வழியிடத்தே காதலர் சென்று, அரத்திஞல் அராவிச் செய்த அழகிய வளையல்கள் நெகிழும்படி செயதார். தோழி! கேட்பாய், அவரிடத்தே தூதும் செலறன. தோள்வாடி கூந்தலுடைய அழகிய நெற்றியிடத்துப் பசலைகொண்டு அழகிய விம்முகின்ற ஆபரணங்கள நெகிழும்படி சோர்ந்தன. வருத்தத்தோடு நாம் துன்பமுறும் அரிய துயரைக் கேட்டால நந்தனுடைய செலவதனைப் பெற்றாலும அவர் அவ்விடத்திற்றங்கார். —மாமூலனர்.

252 குறிஞ்சி

இது, தலைமகன் சிறப்புறத்தானுகத் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகள் சொல்லியது.

விலங்கு இடப்பக்கத்தே விழுதலாகிய அழியாத வெற்றியுடைய வேட்டையில், வாள்போன்ற வரியுடைய புலி நடுங்க, வெற்றியுடைய சிங்கம் உயர்ந்த நெற்றியுடைய யானையின் புகர் முகத்தே பாய்ந்து வெள்ளிய கோட்டில் தங்கும். இவ் வகையான, குளிர்ந்த வாசமுள்ள சோலையுடைய பெரிய மலைச்சாரலில் ஒரு வேலைக் கையிடத்தே ஏந்தித் தனியனாய் வருதலையும் அவன் அஞ்சமாட்டான். யானும் கண்ணீர் வடியும் கண்ணளாகி வருத்தத்தோடு தனியளாய் இருத்தலை ஆற்றமாட்டேன்.

தோழி! யாது செய்வோம். இண்டங்கொடியின் பஞ்சுபோன்ற சூடுடைய விரிந்த குளிர்ந்தமலர் உதிரும்படி துளிகளை வீசி ஒளியோடு மழைபெய்த நடு இரவில, எறிகின்ற திரையின் நீர்த்துளி சிதறும் சிறிய அணையுடைய பெருங் குளத்தைக் காவல் காத்து நிற்கும் காவலனைப் போல அன்னையும் நித்திரையை மறந்தாள். (குளத்தைக்காத்தல் அணை உடையாதபடி).

253 பாலை

இது, தலைவன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

"தினமும் பசலை பரக்க, எனது உடம்பும் வருந்துகின்றது. சடுதியில் அன்னையும் அமைதியில்லாத முகத்தினளாயினாள். அலரோ, பொன்பூவணிந்த கொங்கரைத் துரத்தி நாடுகள் பலவற்றைக் கவர்ந்த பசும் பொன்னாபரணமணிந்த பாண்டியனது பொன் மிகுந்த பெரிய நகராகிய கூடலிடத்து எழுப்பிய இனிய ஓசையுடைய வாத்தியங்களின் ஒலியினும் பெரிதாகும். இவ்விடத்து நான் சில நாட்கள் உயிரோடு இருக்க மாட்டேன்போலும்," எனப் பலவற்றை நினைந்து வருந்தாதே, தோழி! கேட்பாயாக. பயப்படாத வடுகர் இருண்ட இரவில் அழகிய பசுக்கள் உய்யும்படி பகைமுனையைக் கடந்து பல பசுக் கூட்டங்களினிடையே பதுங்கியிருப்பர். இருந்து கூட்டமாகிய கோவலரின் நீண்ட கிழ்க்கை அடித்து அழைக்கும் அரவத்தை அறிவர். அறிந்து விளங்குகின்ற ஏரியுடைய நல்ல ஏற்றைத்தினம் களவாடி வரு

வர். அதன் தழும்பும் சொறியுமுடைய கழுததுத் தாழும்படி கட்டிய அழகிய உட்டுளேயுடைய மூங்கிற் குழாய் நிறைய உணவை வைததடைத்தூத தொழுவி னின்றும் கொண்டு வநது, மன்று நிறையும்படி நிற் கும் கன்ருேடு கூடிய நிரைகளோடு மேய்ச்சலுக்குக் கொண்டு செல்வர், வலிய தோளுடைய **வடுகர்.** வடுகரது தலைவனது பெரிய புகழுடைய **எருமை நாட்டி** லுள்ள அரிய வழியைக் கடந்து அவர் சென்ருர். சென்ருராயினும் குரும்பைபோன்ற மெல்லிய முலை யும, அரும்பிய சுணங்கும், இடையை மறைத்து இடைக்குக் கீழும தழைத்து வளரும் நீண்ட கூந்த லும், வானிடத்துச் சந்திரன் போன்ற பொட்டும், சந்திரனைப் பதிததாற்போன்ற அழகிய முகமும், ஒள்ளிய சூடு விளங்குகின்ற அசையும் காதணியும் உடையவளாகிய அவளது பார்வையை அவர் அயர்ந்து நினையாமல் இருக்கமாட்டார்.

—**நக்கீரர்.**

254 முல்லை

இது, வினைமுற்றி வந்தெய்திய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

நரை கலந்த வாசமுள்ள மிருதுவான கூந்த லுடைய சிவந்த முதிய செவிலித்தாயர் பலவகை யாகப் பாராட்டுவர். அப்பொழுது பொன் சதங்கை அணிதலால் அழகுபெற்ற சிறிய அடி, மணன் மிகுந்த முற்றத்தே நிலத்தை வடுச் செய்யும்படி நடவாள். வீட்டிலுறையும், சிவந்த காலுடைய புருக்கள், துணை யோடு குறுகப் பறந்து மேலே செல்லும்படி அவை களோடு விளையாடுகின்ற தோழிமாரைக் காணும்

தோறும் என காதலி என்னை நினைவாள். நல்ல நெற்றி யையுடைய அவளது தனிமையாயிருப்பதால் கலங்குகின்ற துன்பம் அகல, வேந்தனுக்கு உறு தொழிலின் பொருட்டு வேறு தேயத்துக்கு வந்த யாம் வினை முடித்தேம். அவ் வாறாதலின் நீயும், பந்தியில் நிற்றலை வெறுத்ததும் தேரை இழுக்கும் தொழிலில் வல்லமையுடையதுமாகிய குதிரை பூட்டிய அழகிய அலங்கரிக்கப்பட்ட உயர்ந்த தேரின் சில்லு அழுத்துதலின் நுண்ணிய மின்னற்கொடி போல பசிய பயிர் சிதைய, தவளமுல்லையோடு பொருந்தித் தண்ணென மணங்கமழும் பூக்கள் நெருங்கிய முல்லைக் காட்டின் நீண்ட இடம் பின் படும்படி, தேரைச் செலுத்துவாயாக.

ஏன் என்பாயாகில், யான் சொல்லிய காலம் நீடாமல், விரைவாக மாலை மணியால் குதிரையிடத்துள்ள எமது வருகையை அறிவிக்க ஊரை அடைந்து அவ் வழகுடையவளோடு யாம் மகிழ்ச்சி யெய்த

—மதுரை அறுவைவாணிகன் இளவேட்டனார்.

255 பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகள் ஆற்றுமை மீதூரத் தோழிக்குச் சொல்லியது.

உலகு இடம் விட்டுச் சென்றாற்போன்ற பெரிய நாவாய், புலால் நாற்றமுடைய திரை வீசும பெரிய கடலைக் கிழித்து இரவும் பகலும் அசைவில்லாது செல்லும். விரைந்து செல்லுகின்ற இயல்புடைய காற்று ஆட்ட மணற் குன்றுகள் உயர்ந்த மணல் செறிந்த அகன்ற துறையிடத்தே மீகான் கப்பலை

மாடத்தில் எரிகின்ற வெளிச்சத்தால் திசை அறிந்து கரைசேர்ப்பன். இவ்வாறு தம முயற்சியின் பொருட்டு சென்ற காதலர் பல நாட்கள் கழியாமல், வாட்டுகின்ற துன்பம் நீங்கும்படி வருவார். தோழி மருத நிலம் போன்று புனல் பொருகின்ற நமமூரிடத்திற புதரிடத்தில் காக்கணஞ் செடிபோன்ற பகன்றையின் பெரிய மலரின் அல்லி, பலாக்கனியின புறம்போன்ற பழமுடையதும் கூதளத்தின் இலைபோன்ற இலையுடையதுமாகிய பாகற் கொடியை அசைக்கும். இவ்வாறு அறனில்லாமல் அசைக்கின்ற பெரிய வாடை காவலுடைய மனையின் மாடத்தே இராக்காலத்தில வீசும. அதனால் திருந்திய ஆபரணங்கள் நெகிழ்ந்து பெரிய அழகுவாட நிரைத்த வளைகள்செல்லும் தோளேனுனேன். அவருக்குத் தூதாகச் செல்லும் அன்பினரைப் பெற்றால் நான் இவ்வாறு சொல்லி யனுப்புவேன்.

—மதுரை இளநாகனார்.

256 மருதம்

இது, தோழி தலைமகற்கு வாயின் மறுத்தது.

பின்னி வளர்ந்த வள்ளைக் கொடியின் நீண்ட இலைக் கூடலுள் நித்திரை கொண்ட பெரிய நக முடைய ஆமை, சுண்டி விட்ட கல்லைப்போல அகன்ற துறையிடத்தே செல்லும். சென்று திறந்த வாய் நிறைய நுங்கின் ஒழுகுகின்ற கள்ளை அருந்தும் அருந்தி மகிழ்ந்து நடக்கின்ற நடையோடு இனிய பெரிய வயலைக் கலக்கிப் பக்கத்தே உள்ள ஆம்பலின் மெல்லிய இலைகளிடத்தில் ஒடுங்கியிருக்கும். இவ் வகையான ஊரையுடையவனே. பொய் கூறு

தீர்; உனது மாயத்தை நானே அறிவேன். அதுதான் நாம் அறிந்திருப்பதை நீ யறியாய். நேற்று கரிய அழகிய கண்ணுடைய பரத்தையோடு அழகிய வையை யாற்றின் புதுப்புனலை உரிமையோடு ஆடினாய். அப் பரத்தையின் தோழியர் அதனை வெளிப்படாது மறைக்கவும் அது நில்லாது பெரிய கௌவையாயிற்று.

அழகிய பழைய புகழ் நிறைந்த பல பூக்களை உடைய வயலிடத்துக் கரும்பு நெருங்கிய சோலை யுடையது, பெரும புகழ்பெற்ற கள்ளூர். கள்ளூரிடத் தில் நல்ல நெறியுடைய இளம் பெண்ணின் கற்பை அழித்த அறனில்லாதவன் தானே அறியேனென்று கொடிய சத்தியஞ் செய்தான். அதனை விசாரித்த சபையார் தளிர் நிறைந்த பெரிய கிளை செறியப் பற் றிய நெருப்பிடத்தே அவனை இட்டுக் கொன்றனர். அப்போது அப்பெருமையுடைய சபையிடத்து எழுந்த ஆரவாரத்திலும் பெரிதாகும் வையை யாற் றில் பரத்தையோடு நீராடியதால் எழுந்த கௌவை.

—மதுரைக் கூத்தனார் கடுவன் மள்ளனார்.

257 பாலை

இது உடன்போகா நின்ற தலைமகட்குத் தலைமகன் சொல்லியது.

வேனிற்காலப் பாதிரியின் வளைந்த பெரிய தேன் பொருந்திய மலரின் வாடல் விடியற் காலத்தே சுரத் திடத்து நாறும். இவ் வகையான சுரத்திடத்தே, உள் மணியிட்ட சிலம்பணிந்த சிறிய அடிகள் சிவப்ப எம்மோடு வழியிடத்தாயினை. வருந்தேல் உனது பொலிந்த கூந்தல் நெருங்கும்படி வாரி அரும்பில்லா மல் மலர்ந்த பெரிய பூவுடைய ஆச்சாமரத்தின்

வண்டுகள் மொய்க்கின்ற மலரை வைதது வேய்ந்த உனது தேன் வழிகின்ற கூந்தல் தலையைத் துவளச் செய்யும். வண்டை ஓட்டிப் பாதுகாகக அறியாது, அழகாக மெல்லிய திரணட விளங்கும வளைகளை ஒலிக்கும் முன்கையும், மெல்லிய இறையுமுடைய பெருத்த தோளும் விளங்க வீசி நடக்க வல்லவளா யினை. கள்வர் பகை மிகுந்த கவர்பட்டுச் செல்லும் வழியைக் காறும்பொருட்டு ஏணி சார்த்திய கவர் பட்ட தளிர்களுடைய யாமரத்தின் நார் உடைய பக்கங்களில், யானை சாறைச் சுவைத்து உமிழ்ந்த சாரமில்லாத கோதுடைய சக்கை கல்லாத உமண ருக்குத் தீமூட்ட உதவும். இவ்வாறு துனபஞ் செய் யும் இம்மலையிடத்தே மெலலிய உச்சியுடைய கறை யான் புற்றில் ஒடுங்கியிருக்கும் இரையை விரும்பி வெள்ளிய பாம்பு விளங்கும்படி இளைய கரடி, இருந்து கவரும்.

—உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனர்.

258 குறிஞ்சி

இது, அல்ல குறிப்பட்டு பதிப்பெயர்ந்த தலைமகன் தன் னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

நெஞ்சே! அரிய காவலுடைய பாழி நகர் நன்ன னுதியனுக்குரியது. மழைய முதிய வேளிர் (மிக்க) பொன்னை அவ்விடத்தே பாதுகாத்து வைத்தனர். அவள் அப்பொன்னினும் அருமையுடையவள் என்று நீ நன்கு அறிவை. ஆதலின் அவளை மறப்போம் எனினும் அதற்கு உடன்படாய். குளிர்ந்த மழை தவழுகின்ற நீர் ஓடுகின்ற பெரிய மலையின் நடுவில

பெருங்காற்று வீசும். அவ்விடத்தே மயக்கந் தரும் இருளிடத்திற் சென்று வருந்துதல்போல மாயா திருப்பாயாக. நெஞ்சே கேட்பாயாக. தினமும், மெல்லிய தன்மையுடைய சிறுமியின் நல்ல மார்பை விரும்பிப் பாம்பு இரைதேடுகின்ற அச்சந் தரும் ஒடுங்கிய வழியிடத்து இரவிற் சென்றும் அவள் அருளும்படி பெறாய். புல்லென்ற கண்ணுடையை யாய் வருந்தி உலகத்தோர்க்கெல்லாம் பெரிய சிரிப்பு உண்டாகும்படி, காமம் கைகடத்தலின் உண்டாகும் பெரிய அரிய துயரைத் தந்தாய். —பரணர்.

259 பாலை

இது, உடன் போக்கு நேர்ந்த தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

வேலும் விளங்கினது. இளையரும் தொடுத்த தாரையும் கையினாற் கட்டியதழையையுந் தந்தனர். நிலம் நீரில்லாத வெம்மை நீங்க மழை பெய்தது. சோலைகளிடத்து, இலை சொரிந்து குறுகிய தளிர்களை நீட்டிய மரங்கள், நறியமலர்கள் வேய்ந்தனபோலத் தோன்றிப் பல பூக்களோடு தேனொழுகும்படி நெருங் கின. கானமும் மிக நல்ல பனி நீங்கிய இளவேனிற் காலத்து மாலைக் காலதது நிலா பாலெனப் பரந்து அழகு தரும். அம்மாலை தூதாக வந்தது போன்றது. நீயும் கலங்காத மனத்தளாகி எனது வார்த்தையை விருபபிக் கொள்வாய். விரும்பத் தகுந்த தகுதியுடை யவளே! தெற்றி. உயர்ந்தாலும், வயலைக் கொடி வாடினாலும், நொச்சியின் மெல்லிய இலையினுள்ள வளைந்த பூ வாடினும் உன்னிலும் அறியாமையுடை யவள் உன்னைப் பெற்ற அன்னை. துயரைத்

தாங்கி, உனது தமையன் மாரின் புலியை ஒத்த செருக்கைப் பார்த்து ஆலோசியாது அவன் இனனும் உன் முலைகளைத் தோய்வானாக. —கயமனார்.

260 நெய்தல்

இது, இரவுக் குறிக்கண் தலைமகன் சிறைப்புறமாகத் தோழியாற் சொல்லெடுக்கப்பட்டுத் தலைமகள் சொல்லியது.

சூரியனை சரிந்தது; மலைகள் நிறம் விளங்கின; வண்டின் கூட்டங்கள் மலர்களிற் பாய்ந்து ஊதின; தாழஞ் சோலைகளில் கடற் குருவிக் கூட்டங்கள் ஒலித்தன; திரைகள் ஒலி அடங்கின; படவுகள் மீன் பிடிக்குந் தொழிலை மறந்தன. கரையிடத்தே ஆடுகின்ற நண்டுகள், புற்றிடத்தே சென்றன; செக்கர் வானம் தோன்றினது. துணையைச் சேருகின்ற அன்றில் கடற்கரைப் பனையின் உள் மடலிடத்தே சேர்ந்தது. கழியிடத்துள்ள மலர் கமழ்கின்ற வாயை மூடின. சோலையிடத்து வீட்டருகின் நின்ற புன்னையின் நறிய பூக்கள் பொன்னிறங் கொண்டன. இவ்வாறு பகல் மெல்ல மெல்லக் கழிந்து இராவானது. யான் இப்பொழுது என்ன துயரை அடைகினறேன். முதிய மரத்திலுறையும் பிளவுபட்ட வாயுடைய அன்றில் சடுதியாகக் குழறும், பேய் திரியும் நடுச்சாமத்தில், நெஞ்சை இழுக்கும் வருத்தஞ் செய்த அன்பரது அறிவை மெச்சினேன். —மோசிக்கரையனார்.

261 பாலை

இது, புணர்ந்துடன் போயின காலை இடைச்சுரத்துப் பட்டதனை மீண்டு வந்தகாலத்துத் தலைமகன் தோழிக்குச் சொல்லியது.

நீ காட்டுப் பாதிரியின் விளங்குகின்ற கரிய தகடு போன்று ஒளிதரும் பூ வேனிலுக்குப் பூத்த புனலிப்

பூவோடு விரவித் தெரியும்படி அழுங் கூந்தலிடத்தே சூடு. மெல்லிய பூங்கொத்துகளையுடைய [illegible] கள் [illegible] கும் ஆச்சாவின் மலராய் செருந்தி [illegible] அரும்பிய விளங்குகின்ற மணி ஒலிக்குமாறு [illegible] வீசிச் சிலம்பு ஆரவாரிக்க மெல்லிய ஒதுக்கத்தோடு [illegible] மெல்ல நடந்து உவந்து அழகிய முறுவலை [illegible] கும்படி. செல். என்றேன். அவள் [illegible] அஞ்சி விரைவாக ஒருக்கடுத்த பார்வையை [illegible] அழகு பெறச் சரிந்து நின்று தன் இமைப்புடைய [illegible] கண்டு யாமும் நெருங்கிய கல்லுடைய [illegible] செவ் வேலமாய், அவ்விடத்தே தங்கினோம். [illegible] யானையைக் கொன்று [illegible] (கண் ண்டு) களித்து (ஆரவாரிக்கும்) [illegible] பிடத்தே ஒலிக்கும் [illegible] யின் [illegible] (கேட்டுத் தங்கினோம் [illegible])

—பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ

232 குறிஞ்சி

இது, இரவுக்குறிக்கண் தலைமகட் புணர்ந்து நீங்கும் தலைமகன் தன் னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

பழங்கொல்லையுடைய பாறிய காட்டிடத்துக் கொடிகளை மறுத்துப், பல எருதுகளைப் பூட்டி உழுது, சிவந்த மண்ணுடைய நிலத்தே விதைத்த பயறு, செய்யப்படும்வினையிறுதல் செருக்க வளர்ந்து, நெருங்கிய பசிய இலையுடையதாயிருக்கும். அப்பசிய பயற்றிடத்தே பசுப் புகுந்தாற்போல பொய்ம்மொழி யுடைய கோசர் தந்தையின் கண்களை அருளின்றிப்

பிடுங்கிக் குறறப்படடனர். அச்சிறுமையைப்போல, இவள், உண்கலத்திலுணணுள். வெளளை உடை உடாள; சினமே உருவு கொணடது போலானுள். வீரம் மிகுந்த சேனையும் வெறறியுமுடைய குறும்பியன், போரில் நலல பெருமையுடைய திதியனுக்கு (அக் கோசர்மீது, கோபமுணடாகுமபடி கூறி, அவனுல் அககோசரின இனிய உயிரைப் போககினுன். அதைக்கண்டு சினமாறிய அன்னிஞிமிலி போல யாம பெரிய மகிழ்ச்சி உடையேமாயினேம். பூக்களாற பொலிந்து அருவி நீர் ஒலிக்கின்ற நீர் விளங்கும மலை யிடத்து, நுண்ணிய பல துளிகள் பறறைகளை நனைக் கும், வண்டு மொய்க்கின்ற கள்ளின கொடையால் மகிழ்கின்ற பேகனது பெரிய மலைபோல, நாற்றங் கமழ அழகிய இனிய வார்த்தையுடையவள வந்த வாறு என்னே! (புதர்களை மேலே கொண்ட கல் மாமலை எனக்கூட்டுக.) —பரணர்.

263 பாலை

இது மகட் போக்கியதாய் சொல்லியது.

அலைசகின்ற திரையுடைய பொருங் கட லிடத்தே, சூரியன், விளங்குகின்ற கிரணங்களைப் பரப்பி உயிர்கள தொழும்படி தோனறும். தோன்றி நீர்நிலைகள் வறறுமபடி பரந்து, நல்ல நிலம் பசுமை யறறுப் பயன் கெடும்படி வறட்டும். இவ் வகை யான காலத்து பல வேறு கவர்பட்ட வழிகளை யுடைய பெரிய காட்டிடத்து, வழிச் செல்லும் புதிய வர்கள் வருவதைக் காணும பொருட்டு விலலுடைய ஆறலைப்பார். உயர்ந்த யாமரத்தின் கொம்பர்களில்

ஏறியிருந்து பார்ப்பர். இவ்வகையான அரிய சுர வழியே என் மகளைக் கொண்டுசென்ற கொடியவனது வஞ்சகமான துணிவை யான் முன்னம் அறியேனாயினேன். அறிந்திருப்பேனாயின், ஐயோ! விளங்கும் வேலையுடைய சேரன் விரும்பிக் காக்கின்ற வஞ்சிநகர் போன்ற எனது அழகிய மனை விளங்கும்படி, அழகிய நெற்றியுடை மகளின் அரும்புகின்ற முலையின் அகலத்து இன்பமான நுயிலைத் துன்பமில்லாது அவன் கொள்ளுமாறு இனிதாகச் சேர்த்திருப்பேன்.
—கருவூர் கண்ணம்பாளனார்.

264 முல்லை

இது, பருவங்கண்டு வன்புறை எதிரழிந்த தலைமகள் தோழிக்குச்

மழை இல்லாத வானிடத்தில் நட்சத்திரங்கள் விளங்கினாற்போல குழை நெருங்கிய முசுண்டை வெள்ளிய பூக்களைப் பூத்திருக்கும். அம் மலர்போன்ற வரியுடைய வெண்காந்தளின் வளைந்தகுலையிடத்துள்ள வெள்ளிய பூவைக் கவர்பட்ட கோலுடைய இடையர் மிகவுஞ் சூடியிருப்பர். அவர்கள் இராக் காலத்து மழைக்கு வருந்திய பல பசுக் கூட்டத்தோடு, நீர்வடிகின்ற மாலையினராய் ஊரிடத்தே செல்வார்கள். மிகவும் நாட்பட்டு வந்த மழைக்கு நீர் மிகுந்து எழுந்த வேகமாயோடும் நீர் தெருக்கள்தோறும் பாயும். பெரிய ஓசையுடைய முழக்கத்தோடு சிறந்து மிகவும் இருண்டு கூதிர் நிற்கின்றது. இக்காலத்து எமது நிலைமையைக் காதலர் அறியாராயினும், அவர் தமது நிலையை அறிந்தாரோ? அவர் உயர்ந்த நடை

யும் காய்கின்ற சினமும் உடைய யானை, இருள் போலச் சூழ்ந்து நிற்க, அஞ்சும்படியாகத் தங்கிய சேனையையுடைய கொடிய கோபமுடைய அரசனது பாசறையிடத்தார். —உம்பற்காட் இளங் கண்ணனார்.

265 பாலை

இது பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகள் ஆற்றுமை மீதூரத் தோழிக்குச் சொல்லியது.

தோழி! கேட்பாயாக. விளங்குகின்ற விடத்தே யுள்ள அறலைப் போன்ற சுருண்ட கூந்தலையுடைய பாவைபோன்ற நாம் இரங்கும்படி, நம்மைத் துறந்தார். அதனால் ஒள்ளிய வளைகள் நெகிழும்படி சோர்ந்து வருத்தத்தோடு கண்களிடத்தே நீர் சொரிந்து இருக்கின்றோம். அவரோ மலையை யடைந்தனர். அவ்விடத்தில் வலிய வில்லையும் கொடிய பார்வையையுமுடைய ஆறலைப்போர் இனிய ஓசையுடைய இடியேற்றை வெட்டி எடுத்ததுபோன்ற நிணம் பொதிந்த இறைச்சியை நெருப்பில் வைத்தெடுப்பர்; அச்சந் தரும் பேய்போல வெள்ளிய நிறமுடைய ஊனை வேட்கை நீங்கத் தின்பர்; குற்றந் தீர விளைந்த நெல்லாற் சமைத்த கள்ளைப் பருகி மகிழுவர். புலால் மணக்கும் வாயராயும் கழுவாத கையராயும், குடுமியுடைய கூகைகள் திரண்டிருந்து குழறுகின்ற, சிறிய ஊரின் பக்கத்திலுள்ள மராமரத்தின் கீழ்த் தூங்குவர். இவ்வகையினதும், சிவந்த நெற்றியுடைய யானையுடையதுமாகிய வெங்கடமலையைச் சார்ந்த போர் முனைபோன்ற அரிய சுரத்தைக்

கடந்தவர் நம்மினும் பெரிதாகக் கருதிய பொருள், புகைபோற் பொங்கி எழுந்து ஆகாயத்தில் உயர்ந்து ஊருவதும், பனி நெருப்புக் கொடிபோலத் தெரி கிறதுமாகிய, இமயமாகிய சிறந்த மலையை ஒத்ததோ? பல புகழ் நிறைந்த வெல்லும் போரையுடைய நந்தர் அழகு மிகுந்த பாடலிபுரத்தில் கூடித் கங்கை நதியில் மறைத்து வைத்த திரவியமோ? (பொருள், திர வியமோ என்று சேர்க்கவும்.) —மாமூலனார்.

266 மருதம்

இது, பரத்தையிற் பிரிந்து வந்து கூடிய தலைமகற்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

கரைகள் நிறையும்படி நீண்ட பரப்பில் புதுப் புனல் உயர்ந்து பாய்ந்தது. அப்பொழுது நேர்ந்த வலிய களிற்று யானையைத் தெப்பமாகத் தழுவி, நரந்தப் புல் நாறும் குவிந்த கூந்தலுடைய இளைய பரத்தையோடு புனலாடினாய்; நீராடும் உடையோடு நீரிடத்தே திரிந்து ஆடிய அவளது உயர்ந்த அழகிய கண்களைப் பார்க்குந்தோறும் பார்க்குந் தோறும நீங்காயாய் காமங் கைகடத்தலின் நாணிறந்து அவ ளுடன் ஆடினாய், என்று கூறுவர்.

யாழ் ஓசையுடைய வீதிகளுடைய திருக்கு அரசனாகிய கூரிய வாளுடைய எவ்வி தனது புலவர் கேளாத நெடுமிடலைக் கொன்றான். (அதனால்) பசிய ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்படாத அரிமணவாயி லிடத்துள்ள உறந்தூரிடத்து அவன் விடியற்காலையில் கள்ளுடைய பெருஞ் சோற்றுவிழா எடுத்தான். அவ் விழா ஆரவாரம்போல நீ பரத்தையோடு புனலாடிய கௌவை பெரிதாகின்றது.

அயலே உள்ள வயலுழவர் எழுப்பிய பெரிய ஆரவாரத்துக்குப் பயந்து பறந்தமயில் தெய்வமகளிர் உறையும் மலையிடம் அழகுபெறவந்து தங்குவதும. அழகிய மணிவிளக்குடையதுமாகிய சீரலைவாயிடத் துறையும் போர் மிகுந்த முருகன் மீது நீ இப்போ செய்த சத்தியம் எமக்கும் பெரிய துனபத்தைத் தரும்.

—பரணர்

267 பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளது ஆற்றுமை கண்டு ஆற்று ளாகிய தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

நெஞ்சை இளகப் பண்ணத் தக்கவறறைக்கூறி அன்பு கலந்து நீங்காத வஞ்சினஞ் செய்த காதலர், சென்ற கருமம் முடித்துக் கொள்கை (மறநதிருத் தல்) வேறுயிருத்தல் ஏன்? என்று நினைந்து வருந்து தல் பெரிதாயினை.

கோடைக் காற்று, கொம்பரிடத்தே பாய்ந்து இருப்பையின் பூவை உதிர்க்கும், அஞ்சத்தக்க அக் காட்டிடத்து இருப்பையின் குவிந்த முகிழகள் காட் டுப் பூனையின் அடிபோல் இருக்கும். அதின மிகுதி யான பூக்கள், கொம்பைக் கடைந்தது போலிருக் கும். அப் பூக்களை காலிடத்து மிக்க மயிரினை யுடைய கரடி பொறுக்கி உண்ணும். மைபட்டது போன்ற கரிய முகமுடைய குரங்கின் கூட்டம் பசுமையற்ற நெடிய மூங்கிலிற் பாய்தலின், விரை வாக மூங்கிலினின்றும் விழும வெண்ணெல், பாறை யில பரந்து கிடக்கும். அந்நெல் நகததினுல் நெரிக் கும் ஓசைபோல் பொரிந்து பொங்கும். இவ் வகை

யான பல மலைகளிடத்துள்ள அரிய பல வழிகளைக் கடந்தவர் பழியுடையவரல்லர். இனியும் நமக்கு அருளியவரை நினைந்து தெளியாத, விளங்கும் அழகிய வளைகளை நெகிழ்ந்ததோளே, தவறுடையது தோழி! (தெளியாத தோள் எனக் கூட்டுக.)

— பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ.

268 குறிஞ்சி

இது, குறைவேண்டிப் பின்னின்ற தலைமகனுக்குக் குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகட்குக் குறை நயப்பக் கூறியது.

தோழி! கேட்பாயாக. பொறியும் வரியுமுடைய பூப்போன்ற நெற்றியுடைய யானையோடு புலி, போர் செய்தலின் குறைந்த இரத்தம் பிரண்ட இடத்தின் புலால் நாற்றத்தை வேங்கைப் பூவின் மிக்க நாற்றம், காட்டுமல்லிகைப் பூவோடு சேர்ந்து மாற்றுகின்ற மலைநாடனோடு, குற்றமில்லாத காமங் கலந்த காதல் உண்டெனில் நன்றாகும். ஆனால் நீ அதனை அறியாய் போல ஆராயாது கூறுகின்றாய். நாணமும் நட்பும் இலாதார், யான் ஒருத்தியை யன்றி இவ் வுலகத்தில் வேறு யாரும் இல்லை. இனிய உயிர்போன்ற உன்னோடும் ஆராயாது, முழையுடைய மூங்கில் இலைகளுடன் மிகுந்து நிற்கும், பெரிய புகழுடைய எமது தந்தையின் அரிய காவலை ஆராய்ந்து பார்த்துப்பின் வருந்தாத செயலாகிய பெரிய பழியல்லாததனைச் செய்தேன். —வடவமண்ணக்கன் பேரி சாத்தனார்.

269 பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.

வளை அணிந்த தோள்கள் உயர்க; வருத்தமுந் தீர்க; நெளிந்த கரிய கூந்தலில் மாலையும் அணிக. ஏறுகளையுடைய பசுக்கூட்டம் திரும்பிச் செல்லத் தாம் செல்லாது நின்று, பூண் இறுக்கிய வெள்ளிய வேலுடைய வீரரை (வெட்சி வீரர்) எதிர்த்த அஞ்சா நெஞ்சுடையவர்களின் நல்ல புகழை நிறுத்தும் பொருட்டு வீரக் கழலணிந்த வீரர், மாண்டவர்களின் பல புகழ்களையும் எழுதிய கற்களை, யானை மடிந்து கிடந்ததுபோன்ற குறிய குன்றின் பக்கத்தே நாட்டுவர். அவைகளை முழுக்காட்டி நல்ல மயிற் பீலிகளின் ஈரமான பக்கங்கள் தெரியும்படி அம்பினால் அறுத்த நீண்ட தோல்போன்ற சிவந்த கரந்தைப் பூவாற் கட்டிய மாலையை வரியுடைய வண்டுகள் ஆரவாரிக்கும்படி சூட்டித் தமது ஊருக்குச் செல்வர். இவ்வகையான அரிய சுரத்தை நமது காதலர் கடந்தார்

மதியின் தன்மையைப் பெற்றுக் குளிர்ந்த தண்ணிய மழை பெய்த காலைகளில், பொன் காசு நிறைத்த பக்கம் உயர்ந்த அல்குலிடத்து அழகிய நிறமுடைய மாவின் பூவோடு கூடிய தழை அசையும்படி ஒலித்து எழுகின்ற சந்திரன்போன்ற முகத்து, வாத்தியத்திலெழுந்த தெளிந்த ஓசைபோன்ற இனிய ஓசை பிறக்கவும், வண்டற்பாவையை உட்டுறையிற் கொண்டுவந்து, அழகிய நெற்றியுடைய பெண்கள் குரவை விளையாடுவார்கள். இவ்வகையான, பெரிய நீருடைய கடற்கரைச் சோலையுடைய குடியிருப்பாகிய வானவரது சிறுகுடியிடத்தில் வணங்கி நிற்கின்ற

நெல்லின் புது வருவாயுடைய மருத நிலத்தே காலையில் வாய் அவிழ்ந்த அழகிய செங்கழுநீர்போன்ற நின் கண்களின் நீரைத் துடைக்கும் பொருட்டு (அரிய வழியைக் கடந்து சென்றவர்) விரைந்து வந்தார்

270 நெய்தல்

து. பகற் குறிக்கண் வந்து நீங்கும் தலைமகனைத் தோழி வரைவு கடாயது.

பெரிய இதழுடைய குவளை கரிய கழியிடத்தே மலரும். அதனைப் புலால நாறும் வீதியிடத்தே சிறுகுடிகளையுடைய கடற்கரையூரிடத்து மீன் கூட்டங்களைப் பிடிக்கும் பரதவர் ஞாழற்பூவொடு சூடுவர். இவ்வாறு இவர்கள் சூடுகின்ற மாலைக் காலம் தனிமை செய்தலினால் தோள்கள் நெகிழ்ந்தன. சிவந்த இறால் மீன்களைத் துழாவியதும் துளிகளை வீசுகின்றதுமாகிய பெரிய திரை பெரிய அடியுடைய புன்னையின் வளைந்த கொம்பரை நனைக்கின்ற கடற்கரைச் சோலையுடைய துறையை இவள் நோக்குவள். நோக்கிக் கொய்த பிடரி மயிருடைய குதிரையும், கொடைக் கையுமுடைய அரசனாகிய நல்ல தேரையுடைய குட்டுவனது கழுமலம்போன்ற அழகிய, மாந்தளிர்போன்ற மேனி பழைய அழகுகெட உறங்காத கண்ணையளாய்க் கலங்குவாள். கடவுள் உறையும் மரத்தின்மீது முள்ளாற் பின்னிச் செய்த கூட்டில், சேவலோடு புணராது அன்றிற் பேடை துன்பத்தோடு உறையும் இராக் காலத்தும் நீர் உமது ஊரை நினைந்து செல்கின்றீர். யானோ இதற்கு வருந்துகின்றேன். —சாகலாசனார்.

271 பாலை

இது, செலவுணர்த்திய தோழி தலைமகளது குறிப்பறிந்து தலைமகனைச் செலவழுங்கச் சொல்லியது.

பொறியும் வரியுமுடைய புறவின் சிவந்த காலுடைய சேவல் சிறிய புல்லிய பேட்டோடு தூர தேசத்துக்குச் செல்லும். சென்று ஐதமணலுடைய வழியிடத்தே கோடாங் கருகளை ஆராய்ந் தெடுத்துண்ணும். உண்டு வரியுடைய மரங்கள் வாடி நிற்பதும், மழை நீங்கியதுமாகிய பெரிய இடத்தே, குறிய மலையின் பக்கத்தே இடையூறுடைய சுரத்தைக் கடந்து தூரத்திலிருந்து வந்த தாகமுடைய புதிய மாக்களின் போகின்ற உயிரைக் காத்த சுவையுடைய காய்களுடைய நெல்லியின் பல காய்களுடைய தளிரில் இருந்து குறுகுறுக்கும இவ் வகையான காட்டைக் கடந்து அவ்விடத்தே சென்று தேடப்படும நிலையில்லாத பொருள் தேடும் கருமத்தைநினைந்தனிராயின் நீர் நினைத்த கருமம் விரைவில் முடிவதாக.

இவளுக்கு, களிப்பு மிகுந்த கள்ளும் அழகிய தேருமுடைய அவியனது நாட்டிடத்தே அழகிய இளம் மேகங்கள் சூடித்தோன்றுகின்றவும், பழங்கள் தூங்குவனவுமாகிய மலை வெடிப்பில் உயர்ந்து வளர்ந்த மூங்கிலின் கணுக்களின் இடைபோன்ற பெரிய மிருதுவான தோள்களில் அணிந்த அழகிய ஆராய்ந் தெடுத்தவளை கழலுமாகில், நீர் பிரிந்து உறைகின்ற நாட்டில் அதற்கு மருந்தும் இருக்கின்றதோ?

—காவிரிப்பூம் பட்டினத்துச் செங்கண்ணனார்

272 குறிஞ்சி

இது, இரவுக்குறி வந்த தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்த் தோழி சொல்லியது.

பெரிய புலியைக் கொன்ற பெரிய கையுடைய யானையின் புலால் நாறுகின்ற புகர் நிறமுடைய நெற்றியைக் கழுவ, இராக்காலத்தே தெய்வப் பெண்கள் உறைகின்ற உயர்ந்த சிகரம் அருவியைத் தரும். அதனது அச்சந் தருகின்ற வெடிப்புடைய முழையின் இருளை வேலின் மின்னல்போன்ற ஒளிபோக்கும். செல்லுகின்ற வழியை வேல் விளக்கத் தனியராய் வந்து பணிதலை முனியாது நீர் வடிகின்ற மலைச்சாரலிலே சேற்று நிலத்தே நெருங்கி வளர்ந்த காட்டு மல்லிகைப் பூவோடு கூதாள மலரை நெருங்க வைத்துக் கட்டிய கண்ணியை, வாசங் காற்றுடன் மணக்க, அசையும்படி அணிந்த தலைவர், பாறையிடத்து மிளகு கொடி வளர்கின்ற தோட்டத்திலுள்ள, குறிய இறைப்புடைய குடிலாகிய நமது வீட்டிடத்தே வருவார். அதனால் உடல் பூரித்த மகிழ்ச்சியாலாகிய நமது நிலையைக் கண்ட அன்னை இது முருகனால் நேர்ந்த தென நினைத்து, முருகனைத் துதித்து, இரத்தத்தோடு கலந்த செந்தினையைப் பலியாக நீரோடு தூவி, முருகவேளை வழிபடுவளல்லளோ? பொன் போல மலர்ந்த வேங்கை மரத்தின் அசைகின்ற கிளைகள் அழகுபெற, நீலமணி நிறமுடைய மயில் கூவும் அழகிய நாடனோடு பொருந்திய நமது தொடர்பு என்னாகுமோ?

மதுரை அறுவை வாணிக இளவேட்டனார்.

273 பாலை

இது, பிரிவின்கண் தலைமகள் அறிவு மயங்கிச் சொல்லியது.

வானிடத்தே விசையாக எழுந்த கூத்தாளப் பூ மாலையைப்போன்ற, பசிய காலையுடை வெண் கொக்கு, பரந்த சிறகுகளை வளைத்து ஆரவாரத்துடன் செழுமை பொருந்திய இடங்களுக்குப் பறந்து சென்று பூக்களோடு பரந்திருக்கும். இவ்வாறு நிலம் ஈண் றணிமை நீங்கிய முன் பனிக்காலம் வந்தது. இக் காலத்தே அழகைக் கவர்கின்ற பசலை நோய் வருத்த வும் அவர் நமது துயரை அறிய மாட்டாரோ? அவர் அறிந்தாலும் அவருக்கு நம் மனத்தைப்போன்ற மென்மையிலலாமையில் எமது ஊரை நினைக்க மாட் டாரோ? எப்படியென்று நான் அறிவேன்? விம்மி எல்லையைக் காணமுடியாத பெரிய வாடைக் காற் றோடு, முலைகளின் இடையே தோன்றி வளர்கின்ற நோயாகிய இளங்கன்று, அசைவுடைய நெஞ்சத்தே வருத்தமாகிய கால் நீட்டி, ஊரவர்கள் தூற்றும் அம்பலாகிய அழகிய கிளைகளை விட்டு, ஆருத காத லாகிய விளங்கும் தளிரைப் பரப்பி, புலவர்கள் புகழ் கின்ற நார் இல்லாததாகிய இப் பெரியமரம், பூமிப் பரப்பெல்லாம் நிழல் செய்து, அலராகிய அரும்பைச் சொரியவும் அவர் வராதவராயினர். —**ஔவையார்.**

274 முல்லை

இது, தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

பெரிய விசும்பு அதிரும்படி முழங்கிப் பாத லத்தை இளக்கிக் கரைக்கும்படி பெய்து சிதறு கின்ற மழையையுடைய வானம், நடு இரவிலே பருவ

மழை பெய்தது. அப்போது ஆடுகின்ற தலையுடைய செம்மறியாட்டின் கூட்டத்துக்குக் காவலாக நீக் கடை கோலில் மூட்டிய சிறு தீயைச் சொருகித், திண்ணிய கயிறுடைய உறியிடத்தே பானையுடைய வனாய், உடம்படை துண்ணிய துளிகள் ஒரு பக்கத்தே நனைப்ப, தனைடை இன்றி, இடையன் செல்வான். அவன் இதழை மடித்துச் சீழ்க்கை அடிக்க அவ்வோசை சென்று ஒலித்தலின், துன்னும் ஆடு களைப் பார்க்கும் குள்ளநரி வெருண்டு முள்ளுடைய குறுகிய பற்றைகளுக்குள் ஓடும். இவ்வாறு அவன் செல்லும் முல்லை நிலக்காட்டிடத்தே உள்ள நறிய மல ருடைய முல்லை நிலம் சிறந்த கற்புடைய மெல் லிய சாயலுடைய சிறுமி உறையும் இனிய ஊராகும்.

—இடைக்காடனர்.

275 பாலை

இது, மகட்போக்கிய தாய் சொல்லியது.

எனது மகள், உயர்ந்ததும் ஓரிடத்தில் வைக்கப் பட்டிருப்பதுமாகிய பெரிய சாடியிடத்தே நிறைந்த நீரைச் சிறிய இறை கூடையினால் இறைத்துப் பாத்தியில் விட்டு வளர்த்த வயலைக் கொடியின் பந்தலின்கீழ் பந்தெறிந்தாடுவாள். ஆடிய இளமைத் தன்மையுடைய அந்தப் பெரிய மனைத் தலைவியைப் பார்த்து யான் வியர்வை நீரையுடையை, அதனை வெள்ளிய சாந்துப்பொடி போட்டு உலர்த்துவாய் என்று கழறுவேன். அப்பொழுது நல்ல நெற்றி யுடையவள் இனிய மழலைச் சொல் பேசுதலின்றி, இனிய உயிர்கலக்கும் வார்த்தைகளைக் கூறிப் பெரிய

சோறுடைய வீட்டின் கண்ணே என்னோடு இவ்விடத்து இராள்.

அவள் அயலான் ஒருவனின் காதலை நம்பித் திரண்ட அரையுடைய இருப்பையின் துளையுடைய வெள்ளைப் பூவைக், குட்டிகளுடைய கரடிக் கூட்டம் இருந்து உண்ணும் கொடிய மலையிடத்துள்ள அரிய வழியே சென்றாள். பெரிய நிலம் (வெப்பத்தால்) வருந்தும் துன்பமுடைய காட்டிடத்தே நேற்றுப்போனவள் பெரிய மடப்பத்தை யுடையவளாவள். ஐத அகன்ற அல்குலுக்குத் தழையைக் கொய்து அழகாக உடுத்தலின் இலை கூழையான நொச்சியின் கீழ் அவள் சிவந்த சிறு விரலால் வரியாகக்கீறி விளையாடிய வண்டலையுங் கண்டீரோ? கண்ணுடையவர்களே!

276 மருதம்

இது, தலைமகட்குப் பாங்காயினர் கேட்பப் பரத்தை சொல்லியது.

ஆழ்ந்த பெரிய பொய்கையிடத்தே இரையை நாடி மேலே வந்த ஆண்வாளை மீனை உண்ட நாரை, தன்னைப் பிறர் காண்பதை அஞ்சி, மெல்ல மெல்லக் காவலுடைய வீட்டினுள் புகும் கள்வனைப்போலச் சாய்ந்து ஒதுங்கும். இவ் வகையான துறையை உடைய ஊரனோடு உண்டாகத் தகுந்த நாணம் இனி இருக்கின்றதோ? எமது சேரியிடத்தே எம்மைச் சேர அவன் வரட்டும். செவ்வரி பரந்த கண்களுடைய அவனது மனைவி, காண, அவனது மாலையையும் ஆடையையும் பிடித்து ஆரியர் பெண் யானையாற் பழக்கும் பெரிய ஆண்யானைபோல எனது தோள்கள் தாறுக

எனது கூந்தலிற் பிணித்து அவனது மார்பைச் சிறை கொள்வேன். அவ்வாறு யான் செய்யேனாயின யான், அவாவுற்று இரந்தவர்களுக்கு ஈயாது ஈட்டியவனது பொருள்போலப் பரந்து வெளிப்படாது வருந்துவதாக, நான் ஓம்பிய எனது அழகு. — பரணர்.

277 பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் தலைமகள் தோழிக்குப் பருவங் கண்டழிந்து சொல்லியது.

தண்ணிய கதிருடைய சந்திரன், ஒளி நீங்கச் சாய்ந்து ஒளி மழுங்கிய தோற்றம்போல் நெற்றியின் ஒளி மறைந்தது. இவ்வாறாகவும கருமத்தை மேற்கொண்டவர் தளராத உள்ளத்தினராய், வேல் துணையாகச் சென்றார். அவர் சென்ற வழியிடத்து மிகவும் அச்சம் தரும் குரலும வாள்போன்ற வரியுமுடைய புலி பெரிய வாயுடைய பெண் புலியின் பெரும் பசியைப் (பார்த்துப்) பொறுக்கமாட்டாது, கரிய பனைச் சிறும்பு போன்ற பருத்த மயிரும் சிறிய கண்ணுமுடைய பன்றி வருவதைப் பார்க்கும். இவ்வகையான வழியிடத்தில் கடல்போன்ற இடத்தில பொந்துடைய மரத்தின் புகர் நிற நிழலில் வழிச்செல்லும் புதிய மாக்கள் களையாறி யிருப்பர். இவ் வகையான சுரத்தை வேல் துணையாகக் கடந்தவர் வாராத இப்பொழுது, ஆராய்ந்தெடுத்த ஆபரணமணிந்தவளே! கூரிய வாயும், அழல் எரிவதுபோன்று சிவந்த நெருங்கிய மயிரும் உடைய வீட்டிலுறையும் கோழியாகிய வீரமுடைய சேவலின் போர்புரிகின்ற கழுத்துப் போல, பரந்து பொங்கும் அழல்போன்ற முருக்கின்

விளங்கும் பூக்கொத்தை வண்டு உண்டு சிதைத்துச் சொரிந்த அழகுடைய இளவேனில் வந்தது. தோழி! நங்காதலர் வாராராயினர். (இளவேனிற் காலத்து வருவரெனச் சொல்லிச் சென்ற தலைவர் இளவேனில் வந்தும் வருகிற்றிலர் என்றவாறு.)

—கருவூர் நன்மார்பன்.

278 குறிஞ்சி

இது, இரவுக் குறிக்கண் தலைமகன் சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

கறுக்குக் கடலிடத்து நீரைப்பருகிய நிறைந்த வானம், முரசுடைய வேந்தரின் பல படையுடைய சேனையின் பரிசை நிறம் போன்றனவாகி வலமாக மேலே எழும். எழுந்து கோலிடத்தே கட்டிய கொடிபோல வளையும்படி மின்னும்; மின்னி நடு இரவில், அதிரும் ஓசையுடன் இடி. இடித்துப் பெரிய மலைமீது சூழ்ந்திருந்து மழை பெய்யும். அதனாற் பெருகிய ஒலிவிடும் அருவி பரந்து, நாளை, பெரிய மூங்கிற் கோல்கள் முறியும்படி திண்டி அழகிய குதிரை வருவதுபோல் நமது ஊரிடத்துள்ள பெரிய அகன்ற முன் துறையிடத்து வரும். மணி போன்ற உடம்பின் ஆயத்தாராலலங்கரிக்கப்பட்ட அழகு தொலையத் தாங்குதற்கரிய நோயைச் செய்த வனது அழகிய மலையினின்றும் வருகின்ற அந் நீரிடத்தே பவளமணியைப்போல் குளிர்ந்த கண்கள் சிவப்படையும்படி மத்தியானப் பொழுதில் மிக்க துயர் நீங்க முழுகுவோம்.

—கபிலர்.

279 பாலை

இது, பொருள் வயிற்பிரிந்து போகா நின்ற தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

நண்பர்களது வறுமையையும், உறவினரின் துன்பத்தையும் பற்றாது வாழ்பவர்களது செல்வத்தையுங் கண்டு ஓர் ஊரிடத்தில் வாழ்தல் கூடாது. பொன் போன்று விளங்கும் அழகு தேமலோடு நெருங்கி விம்மிய மிருதுவான முலைகளின் இடத்தை நீங்காதவருக்கு. இவ்வாறு, நடு இரவிலும் பகலிலும் நினைந்து நினைந்து எனது நெஞ்சைச், சுடும் கூரிய எரியாகிய ஆள்வினை மறைத்தது. யாம் மேற்கொண்ட முயற்சி மாரியைப்போல் நீங்காது. தினமும் காட்டிடத்தில் நடந்து யான் இவ்வாறு துன்புற அவள் துன்பப்பட்டுள தன்மையளாகுவளோ? இனிய யாழ் நரம்பிடத்துப் பிறக்கும் விளரி ஓசையோடு, பூங்கொத்துக்களைக் கோதி மகிழ்ந்து கூவுகின்ற குயிலோசையும் சேர்ந்து உறக்கத்தை எழுப்புகின்ற நீர் தெளிந்திருக்கின்ற காலை நேரத்தில் நம்மை நினைக்கின்றவளாகி, அழகாக நடக்கும் அன்னப்பேடையினும் மெல்லென நடக்கும், கரிய நெய்த்த கூந்தலுடைய மாயத்தைச் செய்பவள் துன்பமடைவாள்.

—இருங்கோன் ஒல்லை ஆயன் செங்கண்ணனார்.

280 நெய்தல்

இது, தலைமகளைக் கண்ணுற்று நீங்குந் தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

பொன் நெருங்கினாற்போன்ற விளங்கும் பூங்கொத்துடையதாயிருக்கும் செருந்திரமரம் அம்மலரை வேய்ந்த அழகிய கூந்தலையுடையவள் மண் உயர்ந்த கடற்கரையிடத்தே நண்டை ஆட்டி உலாவி விளையாடி இருப்பாள். இவ்வகையான அழகிய வளை

யணிந்த சிறுபறி அழகாற் சிறந்த பொருளைக் கூடை நிறையக் கொடுத்தாலும் பெறுத்தற்கரிய பெருமையுடையவள். அவ் வாறாயின், தரும வழியை அறிந்து, நாம் உறைகின்ற தேயத்தின் பக்கத்தே சென்று (அவள் தந்தையோடு) பெரிய நீருடைய கடற் கரை உப்போடு உழுதும், பெரிய நீருடைய கடலிடத்தே கட்டுமரத்தோடு சென்றும் ஏவல் புரிந்து பணிந்து அடுத்து இருப்பின், அவன் அவளைத் தருவானோ? அவள் பரந்த இரைதரும் கண்திரண்ட முத்துகளைக் கொண்டுவந்து வண்டு ஒலிக்கின்ற கடற்கரைப் பக்கத்தே பயில்கின்ற கடற்கரைச் சோலையுடைய பெரிய துறையுடைய பரதவர்மகளாவாள்.

—அம்மூவனார்.

281 பாலை

இது, தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகளது வேறுபாடு கண்டு ஆற்றாளாய தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

தோழி! தினமும் பெரிய ஆண்மைகளை யான் அச்சந் தரும்படி கூறி, தான் கூறிய சொற்பிழைக்கும் என்பதையும் அஞ்சாது காதலர் சென்றார். ஒடுங்கிய அழகிய இளைய மயில் போட்ட இறகை வானத்தைப் பிளக்கின்ற வில்லிடத்தே சுற்றி, அவ்வலிய வில்லின் அழகிய நாணின் விளிம்பிலே ஏற்றிய கணைக்குங் கூர்முடன் விரைவிற் செல்லும் கடிய கணையால் வலிமையடைந்தவர்களாவர் வடுகர். இவர்கள் முன்னே செல்ல மோரியர் தெற்குத் திசையில் வரவெண்ணிய வரவிற்கு, வானை முட்டும்படி உயர்ந்த பனிபடிகின்ற உயர்ந்த மலையைக் கடத்தற்கு தேரின் விளங்குகின்ற சில்லு உருளும் பொருட்டு வெட்டிப்

பதித்த பாறையைக் கடந்தார், பறை குறைந்தது போன்ற அலரை நமக்குத் தீர்த்துச் சென்றார். செய் வது அறிந்து கூறுவாய் தோழி ! —மாமூலனார்.

282

இது, இரவுக்குறிக்கண் தலைமகன் சிறைப்புறமாகத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது.

பெரிய மலைச்சாரலிலே வேட்டைக்குப் போன செறிந்த மூட்டு வாயுடைய அம்பும் வலிய வில்லு முடைய குறவன், தான் வேட்டையாடிக் கொன்ற யானையின் வெள்ளிய கொம்பைக் கொண்டு நீர் விளங்குகின்ற சாரலிலே நல்ல பொன்னை அகழ்வான். கண்ணைப்போன்று இமைக்கின்ற வலிய வயிரமணி விளங்கும்படி (அதிற் பட்டுக்) கூரிய நுனியுடைய வெள்ளிய கொம்பு ஒடியும். அதனால் கொம்பி னின்றும், தெளிந்த நீருடைய ஆலாங்கட்டிபோன்ற முத்து உதிரும். இவ்வாறு பெற்ற மூன்று வகைத் திரவியங்களையும் விலைகூறிச் சந்தனத் தடியைக் காவு மரமாகச் சுமந்துகொண்டு தேன் ஒழுகும் வேங்கைப் பூமாலையை அணிந்து செல்வான். இவ் வகையான நாட்டை யுடையவனுக்கு மிக இனிய பலாவின் பெரிய செல்வத்தையுடைய எங்கள் தந்தையும் மகட்கொடுக்க இயைந்தனன். அலர் தூற்றும் வாயுடைய இவ் ஊரவர்களும் அவன் மணத்தலும் வாயடங்குவார்கள். சாய்ந்த இறை யுடைய திரண்ட தோள்களைக் கொண்டாடி ஆயும் அவனுக்கே கொடுப்பதாகக் கூறினள். நாமும் மணக்கும் நாள் விரைவில் வருவதாக என்று அழ

கிய இறையுடைய மெல்லிய விரல்களைக் குவித்து வீட்டில் உறையும் கடவுளுக்குப் பலி இடுவேமாக.

—தொல்கபிலன்.

283 பாலை

இது. தலைவன்போக்கு அறிந்த தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

தங்காய், அழகிய நீண்ட கூந்தலையும் பெரிய தோள்களையும் உடைய உன்னை இவ்விடத்தில் விட்டுப் பிரிய எண்ணினர். அப்படியிருந்தும் உன்னுடன் செல்லுதற்கு அணிந்த பெரிய விருப்பம் மிகுந்தார். கவர்பட்ட கொம்புடைய புள்ளிமானைக் கொன்று அதன் தசையைக் கொண்ட சிறாரிடத்திலுள்ள பெண்கள் செல்லுமிடங்களில் தூரத்தே இருந்து கூவிக் குழறுவர். அவ்வாறிருந்தும் அம் மெல்லிய குரல் அச்சத்தை வருத்தும் நெடுந்தொறும் வழிச் செல்வோர் வருந்துவர். இவ்வாறான வழி போதற்கரியதாகும். அவ்வழி இவ்வாறிருப்பவும், கரிய மரங்களிடத்தே தழைத்த இலைத் தழை அடியிலிருந்து வளர்ந்து அழகு பெறவும், வாடைக்காற்று இருண்டு, வெப் பங்கொள, பெரிய வானத்தே பாய்கின்ற மழைத்துளி விழுந்தனைப்போல மெல்லிய குருத்துவிட, நல்ல பெரிய காட்டிடத்தே, (காலுக்கு) ஊட்டுகின்ற செம் பஞ்சின் சிறு பறந்தாற்போலத் தம்பலப் பூச்சி குளிர்ந்த நிலத்தே வரியாகக் கிடக்க, குளிர்ந்து இனிமையாயிருப்பதாக, எனக்கு இனிமையில்லாத பிரிவினைக் கண் உன்னோடு அவர் செல்லுதற்கு.

—மதுரை மருதனிள நாகனார்.

284 முல்லை

இது, வினைமுற்றிய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

சிறிய நெல்லியின் காயைக் கண்டாற்போன்ற குறுகிய விழியும், கூரிய பார்வையுமுடைய குறுமுயல் வளைந்த வரகின் வீங்கிய பொத்திலைய அருந்தும். அருந்திக் குவிந்த செவியுடையன வாய் வளைந்த கொடிகளுள் ஒடுங்கியிருந்து நித்திரை கொள்ளும். கொண்டபின் நித்திரை எழுந்து தன் துணையோடு போகும். போய் சிறுகுடி யிடத்துள்ள முற்றத்தே சிறிது நிறைந்திருக்கும் நீரைக்கண்டு உண்ணும். இவ்வகையான புல்லிய நிலத்தே உள்ள சிறுகுடியில் தினையினுற் சமைத்த கள்ளை யுண்ட வீரர் வளைந்த வில்லை ராய் வேட்டையாடச் செல்வர். சென்று முல்லை நிலக்காட்டில் மானை (வேட்டையாடி அதன் இறைச் சியை) அறுத்து உண்பர். இவ்வாறு அழகிய முல்லை நிலக்காட்டிடத்தது எம்மிலும் பார்க்கக் காமத்தால் மயங்கிய அழகிய மாமை நிறமுடைய தலைவி உறை யும் ஊர்.

—இடைக்காடனார்.

285 பாலை

இது, உடன்போக்கு உடன்படுவித்த தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

நம்மைப் பிரிந்து செல்லும் நீ, செல்வாயென்று மிக்க துயரால் வருந்தும் துயராகிய மன வருத்தம் ஓடித் தூரத்தே அகலும்படி. தோழி! பல முறை ஒரு வரை ஒருவர் தழுவிக் கொள்ளுவோம்வாராய்.

கூரிய பல்லுடையதும் ஊனில் விருப்புள்ளது மாகிய பெட்டை நாயின் மிக்க பசியைப் போக்குதற் குக் காட்டிற் சஞ்சரிக்கும் இளைய பெண்மான் அலை

றும்பாடி கலைமானின் ஓடுகின்ற தொடையை அறுத்த செந்நாய்க் கடுவன் வெய்யிலுக்கு வருந்தி இளைக்கும் வெம்மையுடையதாயிருக்கும், அரிய சுரம். அவ்விடத்தே வரியுடைய பெரிய வேங்கைப் புலியின் வயிரிய நகம்போன்ற, கற்கள் பட்டுக்கிழிந்த பல கிழிவுடைய உடையும் கிழிந்த குடையுமுடைய புதிய மாக்கள், உயர்ந்த மரத்திலேறி, இடியேற்றை விரும்பா மேலே எழுந்த, கூட்டத்தினின்றும் பிரிந்த எருவையின் ஆடுகின்ற செவியைப் பார்ப்பர். இவ்வகையான காட்டு வழியே, பெருத்த தோளும், குவளை மலர் போன்ற கண்ணும் உடைய இவள் நம்மோடு வருவர் என்று சொன்னார், உனது காதலர்.

—காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காவிரிக் கண்ணனார்.

286 மருதம்

வரைந்து கொள்வேன் என்று நீங்கித் தலைமகன் தலைமகளை ஆற்றுவித்துக் கொண்டிருந்தல் வேண்டுமெனத் தோழியின் கையைப்பற்றிக் கூறினான்; கைப்பற்றியது தன்னைப்பற்றிச் சூளுற்றதாகக் கருதித் தோழி சொல்லுகின்றது.

வெள்ளிய அழகிய பூண் பூண்ட, மெல்லிய கரும் புலக்கையானை, வள்ளிக்கொடிபோன்ற நுண்ணிய இடை அங்கும் இங்கும் அசைய, மீன் சினைபோன்ற வெள்ளிய மணலைக் குவித்து, காஞ்சி மர நிழலில் நின்று தம் சுற்றத்தவரின் புகழைப் பாடுவார்கள், ஊரிடத்துள்ள சிறுமியர். இவர்கள் செல்லும் குறுகிய வழியிடத்தே, வரால் மீனைத் தின்ற மீன்கொத்திப் பறவை தாழ்ந்த கிளையிடத்தே உறங்குகின்ற மருது நம். இவ் வகையான குளிர்ந்த துறையையுடைய

ஊரனே! எப்பொழுதும் விரும்பாத உள்ளம் ஒன்றை விரும்பினாலும், கேள்வி அறிவை அங்குசமாகக் கொண்டு அவ்விருப்பை அடக்கி, அறமும் பொருளும் குறைவுபடாது ஆராய்ந்து, தனது தகுதியையும் பார்த்து, அதன்பின் நினைத்ததை முடித்தல் பெரியோர் ஒழுக்கமாகும். ஆராயுமிடத்து இவ்வகையினது பெரியோரின் ஒழுக்கமாதலான, உம்மைப்போன்றவர்களிடத்தும் இவ்வகையான பொய்யோடு கலந்தவை தோன்றின் உலகத்தில் மெய்யென்பது எங்குள்ளது.

—ஓரம்போகியார்

287 பாலை

இது, பிரிந்துபோகின்ற தலைவன் இடைச்சுரத்து நின்று தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

இரங்கத்தக்க அவள், வளையணிந்த முன்கைகளின் கூட்டமாகிய விரல்களைக் குவித்து, (எனது) வடிவத்தை நினைகின்ற நெஞ்சளாய், பொழுதையே துணையாகக்கொண்டு வருந்தியிருப்பாள். தாங்குகின்ற நிலைமையையுடைய ஆண்மான் சொறிதேய்த்த பெரிய அடியுடைய சந்தன மரத்திலே சுரைக்கொடி படர்கின்ற பொதியமலையிலே, அழகிய சிறிய குடில் வீடுகளுடைய சிறிய ஊர் இருக்கும். அவ்விடத்தே விடியற்காலையில் இடும் பலியை மறந்த பலிபீடத்தின் பெரிய சுவரை மறைத்து ஒரு பெரிய விழுது வீழ்ந்திருக்கும். அதனை உதைக்கின்ற கோடைக்காற்று துணையோடு கூடியிருக்கும் புறவை ஓடச்செய்யும். வெள்ளிய முகிலுடை பெரிய இடத்தில் திரண்ட காலுடை அழகிய பெண் மான், கலைமானின் பக்கத்தை நக்கி, ஒடுங்கிநிற்கும் யாமரத்தின் உயர்ந்த கிளையின் ஒடுங்கிய அதரி

மூல் அசைவதைப் பார்க்கும், மாலைக் காலத்தேயாம் இவ் வகையான நீண்ட வழியிடத்தே வருந்துகின் றேம். (காதலி பகலை துணையாக வருந்த நாம் மாலைக் காலத்தே நீண்ட வழியிடத்தோம் எனக் கூட்டுக).

—குடவாயிற் கீரத்தனர்.

288 குறிஞ்சி

இது. பகற்குறிக்கண் தோழி செறிப்பறிவுறீஇ வரைவு கடாயது.

சந்தனம் பூசிய அழகிய பெரிய மார்பினையுடைய வனே! உனது மனம் மகிழுமாறு உனது மலைக் குச் செல்வாயாக. மலைச்சாரலிடத்தே வேங்கையின் பெரிய கிளையின் புதிய பூவாற்கட்டிய அழகிய கண் ணியைப் புதுக்கோற் மாறுபட அணிந்தவனே! நெருப் புப்போன்ற கொல்லையிடத்தே விளைந்து கதிர்வணங்கிய தினை எமக்கு வரும் துன்பத்தை அறிவித்தது (தினை யறுப்பின் தலைவன் புனத்திடத்துத் தலைப்படுதல் அரிது). நீ நாடொறும் வருகின்றவனே! கனிகள் முதிர்ந்த மலைப்பாறையிடத்தே எமது தனிமையைக் கண்டும் (வாளாவிருப்பையாயின்) எம்மை எளிமை செய் தனையாகுவை. கொடியவர்கள் வந்து இட்டும் உயர்ந்த பெரிய மலையிடத்து, செங்குத்தாக விழுந்து ஒலிக்கும் விளங்கும் நீருடைய அருவி இழியும். இவ் வாறு ஆறு செல்கின்ற அச்சந்தரும் தாழிடத்துச் சிறிய தலையுடைய குரங்குக் குட்டியின் பசியைக் களையும்பொருட்டு அதன் தந்தை பலாப்பழச் சுளை யைத் தொட்டாலும் மிகவும் வருத்தமுண்டாகும்படி குளிர் மிகுந்திருக்கும். இவ் வகையான பக்க மலை யிடத்து மாங்காட்டை மகளிர் காவல் காப்பதை

ஒக்கும், பூங்கொத்தோடு குலைந்த கூந்தலையும் அழ கிய இனிய வார்த்தையுமுடையவளது தந்தை அவ னைக் காககும் காப்பாகும்.

—விற்றூற்று மூதெயினனார்.

289 பாலை

இது பிரிந்துபோகா நின்ற தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லி யது.

வில்லில் ஏற்றிவிட்ட கணை பட்டு இறந்த புதிய மாக்களை இட்டுமூடிய கற்குவியலிடத்துப் படர்ந்த வழியிடத்துள்ள காட்டு மல்லிகையின் பூவை உயர்ந்து நிற்கும் நடுகல்லுக்கு நாட்பலியாக வைப் பர் (வழிச்செல்வோர்). இவ்வகையான சுரவழியின் குறுக்கே கிடக்கும் மரங்கள் உயர்ந்த வழியிடத்தே கருமம் வலித்தலில் நாம் வந்தேம். எம்மோடு வந்து நீ எப்போதும் வருந்துதல் அமையாது. நெகிழாது தழுவிய பெரிய கை சிறிது நெகிழினும் வருந்தும் இயல்புடையள் இளமையுடைய என் காதலி. யான் தூரத்தே செல்லுதலும் அவள் வருந்தித் தினமும் கீறிய வலிய சுவரை நோக்கி என்னை நினைந்து கண் ணிடத்தே நீர் கொள்வாள்; கொண்டு நூலிலிருந் தும் நெகிழ்ந்த முத்தைப்போல முகிழ்த்த கண்ணீர்த் திவலை தெறிக்கக் குற்றந்தீர விரித்த மெத்தை யுடைய படுக்கையிடத்தே, ஐத மென்மையான தூவி அணை மீது சாய்ந்து மயக்கங்கொண்ட மனத்தளாய்த் சோர்ந்திருப்பாள்; அவள் பிளந்த வாயுடைய பல்லி சொல்லுந்தோறும் கடவுளைத் துதித்து நல்லவற்றைக் கூறென நடுங்கிப் புல்லென்னும் மாலைப்பொழுதோடு வெறுத்து இருப்பாள்.

எயினந்தைமகனிளங்கீரனார்

290 நெய்தல்

இது, இரவுக்குறிக்கண் தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகள் சொல்லியது

கரிய மிக்க சேறுடைய வயலிடத்தே விடியற் காலையிற் சென்ற, கொழுத்த மீனை உணவாகவுடைய புல்லிய தலையுடைய சிறுவரின நுண்ணிய கயிற்றாற் பின்னிய அழகிய வலையில் குடுமியுடைய கொக்கின் பசிய காலுடைய பேடு பட்டதாக, அதன் சேவல பொழுது படும் நேரததில மிருதுவான இரையைத் தினறு சிறியகுஞ்சைத் தழுவிககொணடு விரைவாக அப்பனையிடத்தே அனபுடன் அசையும். இவ்வகை யானசிறிய பலபழைய குடிகளையுடைய, கடற்கரைத் தலைவன், கழியின் பக்கத்தே நிற்கும் புனனைப் பூக்கள் சொரிந்த சோலையிடததுப் பிரியாத நெஞ்சத்தோடு தனியனாய் வந்து என்னை மணந்தான். அவன் மண வாதமுன்னும், வெள்ளிய கொம்புடைய யானையும், வெற்றிப் போருமுடைய குட்டுவனது தெளிந்த திரை யுடைய கரையிடத்துள்ள **தொண்டியின்** *முன் துறை யிடத்து, வண்டு உண்ண மலர்ந்த பெரிய குளிர்ந்த நெய்தல் மணி போன்ற பெரிய வடிவு நீங்கிப் பொன் னைப் போன்ற நிறத்தைக் கொண்டது. இது எதனாலோ? தோழி!*

—நக்கீரர்.

291 பாலை

இது, பொருள் வயிற் போகநின்ற தலைமகன் இடைச் சுரத்துத் தன் னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

வானம பெய்யாமையினல் காடு காய்ந்து மரங் கள் இலை இல்லாவாயின. ஏறுகளையுடைய பசுக்

கூட்டங்களைப் பசி வருத்தினது. இவ்வாறு நீர் நிலைகள் முற்றாய் வறண்ட வேனிற்காலத்தோடு பயன் ஏதுவும் இல்லாத பெரிய மலை உயர்ந்து நின்றது. அதன் பக்கத்தே புலியோடு போர்செய்து கோபம்மிகுந்த வலியோடு வலிய ஆண் யானை ஒதுங்கி நிற்கும். அப் பக்கத்தே பரிய பரற் கற்கள் சிறிய பல மணி மணிப் பூசிகள்போல எல்லாப் பக்கங்களிலும் நிறைய விட்டு விளங்கும். இவ் வகையான தொலையாத வழியிடத்து எருவைப் பறவை, தனது பெரிய சிறகினால், விரிந்த பூங்கொத்துகளின் தாதை உண்ணும் தும்பிகளை ஓட்டும். அத்தும்பிகளின் ஊதுகின்ற ஓசையைப்போல வேகமாக ஏறிச் செறியும் அம்பையுடைய (ஆறலைப் போர்) அசைந்த தும்பையுடு தழை சூடிய தலையினராய்க் கவர்பட்ட வழிகளில் நின்று ஆரவாரஞ் செய்து சாத்தரின் அரிய பொருளைக் கவர்வர். அதனால் அவ்வழியால் சாத்தர் எவரும் செல்லமாட்டார். இவ் வகையான உயர்ந்த வழியிடத்தே சிறிய இலையுடைய நெல்லியின் இனிய சுவையுடைய திரண்ட காய் உதிர்ந்து பரந்து கிடக்கும். புள்ளியுடைய பெண் மான் அக்காய்களை உண்ண விரும்பி அவ்விடத்தை விட்டு நீங்காது, அறுத்துச் செய்ததுபோன்ற வட்டுக் கொம்மையாய்ப் போட்ட தலையிடத்தில் முளைக்கின்ற தோலுடைய கொம்பு அதிரும்படி நின்று (துணையைக்) கூவி அழைக்கும். அழைத்து வெய்யில் சுடுதலின் வருந்தும். இவ் வகையான அரிய சுரத்தைக் கடந்து அவ்விடத்திருந்தும் நினைக்கின்ற நெஞ்சே! கேள். பூவைப் போல இடத்தே பரந்து நாறுகின்ற கரிய செறிந்த

கூந்தலும், நல்ல அழகிய குளிர்ந்த கண்களுமுடைய காதலியின் மெல்லிய இறைகளுடைய பெரிய தோள் கள் பெரிய அழகோடு விளங்கும்.

—பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ.

292 குறிஞ்சி

இது, வெறியச்சுறீ இத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இராக்காலத்தே மேயச் செல்லும் யானை யின் காலடிச் சத்தத்தைக் கேட்ட நடு இரவில், மலையிடத்தே பரணிற காவலிருக்கும் வலிய கையையுடைய கானவன் கடுகிய விசையுடைய கவணிடத்து வைத்தெறிந்த சிறிய கல், நாணில் நின்று புறப்பட்ட கணைபோலச் சென்று மலைச் சாரலிடத்துள்ள வேங்கையின் பூங்கொத்துகளைச் சிதறித், தேன் ஒழுகும்படி பலாப்பழத் துட்டங்கும். இவ்வகையான மலைநாட்டையுடையர் எமது தலை வர். அவரை மணவாவிடில், அவர் விளங்குகின்ற வளைகளை நெகிழச் செய்த துன்பப்பத்தை அன்னை அறிந்து, பலியைச் சொரிந்து, அசைகின்ற மெல்லிய தளிருடைய சிறிய இலையை அருந்துகின்ற தாயின் முலையைப் பெறாது அதன் குட்டியைக் கொல்லுதல் வேண்டி வெறியாடும்படி மத்தான் மாலை அசைய ஆடுவானாயின், அதனை நான் நாணுவேன். தோழி! வேறு செய்யத் தக்கதை அறிந்து கூறுவாய்.

—கபிலர்.

293 பாலை

இது, பொருள் வயிற் பிரியக் கருதிய தலைமகன் குறிப்பறிந்து தலை மகள் தோழிக்குச் சொல்லியது

இலை ஒழித்து வாடிய புல்லிய தலையுடைய வேல மரத்தின் கிளைகளில் வலையைக்கட்டினதுபோலச் சிலம்பியின் வலைகள் பல சூழ்ந்திருக்கும். இப்பாழான இடத்தே, ஆடை நெய்தற்குப் பா விரித்ததுபோன்ற வெய்யில் விளங்கி, அசைகின்ற அவ் வேலமரம் தோன்றும். இக் கொடிய காட்டிடத்தே வேலமரங் களில் குயிற்கண் போன்ற நிறமுடைய காய் முற்றி மணி ஆபரணம் போன்றவும் மாவின் நிறமுடையவு மாகிய கனிகளாகும். உதிர்க்காத அவற்றை மெல்லிய கிளைகள் உதிர்க்கும் கொடியவெப்பமுடைய சுரத் தைத் தமியராகக் கடந்து செல்வார் என்று கூறுவார். தோழி! யாமோ நற்குணமில்லாத இடையர் தாயைப் பிரித்துக் கட்டிவைத்த மனம் வருந்துகின்ற கன்று போல நொந்து நொந்து இனிமையில்லாத வற்றைக் கூறுவேம். எனது காதலர் என்ன மயக்கமடைந் தாரோ?

—காவன் முல்லைப் பூதனார்.

294 முல்லை

இது, பருவ வரவின்கண் வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

இருண்ட கரியமுகில்கள் விண் அதிரும்படி முழங் கிப் பெரிய மழை பெய்தது. மழை பெய்தபின் புகைபோன்று தோன்ற புள்ளியுடைய நுண்ணிய தூறல் பூமிப்பரப்பு நிறையத் தூறினது. அப்போது காதலரைப்பிரிந்த வருத்த மெய்திய பெண்களின் நீர் வடிகின்ற கண்களைப்போலக் கருவிளை மலர்ந்தது. பஞ்சு போன்றதலையுடைய பூவுடைய, புதரிடத்தில் நிற்கும் இண்டங்கொடி நெய் தோய்...

நீர் நனைந்த அழகிய தளிர், இருபிளவுடையதாயும், கறுத்தும் நீருடையதாயும் அசையும். அவரை களிடத்தே பசிய பூக்கள் பூத்தன. அகன்ற வயல் களிடத்தில்கதிர் நீண்ட, காய்களையுடைய நெல், கண்ணுக்கினிதாக வளர்ந்து நின்றன. பனித்துளி மரக்கிளைகளிடத்திற் றூங்கும் முன்பனிகாலத்து நடு யாமத்தே காய்கின்ற கோபமுடைய அரசனின் பாசறையிடத்தே நீளத்தாமதித்து நமது நோயை அறியாத அறனில்லாதவர், எனது (வருந்துவதாகிய) இந் நிலைமையைக் களையவருவாரோ? தோழி! பெரிதும் அடிக்கின்ற வாடையோடு, எனது தனிமை யால் யான் நோவேன்.

296 பாலை

இது, பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

நிலம் நீர் வறண்டு பெரி சுனை வற்றவும் மலையின் குன்று வெடிக்கவும் கடிய வெயில் காயும். இத னால் வெய்யில் நீடிய, மூங்கில் வளரும் காட்டிடத்து, வெள்ளிய மருப்பிடத்துப் பெரிய தும்பிக்கையை வைத்த, வேங்கையைவென்ற அஞ்சத்தரும் பெரிய கழுத்துடைய உயர்ந்த யானை, சோர்ந்து மதம் வாடிப் பல மரங்களுடைய ஒரு இடத்தே பெண் யானை யோடு தங்கும். இவ்வாறான கல்லுடைய காட்டைக் கடந்து தலைவர் சென்றார். அக்காட்டிடத்தே கடல் நீரிடத்து விளைந்த உப்பைக் கொண்டு செல்லும் கூட்டமாகிய உமணர், வருந்துகின்ற எருதுகள் மூச் செறியும் படி செல்வர். சென்று மேட்டு நிலத்தை

இடித்து அகன்ற இடத்துப் பெரிய வாயுடைய கூவலைத்தோண்டுவர். அக்கூவல் வழியிடத்தே செல்லும் புதிய மாக்கள் உண்டு களிப்பாரும்படி ஊறும். இவ் வகையான, பக்கத்தே அசைந்து ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலணிந்த புல்லியின் மலையிடத்துச் செல்லுதற்கரிய காட்டை மறித்து, வலிய வில்லும், நீண்ட அம்பும், சுருசுருப்புமுடைய வடுகர், கள் உண்டு மகிழ்ந்தவர்களாய் ஆரவாரஞ் செய்வார்கள். நம்காதலர் (காவலுடைய) காட்டைத் தாண்டி, இவ் வகையான மொழி வேறுபட்ட தேயத்தைக் கடந்தனராயினும் அழகு நிலைபெற்ற விசாலித்த நின் பருத்துவான பழிதீர்ந்த பெரிய அழகைத் தருவார் தோழி! மாரிகாலத்துச் சிறு செண்பகத்தின் குளிர்ந்த இதழ் போன்ற அழகிய கண்ணீர் கொண்ட சிவந்த கடைக்கண்ணும் மணங்கமழ்கின்ற ஐந்து வகையாகக் கோதி முடிந்த கூந்தலுமுடைய பெண்ணே! (பெண்ணே! காட்டைக் கடந்து மொழி பெயர் தேயத்தே சென்றவர், தோள்களின் மாண் நலம் தருகுவர் எனச்சேர்த்துக் கொள்க.) —மாமூலனார்

296 மருதம்

இது, வாயில் வேண்டிச் சென்ற தலைமகற்கு வாயில் மறுக்குந் தோழி சொல்லியது.

மாலைபோன்ற பூங்கொத்துகளையுடைய குறிய காலுடைய காஞ்சியின் மலர்ந்த பூமாலையை அணிந்த கூந்தலும், செவ்வரி பரந்த மதர்த்த கண்ணுமுடைய மாயத்தைச் செய்யும் பரத்தையோடு நேற்றும் மணங் கமழும் சோலையிடத்தில் உறங்கி இன்னும் பெரிய

நீருடைய வையை ஆற்றில் அவளோடு புனலாடி ஈரம் புலராத மார்பினையாய் எம்மிடத்தில் வந்து நிற்கின்றாய்! நின்று அதனை நீ எனக்கு மறைக்கமுடியுமோ? கடலிடத்தே பல மீன்களைப் பிடிப்பவர், தாம் வாரிக் கொண்டு வந்த இப்பியைப் பன்னாடையால் அரிக்கப் படும் மகிழ்ச்சியைத்தரும் கள்ளுக்கு விலையாக் கொடுப் பர். இவ் வகையான பெரிய புகழுடைய கொற்கை அரசனும், வெற்றி வேலும், வேகமுடைய வலிய யானையும், நெடுந்தேருமுடைய பாண்டியனது மலைபோன்ற உயர்ந்த நெடிய கோபுரங்களையுடைய மதுரையிடத்து எழும் பெரிய ஆரவாரம் போல, நீ பரத்தையோடு நீராடியது, பலர் அறியப் பெரிய அலரா கின்றது. —மதுரைப் பேராலவாயார்.

297 பாலை

இது. பொருள் வயிற் போகா நின்ற தலைமகன் நன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

பெரிதும் அழகில்லாத பெரிய புல்லிய தாடியும், கொடிய கண்ணோட்டமுடைய வெட்சி வீரரின் அம்பு கொல்லுதலின் பக்கம் ஒடுங்கிய மிக அச்சந்தரும் நடுகற்கள் நாட்டப்பட்டிருக்கும். அவைகளிடத்து அவர்கள் புகழ் பரந்து தோன்றும்படி குயிலெழுத்துப் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். இவை கிடக்கின்ற மலையிடத்தே செல்லாது புதிய மாக்கள் களையோடு செல்லும் தெய்வம் உறைகின்ற ஓமைமரக் காட்டைக் கடந்து செல்வர். அக்காட்டிடத்தே பசிய முள்வேலியுடைய புலால் நாறும் முற்றத்தில், சித்திரித்தது போன்ற, காட்டுப்பூனையின், பூனைபோலப் பெரிய

மயிருடைய பல குட்டிகள் சந்திரனைச் சூழ்ந்த நட்சத்திரங்கள் போலத் தாயைச் சுற்றிப் படுத்திருக்கும். இவ்வகையான பாலை நிலத்தூரிடத்து பயிலார் நிரை கவரும் பொருட்டுக் கொட்டும் மேள வோசையைக் கேட்டு எருவைச் சேவல் பெரிய சிறகை அடித்துப் பறக்கும். இவ்வகையான அஞ்சத்தக்க காட்டிடத்தே நம்மோடு வருவேனென்றவளது கண்கள், நடுச் சாமத்திலும், பெரிய புல்லிய மாலையிலும் தூங்கமுடியாத நோயோடு மிக்க துயரால் கலங்கி, எம்மை நினையும் வருத்தம் கைகடத்தலின் என்ன ஆகுமோ? நெஞ்சே !

—மதுரை மருதனிளநாகனார்.

298 குறிஞ்சி

இது, இரவுக்குறி கட்டளை மகற்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

நீரைப்போன்று நிறமுடைய ஆகாயம், பல கதிர்களுமுடைய சூரியன், விளங்குகின்ற தேரூர்ந்து செல்வதற்கு வலமாக உயர்ந்து எழுந்து நிறைந்த கடலிடத்தே தோன்றும் அதுபோல இருண்ட மாலைக் காலத்தே வேங்கை நிறைய மலர்ந்திருக்கும். அதன் ஒள்ளிய தளிர்கள் விளங்கும் தழைத்த பெரிய கிளையிடத்துள்ள குளிர்ந்த துளியை அசைக்கின்ற காற்றுத் தடவும். இவ்வகையான மலை நாடனே! பெரிய ஆண் யானை (புலியைக்) கொன்று சினம் அடங்காதும், வென்றதனால் வலி குறையாதும், பெரிய பெண் யானைக் கூட்டங்கள் தடுமாறுதும். பெரிதும் ஒழுகுகின்ற மதத்தினால் செருக்கியும் பெரிய மலையிடத்தே அழகாக வரும். இவ்வகையான பெரிய காட்டு வழி

யில் செறிந்த இருள்கெட வெள்ளிய வேலை ஏந்தித், தாழ்ந்த மாலையிடத்து ஊதுகின்ற வண்டுகள் இருந்து மலர்களின் முறுக்கை அவிழ்க்கின்ற நடு இரவில் இவ் விடம் நீ வந்தது மிகவும் இனிதாகும் துளியுடைய கள்ளை மிகவுடைய எனது தந்தையின் பெரிய மனை யில் தன்னைப் பாதுகாக்கும் ஆய் அறிதலை அஞ்சி நடு இரவில் காவலையுடை நெஞ்சோடு காமத்தைச் செப்பி நின் கொடுமைகளைக் கூறினேன். கூறுதலும் அவள் இத்தன்மையாக வருந்தாதே. தோழி! கேள்! எம் மைத் துறந்தவர் நெடுநேரம் பிரியாதவராகி விரை வில் வருவாரென, இரவில் துயரே துணையாகத் தூங்காது உறைகின்ற இவள் மகிழ்ந்தாள்.

—மதுரைப் பண்டவாணிகன் இளந்தேவனார்.

299 பாலை

இது, இடைச்சுரத்துப் போகா நின்ற தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

இரவும் பகலும் கருமத்தின் பொருட்டுப் பிரிந் தோம். மனம் நினைத்துச் சென்று அடைய விரும்பிய ஊரை மறந்து உறைய வல்லேமாயிரேம்; அவ்வா றுயினும் அப்பதியை மறந்து இருத்தல் அரிதா கின்றது. கடுங்காற்று எடுத்தலின் அதன் வழிப் பட்ட தேக்கிலை, நெடிய சிற்கையோசை செய் கின்ற பருந்தின் நிரை எழும்பியது போல வானம் மறையப் பரந்து பறக்கும். பறந்து பல பண்டங் களோடு அகன்ற இடத்தே செல்வோர் மயங்கும்படி பறந்து கவர்பட்ட வழியை மறைக்கும். இவ்வகை யான காட்டிடத்துள்ள வழியிடத்தே நான் வினை

வயிற் செல்வேனென்று நான் உரைத்தபோது, படு
கின்ற சந்திரனைப்போலச் சோர்ந்து, வருந்துகின்ற
துன்பத்தோடு புதிய அழகு இறந்த அழகிய முகத்
தைக் கவிழ்ந்து நிலத்தை விரலாற் கிளைந்தாள்.
கிளைந்து கண்ணீர் வடிகின்ற ஈரமான குளிர்ந்த கண்
கள் சொரியும் குளிர்ந்த நீர் பெருகிவிட்டதே பட,
நிற்கமாட்டாது, மிக்க துயரால் அலைந்து, நா நடுக்க
முற்றுப் பேச மாட்டாதவளாய், கருமணல் போன்ற
கூந்தலில் மறைந்தாள். நீர் செய்யும் கருமம் மாட்சி
மைப் பட்டு நன்மையாகட்டும் என்று சொல்லி
நெடுமூச்சு விட்டாள். இவ்வாறு வருந்துகின்ற
நோயோடு வருந்திய பெரிய விருப்பமுடையவளது
துன்பமுறும் நிலை இவ்வாறிருந்தது.

—எயினந்தை மகனிளங்கீரனார்

300 நெய்தல்

இது, பகற்குறிவந்து நீங்குந் தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

விடியற் காலையில் வலையை விரித்து மீன் பிடித்த
வில் வல்ல பரதவர், பறியிடத்தே அம்மீன்களை
நிறையக் கொண்டவர்களாய், அவைகளை மணல்
செறிந்த கடற்கரையில் வருந்தும்படி காயப்போடு
வர். அம்மீன்களை உண்ட பட்சி பெரிய துறையிடத்
துள்ள சோலையில் இருக்கும். அச்சோலை யிடத்தே
பகலைக்குறித்துச் செல்லுதற்குத் தேர்பூட்டிவிட்டது. நீ
வரிசையாகக் கிடக்கும அழகிய செறிந்த கைவளை
களைத் திருத்திக் குழம்பிய கூந்தலைத் தடவி, பெண்ணே!
நீ இனி உனது தோழிமாரோடு வீட்டுக்குச் செல்வா
யாக என்று சொன்னாய். அப்பொழுது அவள் பெரிதும்

அழுது தாங்க மாட்டாமல் வருத்த மடைந்தாள். அயலவரைப்போலப் பிரிந்து சென்றால் அவள் விரைவில் இறப்பினும் இறப்பாள் என்று அஞ்சுவேன். ஆகவே தொலைவிடத்து இருந்து வருகின்ற (புதியவர்களைப் போல) நீர் பெரிய ஆரவார முடையதும் புதுவருவாயுடையதுமாகிய எமது சிறுகுடி யிடத்தில் வந்தால் நாங்கள் விரைவில் எதிர்கொள்வேம். பொழுது மெல்லெனச் சென்று துறையும் அடங்கிற்று. சுறாக்களும் திரை அடங்குதலின் திரிவனவாயின. தலைவரே இன்று செல்லாதிராகுக என்று நாம் எமது குறையைக் கூற நீர் தங்கி மகிழ்வும், இளையாத அரிய குதிரைகள் இன்புறவும், பெருமானே! நீர் அருளுவது உண்டானால் நாம் வீட்டிடத்தே நல்ல விருந்தாக உபசரித்தல் கூடும்.

—உலோச்சனார்.

இரண்டாவது

மணி மிடை பவளம்

முற்றும்.

குறிப்பு

இவ்வசனம் மூலத்தைப் படிப்பவர்களுக்கு உரை போல அமைந்துள்ளது. பெரும்பாலும் செய்யுட்களில் பயனிலை முன்பும், எழுவாய் கடைசியிலும் வருகின்றன. எழுவாய் பெரும்பாலும் வினையாலணையும் பெயராக வருகின்றது. எழுவாய் பயனிலைகளை அறிந்துகொள்ளின் செய்யுட்களின் பொருளை அறிதல் எளிது. புலவர் தான் கருதிய ஒரு பொருளைக் கூறுமுன் அதற்குப் பல அடைகளையும் உவமைகளையும் நீளமாகக் கூறுவர். இவற்றைக் கருத்தில் வைத்துக்கொண்டால் செய்யுட்களின் பொருளை அறிதல் இலகுவாகும். நலம், அழகு எனப் பயின்று வரும் சொற்களில், நலம் என்பது, நுகரப்படுவது, அழகு—காணப்படுவது. சங்க நூல்களில் பயின்றுவரும் சொற்கள் பெரும்பாலும் ஓரசை ஈரசைச் சொற்களாயிருத்தலைக் கவனிக்கத்தக்கது. சங்க கால வழக்கிலுள்ள சொற்களையும் அவற்றின் பொருள்களையும் அறிந்துகொண்டால் சங்க நூல்களைப் பயில்தல் எளிதாகும். இப்பயன் கருதி விரைவில் வெளியிடப்படும் எமது சங்க நூல் அகராதியை எதிர்பார்க்கவும்.

The Royal Printing Works. Mount Road, Madras.